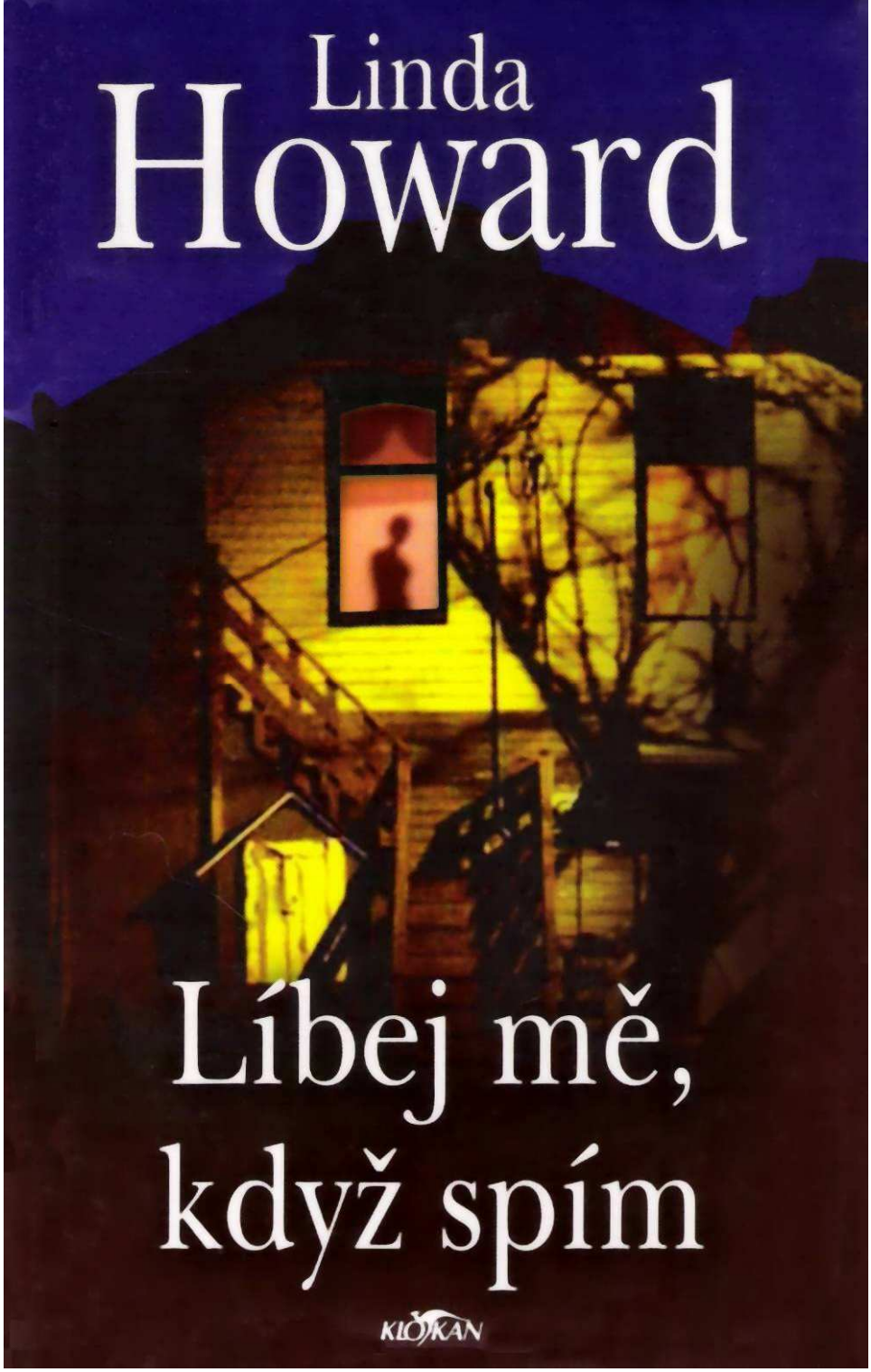
Linda
Howard

Líbej mě, když spím

KLOKAN

Linda

Howard

Líbej mě, když spím

KLOKAN

Copyright © 2004, Linda Howington
Translation © Eva Mazůrková, 2006
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation published by
arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House Pubiishing Group,
a division of Random House, Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Kiss Me While I Sleep
přeložila Eva Mazůrková
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-251-3

1

Paříž

Lily sklonila hlavu ke straně a usmála se na svého společníka Salvatora Nerviho, zatímco ji číšník tiše a zdvořile usazoval k nejlepšímu stolu v restauraci. Její úsměv byl pravý a nefalšovaný – na rozdíl od všeho ostatního na její osobě.

Bledou arktickou modř svých očí proteplila oříškově zbarvenými kontaktními čočkami a plavé vlasy překryla sytým norkově hnědým odstínem se světlejšími proužky. Kořínky si přitom musela každých pár dní přibarvovat, aby se neprozradila původní barva.

Pro Salvatora Nerviho byla Denise Morelovou, což bylo na tamní poměry celkem běžné příjmení, neboť ve Francii žije spousta Morelů, na druhé straně však zase ne tak obyčejné, aby vyvolalo podvědomou nedůvěru.

Salvatore Nervi byl totiž podezřívavý od přírody, což mu zachránilo život už tolikrát, že si všechny případy ani nepamatoval. Ale jestli dnes večer všechno klapne, konečně se chytí – a to zásluhou člověka ze své blízkosti. Jaká ironie osudu!

Lilyin uměle vytvořený společenský profil byl jen hodně orientační. Neměla čas připravit víc. Doufala, že Nervi nebude své lidi nutit, aby kutali moc hluboko, protože by

mohl ztratit trpělivost čekat na odpovědi a bude se chtít na ni vrhnout co nejdřív.

Pokud za normálních okolností potřebovala podrobnější podklady, připravili je pro ni v Langley, ale tentokrát se do toho pustila na vlastní pěst a na to, jak málo měla času, se snažila zajistit co nejvíc.

Rodrigo, Nerviho nejstarší syn a číslo dvě v jeho organizaci, ještě pořád pátral, měla tudíž omezený čas jen do té doby, než zjistí, že tahle Denise Morelová se vynořila z mlhy teprve před několika měsíci.

„Uff!“ Salvatore dosedl se spokojeným povzdechem na židli a rovněž se usmál. Byl to pohledný muž po padesátce, vzhledem klasický Ital s lesklými tmavými vlasy, hnědýma očima a smyslnými rty. Bylo na něm vidět, že se udržuje ve formě a vlasy mu ještě nezačaly šedivět – pokud k nim nepřistupoval stejně jako Lily.

„Dnes večer vypadáte obzvlášť půvabně!“ prohodil. „Už jsem vám to řekl?“

Oplýval i typickým italským šarmem. Tím hůř, že šlo o chladnokrevného zabijáka. Hmm, tím byla ona taky. V tom byli stejní, i když Lily doufala, že v podstatě stejní nejsou. Potřebovala nějaký rozdíl, třeba i malý.

„Ano,“ přikývla s přívětivým úsměvem. Mluvila s pařížským přízvukem, který dlouho a pečlivě nacvičovala. „A znovu děkuju.“

K jejich stolu přistoupil majitel restaurace Durand a uctivě se uklonil. „Rád vás zase vidím, monsieur. Mám pro vás dobrou zprávu. Podařilo se nám získat láhev Château Maximilien ročník osmdesát dva. Přišla právě včera, a když jsem zjistil, že nás navštívíte, dal jsem ji pro vás stranou.“

„Skvělé!“ rozzářil se Salvatore.

Bordeaux osmdesát dva byl výjimečný ročník a zbývalo ho jen pár lahví – těch, které zasloužily nejlepší ocenění. Salvatore patřil mezi znalce a za vzácné víno byl ochotný dát jakoukoli sumu.

A co víc – víno miloval. Nekupoval ho jen proto, aby ho měl doma. Pil ho, vychutnával a pěl ódy na jeho rozmanité chutě a vůně.

Obrátil se k Lily. „Tohle víno je jako ambrózie, uvidíte.“

„Pochybuju,“ odvětila klidně. „Víno mi nikdy nechutnalo.“

Od začátku tak dala jasně najevo, že je divná Francouzka, která nemá ráda víno. Její chuťové buňky jsou žalostně plebejské.

Ve skutečnosti měla víno ráda, ale se Salvatorem nebyla Lily, ale Denise Morelová, která pije jen kávu a balenou vodu.

Salvatore se usmál. „Uvidíme.“ Nicméně jí objednal kávu.

Bylo to jejich třetí setkání. Zpočátku se k němu chovala s větším odstupem, než mu bylo příjemné, a dvakrát dokonce jeho pozvání odmítla.

Byl to vypočítavý risk, který měl ukolébat jeho obezřetnost. Salvatore byl zvyklý, že se ho lidé snažili zaujmout a získat jeho přízeň. Její zdánlivý nedostatek zájmu se ho tudíž samozřejmě dotkl, protože tak to u mocných lidí chodí. Očekávají, že z nich budou všichni nadšení.

Dokonce odmítla sdílet jeho chutě – třeba u vína. Při předchozích dvou setkáních se ji snažil přimět, aby jeho víno ochutnala, ale neoblomně odmítala. Dosud nepoznal ženu, která by se mu automaticky nesnažila ve všem vyhovět, a její rezervovanost ho dráždila.

Jeho společnost nenáviděla, vadilo jí, že se na něj musí usmívat, klábosit s ním a nechat si líbit jeho příležitostné doteky. Z velké části se jí dařilo skrývat žal a soustředit se na průběh akce, přesto se občas dusila vztekem a bolestí a musela se hodně držet, aby se na něj nevrhla holýma rukama.

Kdyby to jen trochu šlo, zastřelila by ho, jenže měl dokonalou ochranku. Než ji pustili do jeho blízkosti,

pokaždé ji jeho muži prohledali. Jejich první dvě schůzky se dokonce odehrály při jakési společenské akci, kde prohledávali všechny hosty.

Salvatore nikdy nenasedal do auta na ulici – šofér pokaždé zastavil v krytém sloupovém vjezdu – a nikdy nejezdil tam, kde by musel vystoupit na nechráněném místě. Lily si byla jistá, že má tajný, bezpečný východ z domu v Paříži, aby se mohl pohybovat bez vědomí kohokoli jiného, i když se jí ho zatím nepodařilo objevit.

Tahle restaurace patřila k jeho oblíbeným, právě proto, že měla soukromý krytý vchod, který využívala většina stálých zákazníků. Byl to exkluzivní podnik, kam bylo nutné se objednat dlouho dopředu, což většina boháčů ignorovala.

Považovali to místo za důvěrně známé a bezpečné, o což se majitel podniku ze všech sil snažil.

Stoly u předních oken nahradil truhlíky s květinami a jídelní prostor nechal rozdělit četnými sloupy na menší nepřehledné části, které zamezily přímé střelbě skrz okna. Celkový výsledek byl útulný a luxusní.

Mezi stoly se tiše pohybovala armáda číšníků v černých oblecích, kteří nalévali víno, vyprazdňovali popelníky, smetali drobečky a plnili jakákoli přání, dřív než je většina hostů stačila vyslovit.

Chodník před domem vroubila řada automobilů s pancéřovanými dveřmi a neprůstřelnými skly. V nich seděli ozbrojení bodyguardi, kteří bedlivě pozorovali ulici a okna sousedních domů a pátrali po jakémkoli ohrožení, skutečném či pomyslném.

Nejsnazší způsob, jak tuhle restauraci a její nechvalně proslulé zákazníky zničit, by bylo zasáhnout ji řízenou střelou. Cokoli jiného by záviselo na štěstí a výsledek by se nedal předvídat. Lily však bohužel řízenou střelou nedisponovala.

Ve víně, které jim zakrátko naservírují, bude jed, a to tak silný, že dokonce polovina sklenky by přivodila smrt. Majitel podniku se maximálně snažil, aby to víno pro

Nerviho obstaral, jenže Lily se snažila ještě víc, aby tu láhev dostala do ruky dřív než on a zařídila, aby si jí pan Durand všiml. Jakmile věděla, že půjde se Salvatorem na večeři, nechala sem to víno doručit.

Salvatore ji bude chtít přimět, aby s ním popíjela, ale pravděpodobně ani nečeká, že poslechne. To spíš předpokládá, že s ním dnes večer skončí v posteli, ale opět bude zklamaný.

Její nenávist k němu byla tak silná, že se jen stěží přinutila k tomu, aby se nechala políbit na tvář a s trochou srdečnosti přijímala jeho něžnosti.

Za žádnou cenu však nebyla ochotná dovolit mu víc. A navíc neměla zájem zůstat v jeho společnosti do doby, až jed začne působit, což by mělo být čtyři až osm hodin po požití – pokud se doktor Speer v odhadu nespletl.

To už chtěla být na cestě ze země.

Jakmile Salvatore pozná, že něco není v pořádku, bude už pozdě. Jed mu nevratně poškodí ledviny a játra a ovlivní srdce. Dojde k naprostému selhání organismu. Možná bude žít ještě několik hodin, třeba i celý den, ale pak jeho tělo odumře.

Rodrigo bude pročesávat celou Francii a zběsile hledat Denise Morelovou, ale ta se vypaří – aspoň na nějaký čas. Neměla v úmyslu zmizet úplně.

Jed nebyla zbraň, kterou by si normálně vybrala. Donutil ji k tomu Salvatore svou posedlostí zabezpečením. Dávala přednost pistoli a použila by ji i v případě, kdy by věděla, že sama skončí na místě zastřelená, jenže do jeho blízkosti neměla šanci jakoukoli střelnou zbraň dostat.

Kdyby nepracovala sama, tak snad… Ale taky ne.

Salvatore přežil několik pokusů o atentát a poučil se z nich. Ani ostřelovač by ho nedokázal čistě zasáhnout. K jeho zabití bylo nutné použít jed nebo výbušninu, která by smetla i všechny v jeho okolí.

Lily by nevadilo, kdyby zlikvidovala Rodriga či kohokoli jiného z Nerviho organizace, ale Salvatore byl

natolik chytrý, že se v jeho blízkosti vždycky nacházel někdo nevinný.

Lily nedokázala zabíjet kohokoli bez rozdílu. V tom se od Nerviho lišila. Možná se od něho lišila jen tím, ale kvůli zachování zdravého rozumu na tom trvala.

Bylo jí sedmatřicet a touhle činností se zabývala od osmnácti, takže víc než polovinu života byla nájemný vrah, a to velmi dobrý – proto v té branži tak dlouho vydržela.

Nejdřív byl pro ni věk výhodou. Byla mladá a vypadala nevinně, takže v ní téměř nikdo neviděl ohrožení. Teď už sice o výhody mládí přišla, věkem ale získala mnoho zkušeností, které ji na druhé straně zase natolik opotřebovaly, že si občas připadala křehká jako vaječná skořápka. Ještě jedna rána, a rozsype se.

Nebo se už rozsypala a neuvědomila si to. Měla pocit, že její život je rozlehlá pustina. Před sebou viděla jediný cíl: Salvatore Nervi musí zemřít a s ním i zbytek jeho organizace. Ale on bude první. Je nejdůležitější, protože dal příkaz zavraždit lidi, které měla nejradši.

Za tímhle úkolem už nebylo nic. Žádná naděje, smích, sluneční svit. Nijak jí nevadilo, že tenhle cíl, který si stanovila, nemusí přežít.

Což v žádném případě neznamenalo, že by to vzdávala. Nebyla sebevrah. Bylo otázkou profesionální cti, aby odvedla práci a vyvázla se zdravou kůží.

A v srdci jí stále blikala naděje, že pokud by přežila, jednou snad ta deprimující bolest zeslábne a ona znovu objeví radost ze života. Byl to jen slabý plamínek, ale zato jasný.

Předpokládala, že právě naděje dokáže většinu lidí přimět, aby se pachtili dál, i když se ocitnou tváří v tvář zoufalství. Takže to nakonec vzdá jen málokdo.

Nedělala si samozřejmě iluze o obtížnosti zamýšlené akce, ani o šanci ji dokončit a přežít. Pokud uspěje, bude muset zmizet. Úřady ve Washingtonu nebudou nijak nadšené, že Nerviho zlikvidovala. Nebude po ní pátrat jen

Rodrigo, ale i její vlastní lidé, a dokázala si spočítat, že výsledek se nebude příliš lišit – ať ji najdou ti nebo ti.

Upřímně řečeno opustila rezervaci, což znamenalo, že se stala nejen nahraditelná – což byla vždycky – ale navíc asi bude žádoucí její odchod z tohoto světa. Takže když se to vezme kolem a kolem, není v dobré situaci.

Nemůže se ani vrátit domů – ne že by nějaký domov ještě měla. Nesmí ohrozit matku a sestru, nemluvě o sestřině rodině. Stejně s nikým už pár let není v kontaktu… Ano, už je to víc než čtyři roky, kdy naposledy mluvila s matkou. Nebo pět?

Věděla, že jsou v pořádku, protože je nechala sledovat, ale bohužel už nepatřila do jejich světa a oni nemohli chápat ten její.

S rodinou se vlastně neviděla skoro deset let. Tvořila totiž součást minulosti, zatímco ona teď neodvolatelně patřila současnosti. Příbuzné jí nahradili pracovní přátelé – a ti byli zmasakrováni.

Jakmile k ní dolehly zvěsti, že za jejich smrtí stojí Salvatore Nervi, nedokázala myslet na nic jiného než jak k němu proniknout a zabít ho.

Ani se nesnažil tajit, že je nechal zavraždit. Dokonce roztrušoval, že není dobré ho rozčílit. Policie se nebál. V tomhle postavení byl nedotknutelný. Podplatil tolik lidí na vysokých pozicích, a to nejen ve Francii, ale po celé Evropě, že si mohl dělat, co se mu zachtělo.

Najednou si uvědomila, že na ni Salvatore mluví a tváří se rozladěně, protože si ho očividně nevšímá. „Omlouvám se," usmála se. „Mám starost o matku. Volala mi, že upadla na schodech. Tvrdila, že není zraněná, ale asi bych se za ní měla zítra podívat. Přece jen je jí už sedmdesát a staří lidé si snadno polámou kosti, že?"

Byla to pohotová výmluva, a to nejen proto, že skutečně o matce přemýšlela. Salvatore byl každým coulem Ital, vlastní matku zbožňoval a rodinnou oddanost chápal. Okamžitě se zatvářil starostlivě.

„Ano, samozřejmě, to musíte. Kde bydlí?“

„V Toulouse.“ Jmenovala město co nejdál od Paříže. Jestli se Salvatore zmíní Rodrigovi o Toulouse, poskytne jí to pár hodin náskok. Samozřejmě, Rodrigo může stejně snadno předpokládat, že mluvila o Toulouse proto, aby je zmátla. Jestli trik vyjde, to je vždycky sázka v loterii. Nemůže se zneklidňovat kvůli myšlenkovým pochodům druhých lidí. Musí pokračovat podle plánu a doufat, že bude úspěšná.

„Kdy se vrátíte?“

„Pozítří – jestli bude všechno v pořádku. A když ne…“ Pokrčila rameny.

„V tom případě bychom sebou měli hodit.“ Plamínek v jeho očích jí prozradil, co přesně má na mysli.

Nenechala tu poznámku zapadnout, ale opřela se a povytáhla obočí. „Možná,“ řekla chladně. „A možná ne.“ Její tón mu dal jasně najevo, že se netřese na to, aby skončila v jeho posteli.

Svou odtažitostí jen přiostřila jeho zájem a žár v jeho očích zesílil. Napadlo ji, že mu svou neochotou třeba připomněla období, kdy se dvořil zesnulé manželce, matce svých dětí. Mladé Italky jeho generace si velmi pečlivě chránily ctnost. Možná to dělají dodnes – i když neměla valný přehled o mladých dívkách ze žádné země.

Blížili se k nim dva číšníci. Jeden nesl láhev vína jako drahocenný poklad a druhý její kávu. Když ji před ni postavil, s úsměvem poděkovala. Pak si do černé tekutiny přidávala smetanu a předstírala nezájem o číšníka, jenž vytáhl z lahve korkovou zátku a nechal Nerviho, aby k ní přičichl.

Ve skutečnosti velice bedlivě pozorovala láhev i rituál, který kolem ní probíhal. Znalci vína si na takové obřady velmi potrpí. Nechápala to. Pro ni bylo u vína podstatné jen to, že se nalije do sklenky a vypije. Neměla zájem očichávat korek.

Jakmile Salvatore spokojeně přikývl, číšník posvátně a velmi opatrně nalil červené víno do sklenky. Když Nervi víno zamíchal, nasál jeho bouquet a ochutnal, zatajila Lily dech. Potom uznale vzdychl a zavřel oči. „Výborné!“ vydechl slastně.

Číšník se uklonil, jako by byl za kvalitu osobně odpovědný, postavil láhev na stůl a zmizel.

„To musíte ochutnat,“ otočil se Salvatore k Lily.

„Bylo by to plýtvání,“ zavrtěla hlavou a usrkla kávy. „Tahle chuť je mi milejší. Víno… Pchá!“

„Tohle změní váš názor, ujišťuju vás.“

„To mi tvrdili všichni i předtím. Ale spletli se.“

„Jen si usrkněte, abyste poznala tu chuť!“ přemlouval ji a poprvé zahlédla v jeho očích netrpělivost. On je přece Salvatore Nervi a není zvyklý, aby mu někdo odporoval, zvlášť ne žena, kterou poctil svou přízní.

„Víno nesnáším…“

„Tohle jste nezkusila,“ prohlásil, popadl druhou sklenku, trochu do ní odlil a přisunul ji k Lily. „Jestli vám nebude připadat božské, nikdy už nebudu chtít, abyste nějaké víno ochutnávala. Máte mé slovo!“

Což byla pravda, protože bude mrtvý. Stejně jako ona – pokud se napije.

Když zavrtěla hlavou, vzplanul a prudce postavil sklenku na stůl. „Nikdy neuděláte, oč vás požádám,“ zamračil se. „Zajímalo by mě, proč jste vůbec tady. Asi bych vás měl zbavit své společnosti a tenhle večer ukončit, co?“

Nic jiného si nepřála – pokud by vypil ještě trochu víc vína. Nepředpokládala, že by jediné usrknutí dodalo do jeho těla dostatečné množství jedu, i když by měl být mimořádně toxický a Lily ho vpravila injekční stříkačkou skrz zátku tolik, že by porazil několik mužů jeho postavy.

Jestliže teď naštvaně odejde, co se stane s tou lahví? Vezme ji s sebou, nebo vyběhne ven a nechá ji na stole? Věděla, že vzhledem k ceně by ji nevylili. Ano, víno by jistě

dostal nějaký další zákazník nebo by se o ně podělili zaměstnanci.

„Dobrá," vzdychla a uchopila sklenku. Bez váhání ji pozvedla k ústům a naklonila ji tak, že jí víno opláchlo sevřené rty, nic ale nepolkla. Proniká ten jed i kůží? Byla si tím téměř jistá. Doktor Speer jí doporučil, aby při manipulaci používala latexové rukavice.

Dostala strach, že následující noc nemusí být moc příjemná a možná nedopadne tak, jak plánovala, ale neměla na vybranou. Nemohla dokonce ani rozbít láhev o zem, protože zaměstnanci by při úklidu nevyhnutelně přišli s jedem do styku.

Ani se nanamáhala potlačit zachvění, které jí při té představě prolétlo tělem, chvatně postavila sklenku na stůl a otřela si rty ubrouskem. Potom ho pečlivě složila tak, aby se nedotýkala vlhkého místa.

„Tak co?" zeptal se Salvatore netrpělivě, přestože viděl, jak se otřásla.

„Shnilé hrozny," zavrtěla hlavou a opět se zachvěla.

Salvatore se zatvářil ohromeně. „Shnilé…?" Nedokázal pochopit, že jí to úžasné víno nechutná.

„Ano, cítím, z čeho je to vyrobené, a to jsou bohužel shnilé hrozny. Spokojený?" Blýskla očima, aby dala najevo vlastní rozladění. „Nesnáším jakýkoli nátlak."

„Nijak jsem…"

„Ale ano. Vyhrožoval jste, že se už neuvidíme."

Opět si lokl a chvíli otálel, než znovu promluvil. „Omlouvám se," řekl opatrně. „Nejsem zvyklý…"

„Že má někdo jiný názor?" napodobila ho usrknutím kávy. Nemůže kofein urychlit rozvod jedu po těle? A smetana třeba zpomalit? blesklo jí hlavou.

Ochotně by se obětovala za jedinou dobře mířenou ránu do jeho hlavy. V čem je tohle jiné? Snížila riziko na minimum, ale pořád určité zůstalo a otrava je navíc ošklivá smrt.

Salvatore pokrčil rozložitými rameny a kajícně se usmál. „Přesně tak," přikývl, čímž předvedl ukázku svého pověstného šarmu. Dokázal být velmi okouzlující – když chtěl.

Kdyby nevěděla, o koho jde, asi by to na ni zapůsobilo. Kdyby nestála vedle tří hrobů, v nichž leželi dva její blízcí přátelé a jejich adoptivní dcera, zřejmě by sdílela filozofický názor, že v její práci představuje smrt běžný konec.

Averill s Tinou znali rizika, když se do té hry zapojili, stejně jako ona. Třináctiletá Zia však byla nevinná. Lily na ni nikdy nezapomene. Ani neodpustí. Za takových okolností nemůže uvažovat filozoficky.

O tři hodiny později, poté co snědli večeři a celá láhev vína už šplouchala Nervimu v žaludku, vstali a chystali se k odchodu. Bylo krátce po půlnoci a z listopadové noční oblohy se snášely spirály drobných sněhových vloček, které při kontaktu s vlhkou silnicí okamžitě tály.

Lily bylo nevolno, ale to mohlo vyvolat spíš trvalé napětí než jed, protože jeho účinky by se měly projevit později než za tři hodiny.

„Mám dojem, že mi něco z toho jídla nesedlo," zamumlala, když se usadili v autě.

Salvatore vzdychl. „Nemusíte předstírat nemoc, pokud nechcete jet ke mně."

„Nic nepředstírám!" odsekla ostře. Salvatore odvrátil hlavu a pozoroval míjející pařížská světla. Dobře že vypil všechno, pomyslela si, protože si byla téměř jistá, že by ji stejně odepsal jako ztracený případ.

Opřela se do sedadla a zavřela oči. Ne, to nebylo napětím. Nutkání zesilovalo. Cítila stoupající tlak v krku a vyhrkla: „Zastavte, budu zvracet!"

Šofér dupl na brzy (bylo zajímavé, že kvůli takové hrozbě reagoval instinktivně jinak, než ho vycvičili), Lily otevřela dveře ještě dřív, než se kola zastavila, vyklonila se a vyprázdnila žaludek. Cítila přitom Nerviho ruku na zádech a

druhou na paži. Přidržoval ji, ale zároveň si dával pozor, aby se nevyklonil natolik, že by ho někdo mohl zasáhnout.

Když křeče ustaly, s žuchnutím klesla opět na sedadlo a otřela si ústa kapesníkem, který jí Salvatore mlčky podal.

„Omlouvám se," řekla tiše, přičemž si užasle uvědomila, jak slabě a rozechvěle její hlas zní.

„To já se musím omluvit," zavrtěl Salvatore hlavou. „Nevěřil jsem, že je vám opravdu špatně. Mám vás zavézt k doktorovi? Můžu povolat svého vlastního…"

„Ne, už je mi trochu líp," lhala. „Jen mě prosím odvezte domů."

Vyhověl jí s mnoha starostlivými dotazy a slibem, že hned ráno zavolá. Když řidič konečně zajel před dům, kde si najala byt, poplácala Nerviho po ruce. „Ano, ráno mi zavolejte, ale teď mě nelíbejte. Třeba jsem chytila nějakou virózu."

Po té příhodné výmluvě si přitáhla kabát k tělu a houstnoucí vánicí spěchala ke vchodu, aniž se ohlédla za odjíždějícím vozem.

Dopotácela se do bytu, kde klesla na nejbližší židli. Neměla šanci posbírat svých pár věcí a odjet na letiště – jak se původně chystala. Možná je to takhle koneckonců nejlepší. To, že ohrozila samu sebe, je nejlepší zástěrka. Jestliže je přiotrávená, Rodrigo ji nebude podezřívat a nebude se zajímat o to, co se s ní stane, až se zotaví.

Pokud ovšem přežije.

Ať to dopadne jakkoli, očekávala to velmi klidně.

2

Druhý den ráno krátce po deváté se dveře jejího bytu rozlétly na třísky. Dovnitř vtrhli tři dokonale vyzbrojení muži. Lily se pokusila zvednout hlavu, ale s tichým zasténáním ji zase nechala klesnout na koberec, který pokrýval leštěnou podlahu z tmavého dřeva.

Vznášely se před ní obličeje těch tří chlapů. Jeden z nich si k ní klekl a drsně ji otočil na záda. Zamrkala a snažila se na něj soustředit.

Rodrigo.

Ztěžka polkla a vztáhla k němu ruku jako mlčenlivou prosbu o pomoc. Nic nepředstírala. Noc byla dlouhá a náročná. Několikrát zvracela a tělem jí střídavě probíhaly horké a studené vlny. Žaludek se jí stahoval ostrou bolestí, takže se choulila do klubíčka a třásla strachem.

Chvílemi ji napadalo, že její dávka byla nakonec taky smrtelná, teď se však zdálo, že bolesti ustupují. Byla ale ještě příliš slabá, aby se mohla doplazit k pohovce nebo k telefonu a zavolat pomoc.

Rodrigo tiše italsky zaklel, potom uložil revolver do pouzdra a štěkl nějaký příkaz na své muže.

Lily zmobilizovala veškeré síly a zašeptala: „Nechoďte tak… blízko. Může to být… nakažlivé.“

„Ne,“ odpověděl výbornou francouzštinou. „Nejste nakažlivá.“ Vzápětí ji zakryla měkká pokrývka, do níž ji Rodrigo bleskurychle zabalil a bez větší námahy zvedl.

Vyrazil ven z bytu a dolů po zadním schodišti, kde čekalo jeho auto s běžícím motorem. Jakmile ho šofér zahlédl, vyskočil a otevřel zadní dveře.

Lily se tak ocitla ve voze mezi Rodrigem a jedním z jeho mužů. Položila si hlavu na opěrku, zavřela oči a tiše zakvílela, protože se jí žaludkem prohnala další várka křečí. Neměla sílu sedět rovně a pomalu se sunula ke straně. Rodrigo vydal jakýsi zoufalý zvuk, ale nastavil jí rameno, aby se o ně mohla opřít.

Většinu jejího vědomí okupovala čirá fyzická nevolnost, ale jedna chladnokrevná část mozku zůstala ve střehu. Ještě není za vodou. Rodrigo jen zatím nedospěl ke konečnému závěru, to je všechno. Přinejmenším ji aspoň veze někam na ošetření – aspoň doufala. Jistě ji nehodlá přemístit kamsi, kde by ji zabili a zahrabali, protože kdyby ji zlikvidovali rovnou v tom bytě a pak zmizeli, bylo by to pro ně jednodušší.

Netušila, jestli někdo viděl, jak ji odnáší, ale šance byla slušná, i když proklouzl zadním vchodem. Ne že by se staral o to, zda ho někdo zahlédne. Aspoň ne moc.

Odhadovala, že Salvatore je už mrtvý nebo umírá, a tak je teď Rodrigo hlavou Nerviho organizace. Zdědil tím velkou moc, finanční i politickou. Salvatore měl v kapse spoustu lidí.

Namáhavě se snažila otevřít oči, aby zjistila, kudy jedou, ale víčka ji neposlouchala. Nakonec to vzdala. Ať ji Rodrigo veze, kam chce, stejně s tím nemůže nic udělat.

Muži ve voze mlčeli a nedělali ani jalové poznámky. Atmosféra tam byla těžká a napjatá – žalem, starostmi či vztekem. Nedokázala to přesně určit, a protože nemluvili, neměla možnost nic vyslídit. Dokonce i hluk na ulici jako by byl stále tišší, až nakonec nebylo slyšet vůbec nic…

* * *

Jak se auto blížilo, vrata se zvolna otvírala a řidič Tadeo se protáhl s bílým mercedesem dovnitř tak těsně, že po stranách zbývalo jen pár centimetrů.

Rodrigo počkal, až zastaví v krytém vjezdu a vyskočí, aby otevřel zadní dveře. Potom sám vystoupil a táhl Denise Morelovou ven. Hlava jí spadla dozadu a on si teprve v tu chvíli uvědomil, že je v bezvědomí.

Její obličej měl nažloutlou barvu, oči měla zapadlé a vydechovala zvláštní pach – stejný, jakého si všiml u otce.

Žalem se mu stáhl žaludek. Ještě pořád tomu nemohl uvěřit. Salvatore je mrtvý. Odešel tak rychle. Ta novina se zatím nerozkřikla, ale je to jen otázka času.

Rodrigo si nemohl dopřát luxus truchlení. Musel začít jednat, upevnit si postavení a převzít otěže, dřív než na scénu vtrhnou jako smečka šakalů jejich soupeři.

Hned jak rodinný doktor prohlásil, že otcovo onemocnění vypadá na otravu houbami, Rodrigo neváhal. Vyslal tři muže, aby z restaurace přivezli Duranda, zatímco se sám s Tadeem, Lambertem a Cesarem vydal hledat Denise Morelovou. Byla to poslední osoba, s níž byl otec v kontaktu, než onemocněl, a jed je ženská zbraň. Nepřímá a neurčitá, závislá na odhadech a náhodě. V tomhle případě však účinná.

Jenže pokud otec zemřel její rukou, otrávila i sebe, místo aby prchla ze země. V podstatě nečekal, že ji v tom bytě najde, protože Salvatore se zmínil, že se chystá do Toulouse za nemocnou matkou.

Rodrigo to považoval za chytrou výmluvu. Teď se ale zdálo, že se spletl – nebo aspoň možnost omylu byla tak silná, že tu ženskou hned nezastřelil.

Podepřel ji a táhl ven z vozu. Tadeo mu pomáhal, než si ji zvedl do náruče. Byla středně vysoká, asi sto šedesát sedm centimetrů, a štíhlá, takže se navzdory bezvládnosti nesla snadno.

„Je doktor Giordano ještě tady?“ zavolal a dostal kladnou odpověď. „Povězte mu, že ho potřebuju.“

Zamířil nahoru po schodech do jednoho z pokojů pro hosty. Ta Morelová by potřebovala spíš do nemocnice, ale neměl náladu odpovídat na dotěrné otázky. Jistě by tam byli nepříjemně úřední.

A když umře, nedá se nic dělat. Podnikl všechno, co se dalo.

Koneckonců, Vincenzo Giordano je opravdový doktor, i když už dlouho neprovádí praxi a čas tráví v laboratoři na předměstí Paříže, kterou financoval Salvatore. No, kdyby zavolal pomoc dřív a nechal se odvézt do nemocnice, mohl třeba ještě žít. Rodrigo přesto otci nezazlíval, že povolal doktora Giordana, dokonce to chápal. Opatrnost byla nezbytná.

Položil Denise na lůžko a prohlížel si ji. Zajímalo ho, proč otce tak zaujala. Ne že by si odjakživa nepotrpěl na ženy, ale tahle nebyla nijak výjimečná. Teď vypadala hrozně. Vlasy měla zplihlé a pocuchané a barva ve tváři vyvolávala dojem, že je už mrtvá.

Jenže ani dokonale upravená nebyla nijak krásná. Obličej měla příliš dlouhý, strohý a s lehkým předkusem, takže se zdálo, že má horní ret plnější než dolní, což zase jejím rysům dodávalo jistou zajímavost.

Paříž přitom byla plná mnohem pohlednějších žen s lepším stylem než Denise Morelová, ale Salvatore chtěl právě tuhle, a to tak silně, že si ani neprověřil její minulost a prostředí, v němž se pohybuje. Překvapila ho tím, že odmítla první dvě pozvání, a jeho netrpělivost se změnila v posedlost. Způsobila snad, že polevil v ostražitosti? Je tahle žena nepřímo odpovědná za jeho smrt?

Rodrigo cítil takovou bolest a zuřivost, že by ji dokázal uškrtit jen kvůli takové možnosti, ale pod veškerým vzrušením ho chladný hlas upozornil, že mu třeba prozradí něco, co ho přivede k traviči.

Musí zjistit, kdo to provedl, a zlikvidovat ho. Nerviho organizace nenechá něco takového bez odvety, jinak by utrpěla její pověst.

Vzhledem k tomu, že právě přebírá otcovo žezlo, nemůže si dovolit, aby kdokoli sebenepatrněji zapochyboval o jeho schopnostech. Musí nepřítele najít. Možnosti jsou ale bohužel nekonečné.

Jakmile je někdo ve styku se smrtí a penězi, je do toho zapletený celý svět. Protože Denise je taky přiotrávená, je nutné zvažovat i možnost, že pachatelem je třeba některá z otcových bývalých žárlivých milenek – nebo milenec Denise.

Vincenzo Giordano zdvořile zaklepal na zárubeň otevřených dveří a vstoupil do místnosti. Rodrigo na něj pohlédl. Doktor vypadal přepadle a obvykle úhledně upravené prošedivělé vlasy měl rozcuchané. Byl otcovým přítelem od mládí, a když Salvatore před dvěma hodinami zemřel, bez ostychu se rozplakal.

„Proč není taky mrtvá?“ zeptal se Rodrigo a ukázal na ženu na posteli.

Vincenzo změřil Denise pulz a poslechl si její srdce. „Ještě pořád může umřít,“ prohlásil a přejel si rukou po unaveném obličeji. „Srdce jí tluče příliš rychle a slabě. Ale asi nepozřela tolik jedu jako váš otec.“

„Pořád myslíte, že jsou to houby?“

„Řekl jsem, že to vypadá na otravu houbami. Ale jsou tu rozdíly. Především rychlost, s jakou jed účinkoval. Salvatore byl velký statný muž, včera se mu udělalo špatně až asi hodinu po návratu a umřel o šest hodin později. Houby působí pomaleji. Dokonce i ty smrtelně jedovaté zabíjejí třeba až za dva dny. Příznaky byly podobné, ale rychlost ne.“

„Nebyl to kyanid nebo strychnin?“

„Strychnin ne. Projevoval by se jinak. A kyanid působí během několika minut a vyvolává křeče. Salvatore žádné neměl. Trochu podobné symptomy má arzen, ale přece jen natolik odlišné, že ho můžeme taky vyloučit.“

„Dá se nějak určit, co přesně to bylo?“

Vincenzo vzdychl. „Vlastně si nejsem jistý, že šlo o jed. Může jít o něco prudce nakažlivého, takže v tom případě bychom byli v ohrožení všichni.“

„Proč tedy neonemocněl otcův šofér? Kdyby to byl virus, který účinkuje během několika hodin, musel by už být taky postižený.“

„Řekl jsem, že by to mohlo být. Můžu udělat testy a s vaším svolením prohlédnu otcovy ledviny a játra. Můžu porovnat rozbor krve s touhle… Jak se jmenuje?“

„Denise Morelová.“

„Ano, vzpomínám si. Mluvil o ní.“ Jeho temné oči posmutněly. „Myslím, že se do ní zamiloval.“

„Pchá! Nakonec by stejně ztratil zájem. Jako vždycky.“ Rodrigo zavrtěl hlavou, jako by si chtěl vyčistit mysl. „Můžete ji zachránit?“

„Ne. Buď přežije, nebo ne. Já v tom nemůžu udělat vůbec nic.“

Rodrigo ho nechal, aby se věnoval testům, a přešel do přízemí, kde jeho muži hlídali Duranda. Francouz měl pomuchlaný oděv a z nosu mu vytékala tenká stružka krve. Rodrigovi muži však soustředili rány hlavně na tělo, což bolelo víc a nebylo to tak vidět.

„Monsieur Nervi!“ zachraptěl majitel restaurace a rozplakal se úlevou. „Prosím vás, ať se stalo cokoli, nic o tom nevím. Přísahám!“

Rodrigo si přitáhl židli a posadil se naproti němu. Opřel se a přehodil nohu přes nohu. „Otec včera u vás snědl něco, co mu nesvědčilo,“ prohlásil mlhavě.

Na Francouzově obličeji se objevil výraz naprostého zmatku a úžasu. Rodrigo mohl zřetelně číst jeho myšlenky. Zmlátili ho, protože Salvatore Nervi má potíže s trávením?

„A-ale, v tom případě mu samozřejmě vrátím peníze,“ vyhrkl. „Stačilo říct.“ Pak se odvážil zeptat: „Bylo tohle nutné?“

„Jedl houby?“ houkl Rodrigo.

Další vyděšený pohled. „Přece ví, že ne. Objednal si kuře ve vinné omáčce s chřestem a slečna Morelová měla halibuta. Ne, žádné houby tam nebyly.“

Jeden z mužů se sklonil a zašeptal něco Rodrigovi do ucha. Ten pokýval hlavou. „Fronte tvrdí, že slečně Morelové se udělalo špatně, hned jak opustili vaši restauraci.“

Zasáhlo ji to dřív, pomyslel si přitom. Požila snad to, co bylo otrávené, jako první? Nebo to u ní účinkovalo rychleji vzhledem k nižší váze?

„Nezpůsobilo to moje jídlo, monsieur!“ Duranda se obvinění hluboce dotklo. „Nikdo z dalších hostů neonemocněl, ani si nestěžoval. Halibut nemohl být špatný, a i kdyby, monsieur Nervi ho nejedl.“

„Jaké jídlo měli ti dva společné?“

„Žádné!“ zněla rychlá odpověď. „Snad jen chleba, i když jsem si nevšiml, že by si mademoiselle Morelová nějaký vzala. Monsieur pil víno, výjimečné bordeaux, Cháteau Maximilien, ročník osmdesát dva, a mademoiselle si jako obvykle dala kávu. Monsieur ji sice přemluvil, aby se vína napila, ale nechutnalo jí.“

„Takže pili společně víno?“

„Jen malý lok. Jak jsem se zmínil, mademoiselle víno nechtěla. Nepije ho.“ Pokrčením ramen naznačil, že takové podivínství nechápe, ale musí se s ním smířit.

Ale včera se napila, i když jen trochu. Byl snad jed tak silný, že by jeden lok mohl ohrozit její život?

„Zbylo z toho vína něco?“

„Ne. Monsieur Nervi vypil všechno.“

Na tom nebylo nic neobvyklého. Salvatore pil víc než většina Italů.

„Ta láhev! Máte ji ještě?“

„Bude někde v popelnici. Za restaurací.“

Rodrigo okamžitě poslal dva muže, aby prohledali odpadky a našli láhev od bordeaux. Pak se znovu obrátil k Durandovi. „Dobrá. Zatím zůstanete mým hostem…,“

chladně se usmál, „… dokud tu láhev a svinstvo v ní neprozkoumáme.“

„Ale to může…“

„Trvat kolik dní, ano. Jistě chápete.“ Vincenzo by snad mohl odpověď získat ve své laboratoři rychleji, ale to se uvidí.

Durand zaváhal. „Vašemu otci je… moc špatně?“

„Ne!“ zavrčel Rodrigo a vstal. „Je mrtvej!“ A ta slova opět probodla jeho srdce šípem bolesti.

Příští den už Lily věděla, že přežije. Doktoru Giordanovi trvalo další dva dny, než zjistil totéž.

Lily potřebovala celé tři dny k tomu, aby se cítila natolik dobře, že mohla vstát z postele a dát si tolik potřebnou koupel. Nohy se jí třásly, takže se cestou do koupelny musela přidržovat nábytku, měla závrať a stále trochu rozmazané vidění, ale bylo jí jasné, že to nejhorší má za sebou.

Zoufale usilovala o čistou mysl a odmítala všechny léky, které jí doktor Giordano nabízel k utlumení bolestí a na spaní.

Přestože cestou na místo, jež bylo zřejmě Nerviho sídlem, omdlela, nebyla omámená. I když mluvila perfektně francouzsky, nebyl to její mateřský jazyk. Jakmile by začala brát prášky, mohla by jí uklouznout rodná americká angličtina.

Předstírala tedy, že se bojí, aby ve spánku neumřela, a je si jistá, že s jedem může bojovat, jen pokud bude při vědomí. Doktor Giordano sice věděl, že je to z lékařského hlediska směšné, nicméně jejímu přání vyhověl. Věřil, že někdy je pacientův duševní stav pro jeho uzdravení důležitější než fyzický.

Když se Lily zvolna a pracně vracela z elegantně zařízené mramorové koupelny, seděl u její postele Rodrigo a

čekal na ni. Byl celý v černém – v roláku a kalhotách – tmavá skvrna v bílo-krémové ložnici.

Všechny její smysly se okamžitě zmobilizovaly do maximální pohotovosti. S Rodrigem nemohla hrát jako se Salvatorem. I když ten byl prohnaný a lstivý, jeho syn byl chytřejší, drsnější a úskočnější. A Salvatore měl o ni zájem, zatímco Rodrigo ho nemá.

Pro otce byla mladou ženou, výzvou k dobývání, ale Rodrigo byl o tři roky mladší než ona a měl spoustu vlastních výbojů.

Měla na sobě pyžamo, které jí včera přivezli z pronajatého bytu, ale byla vděčná za tlustý froté župan, který našla na věšáku v koupelně.

Rodrigo patřil k sexuálně přitažlivým mužům a Lily nezůstala k této stránce jeho osobnosti lhostejná, i když toho o něm věděla dost, aby ji to zchladilo.

Podílel se na většině otcových zločinů, ale pokud šlo o vraždy, které ji vyprovokovaly k pomstě, byl náhodou nevinný. V té době pobýval v Jižní Americe.

Doklopýtala k posteli a posadila se na ni, přičemž se musela opřít o sloupek dolního čela. Ztěžka polkla a vzdychla: „Zachránil jste mi život.“ Její hlas zněl nakřáple a slabě. Sama se cítila nakřáplá a slabá, bez dostatečné energie, aby se mohla chránit.

Rodrigo pokrčil rameny. „Vypadá to, že ne. Vincenzo – doktor Giordano – tvrdí, že do toho nemohl nijak zasáhnout. Zotavila jste se sama, i když asi ne bez jistých následků. Myslím, že se zmínil o srdeční chlopni.“

Věděla to, protože jí to doktor Giordano sdělil už ráno. S takovým rizikem počítala, když se do té akce pouštěla.

„Ale játra se vám uzdraví. Máte i mnohem lepší barvu.“

„Nikdo mi neřekl, co se vlastně stalo. Jak jste věděl, že je mi špatně? Salvatore taky onemocněl?“

„Ano,“ přikývl. „Ale neuzdravil se.“

Jistě od ní očekával něco jiného než „Ach, to je dobře!“, a tak si záměrně vybavila Averilla, Tinu a pubertální

klackovitost jejich dcery, její usměvavý obličej a neustálé brebentění. Ach bože, tolik se jí po Zie stýskalo! Bolestí se jí sevřela hruď a do očí jí vstoupily slzy. Nechala je stékat po tvářích.

„Byl to jed," prohlásil Rodrigo, tón jeho hlasu i výraz obličeje byl přitom klidný, jako by mluvil o počasí. Ale neoklamal ji. Jistě uvnitř zuří, pomyslela si.

„V lahvi vína, které vypil. Vypadá to na uměle vytvořený jed, velmi účinný. V době, kdy se začne projevovat, je už pozdě. Monsieur Durand z té restaurace říkal, že jste to víno ochutnala."

„Ano, jen jsem si lokla." Otřela si slzy z tváří. „Nemám víno ráda, ale Salvatore na tom trval, a když jsem se nechtěla napít, rozzlobil se, takže jsem jen usrkla… abych ho potěšila. Bylo to odporné."

„Měla jste štěstí. Podle Vincenza byl ten jed tak silný, že kdybyste vypila víc, byla byste už taky mrtvá."

Otřásla se, protože si připomněla vlny křečí a bolestí. Bylo jí tak hrozně, a přitom se vůbec nenapila. Jen ve víně smočila rty.

„Kdo to udělal? To víno mohl vypít kdokoli. Byli to nějací teroristi, kterým bylo jedno, koho zabijí?"

„Myslím, že terčem byl otec. Jeho láska k vínu byla všeobecně známá. Château Maximilien ročník osmdesát dva je vzácný, monsieur Durand přitom tu láhev získal záhadným způsobem den předtím, než si otec rezervoval stůl v jeho restauraci."

„Mohl to víno přece nabídnout komukoli."

„A riskovat, že se otec o tom dozví a urazí se, že takové vzácné víno nenabídl jemu? Pochybuju. To naznačuje, že pachatel měl dobrý přehled o Durandovi, jeho restauraci i klientele."

„Jak to provedli? Láhev přece otvírali před námi u stolu. Jak se dostal jed do vína?"

„Předpokládám, že použili velmi tenkou injekční stříkačku, kterou prorazili korkovou zátku. Toho si nemusí

nikdo všimnout. Nebo láhev otevřeli a znovu zavřeli. Durand si mohl odechnout, protože se nedomnívám, že by to provedl on nebo někdo z číšníků.“

Lily už byla dlouho z postele a chvěla se slabostí. Rodrigo si toho všiml. „Můžete tu zůstat, dokud se plně nezotavíte,“ dodal zdvořile a vstal. „Kdybyste něco potřebovala, stačí o to požádat.“

„Díky,“ hlesla a potom pronesla největší lež svého života. „Rodrigo, to se Salvatorem je mi moc líto. Byl… byl…“ zatracenej vrah a padouch, ale teď je mrtvej vrah a padouch, chtělo se jí vykřiknout, podařilo se jí ale vyloudit další slzu – díky vzpomínce na Ziin dětský obličejík.

„Děkuju za projev soustrasti,“ zamumlal Rodrigo se strnulým obličejem a opustil pokoj.

Lily ani nemohla zatančit vítězný tanec. Byla příliš zesláblá a navíc věděla, že v místnosti jsou skryté kamery. Radši tedy vklouzla pod pokrývku a snažila se hledat útěchu v posilujícím spánku. Byla však natolik rozrušená úspěchem, že se jí podařilo jen klimbat.

Část úkolu tedy splnila. Teď jen potřebovala zmizet, dřív než Rodrigo zjistí, že Denise Morelová neexistuje.

* * *

O dva dny později stáli Rodrigo a jeho mladší bratr Damone u hrobů rodičů v rodném městě v Itálii. Jejich otec a matka teď opět leželi bok po boku, jako když žili.

Salvatorův hrob byl pokrytý květinami, oba synové však přinesli další, které položili i na matčin hrob.

Bylo chladno, ale slunečno a vanul slabý větřík. Damone strčil ruce do kapes a zadíval se na modrou oblohu. Jeho hezké rysy byly stažené žalem.

„Co teď uděláš?“ zeptal se.

„Najdu toho, kdo to provedl, a zabiju ho!“ procedil Rodrigo mezi zuby. Otočili se a zamířili k východu. „Taky dám do tisku zprávu o otcově smrti. Nemůžeme ji už držet v

tajnosti. Někteří lidé z toho znervózní a bude je zajímat stav různých dohod, když teď převezmu vedení, a s tím si musím poradit. Možná ztratíme některé příjmy, ale nehrozí, že bychom to nestrávili. A ztráty budou jen krátkodobé. Zisky z té vakcíny nám to vynahradí. A pořádně."

„Vincenzo dohnal ztracený čas?" zeptal se Damone. Byl lepší obchodník než Rodrigo a spravoval většinu jejich financí z vlastní kanceláře ve Švýcarsku.

„Ne tak, jak jsme doufali, ale práce pokračuje. Tvrdí, že do léta to dokončí."

„V tom případě je lepší, než jsem čekal – když vezmeme v úvahu, kolik jsme ztratili." Výbuch v laboratoři zničil větší část probíhajícího projektu.

„On i jeho lidi nastavují čas," potřásl Rodrigo hlavou. A ještě přidají, jestli začnou zaostávat za naplánovaným rozvrhem. Vakcína je příliš důležitá na to, aby Vincenzo prošvihl termín.

„Pravidelně mě informuj!" požádal Damone.

Podle dohody a z bezpečnostních důvodů se teď neuvidí dřív, dokud Rodrigo nenajde a nezlikviduje traviče.

Damone se ohlédl po novém hrobě a v jeho tmavých očích byla stejná bolest a zuřivost, jakou cítil Rodrigo. „Pořád tomu nemůžu uvěřit," vzdychl téměř neslyšně.

„Já vím," přitakal Rodrigo.

Bratři se objali, aniž se styděli za své pocity, potom nasedli každý do svého auta, jimiž se přemístí na soukromé letiště, odkud odletí firemními letadly domů.

Rodrigo ještě chvíli vychutnával přítomnost mladšího bratra. Zbyl mu z nejbližší rodiny poslední. Navzdory smutnému důvodu jejich setkání cítil, že je spojuje i přátelství.

Teď se vrátí do svých propojených, a přitom oddělených království. Damone bude dohlížet na peníze a Rodrigo začne hledat otcova vraha a pomstí se. Ať podnikne cokoli, má jistotu, že ho Damone bude podporovat.

Bohužel se mu však zatím nepodařilo zjistit, kdo otce zabil. Vincenzo stále ještě analyzoval jed, který by je mohl navést na jeho výrobce, zatímco Rodrigo prověřoval všechny soupeře, pátral po náznaku, že by mohli vědět o otcově smrti, a po jakémkoli jejich vybočení z obvyklého chování.

Dalo se předpokládat, že nejvíc podezřelí by měli být jejich méně oficiální spojenci, ale Rodrigo nevyřadil ze seznamu podezřelých nikoho. Mohl to udělat i někdo z jejich vlastní organizace či z vlády. Salvatore měl prsty v mnoha výnosných obchodech a někomu to už třeba lezlo krkem natolik, že chtěl celý koláč pro sebe. Rodrigo prostě jen zjistí, kdo to je.

„Odvez mademoiselle Morelovou domů," nařídil o týden později Tadeovi. Lily se už udržela na nohách, a přestože opouštěla pokoj jen zřídka, nebylo Rodrigovi příjemné mít pod střechou cizího člověka.

Měl spousty práce s upevněním svého postavení. Pár lidí bohužel poznalo, že není stejný jako otec, a snažilo se oslabit jeho autoritu, což ho přimělo k tomu, aby je dal zabít, a navíc tam byly různé záležitosti, které by cizí člověk neměl nahodile vyslechnout nebo zahlédnout. Cítil by se lépe, kdyby se jeho dům stal opět bezpečným přístavem.

Stačilo pár minut a vůz předjel a naložil tu ženskou a pár jejích věcí. Jakmile Tadeo s tou Francouzkou odjel, přešel Rodrigo do otcovy – teď svojí – pracovny a posadil se za masivní vyřezávaný stůl, který Salvatore tolik miloval.

Před ním ležela Vincenzova zpráva o rozboru jedu, který získali ze zbytků v lahvi. Když ji dostal poprvé, jen ji přelétl pohledem, teď ji však zvedl a podrobně studoval každou podrobnost.

Podle Vincenza byl jed vytvořený chemicky. Obsahoval jisté množství orellaninu, což je jed ze smrtelně jedovaté

houby gallerina, proto se zpočátku domníval, že jde o otravu houbami.

Orellanin napadl několik vnitřních orgánů, především játra, ledviny, srdce a nervovou soustavu, jeho účinek je však pomalý. Příznaky se objevují po deseti nebo více hodinách, potom se dokonce může zdát, že se oběť uzdravila, ale o několik měsíců později zemře. Na orellanin není známý protijed ani žádný lék.

Jed vykazoval také jistý vztah k minoxidilu s účinky bradykardie – zpomalené srdeční činnosti, snížení tlaku a oslabeného dýchání. Minoxidil účinkuje rychle, zatímco orellanin pomalu. Tyto dvě látky byly nějakým způsobem propojené tak, že účinkovaly pomaleji, ale jen o pár hodin.

Vincenzo tvrdil, že na světě je jen několik chemiků, kteří dokážou něco takového vyrobit, a žádný z nich nepracuje v oficiální chemické společnosti. Vzhledem k povaze své činnosti si nechají hodně zaplatit a navíc se s nimi špatně navazuje kontakt.

Kromě toho výroba tohoto konkrétního jedu takové účinnosti, kdy by necelá unce zabila téměř osmdesátikilového muže – nebo ženu – jistě stála malé jmění.

Rodrigo spojil prsty a zamyšleně si s nimi poklepával na rty. Logická úvaha naznačovala, že vrahem, kterého hledá, by téměř jistě mohl být obchodní konkurent nebo někdo, kdo se chce pomstít za nějakou křivdu, ale instinkt mu radil, aby se zabýval Denise Morelovou.

Bylo v ní něco, co ho dráždilo. Důvod toho jemného neklidu nedokázal přesně určit. Zatím všechno, co o ní zjistil, odpovídalo skutečnosti. Navíc se taky přiotrávila a skoro umřela, což by mělo nasvědčovat tomu, že není pachatelka. A když jí řekl o otcově smrti, plakala.

Mnohem podezřelejší byl číšník, který víno servíroval, ale vyčerpávající výslech jeho i Duranda neodhalil nic jiného, než že Durand osobně předal láhev číšníkovi a díval se, jak ji rovnou odnáší k Nerviho stolu.

Ne, osoba, kterou hledá, upozornila Duranda na možnost získat to víno a zatím se o ní neví vůbec nic. Restaurace tu láhev koupila od firmy, která neexistuje.

Což znamená, že vrah se skvěle vyzná v obchodních vztazích a má možnost získat jed i víno. Ten člověk – zatím uvažoval o vrahovi jako o muži – musel dobře znát oběť i její zvyky. Věděl, že Salvatore často navštěvuje právě tuhle restauraci, zjistil si, na kdy má rezervovaný stůl, a téměř jistě předpokládal, že Durand tomuto velmi významnému zákazníkovi nabídne právě tuhle lahev. Měl taky schopnost zajistit, aby působila přesvědčivě.

To všechno ukazovalo na profesionála a přímo křičelo: „Konkurent!“

Přesto nemohl Denise úplně vyřadit.

Nebylo to sice příliš pravděpodobné, ale mohlo jít i o zločin z vášně. Dokud nebude s jistotou vědět, kdo otce zavraždil, jsou podezřelí všichni. Ať Salvatore obdivoval na Denise cokoli, nějaký jiný muž třeba viděl totéž a byl stejně posedlý.

A pokud jde o otcovy bývalé milenky…

V duchu si je všechny připomněl a jejich účast kategoricky zamítl. Salvatore byl jako včela. Nikdy nezůstal s žádnou ženou tak dlouho, aby vznikl skutečný vztah.

Od manželčiny smrti před dvaceti lety byl v romantické oblasti překvapivě činorodý, ale žádná žena se nedostala tak daleko, aby nahradila manželku.

Rodrigo navíc každou ženu, která s otcem trávila čas, dokonale prověřil. Ani jedna nejevila známky posedlosti a stěží by některá z nich měla přehled o takových exotických jedech nebo prostředky na jejich získání, nemluvě o nehorázně drahém víně.

Pro jistotu je ještě proklepne, ale věřil, že jsou čisté. Co ale lidi z Denisina okolí?

Vyptával se jí, ale neprozradila žádné jméno. Jen zavrtěla hlavou. „Ne, nikdo takový není.“

Mělo to znamenat, že celý život tráví ctnostně jako jeptiška? O tom pochyboval, i když věděl, že otcovo pozvání několikrát odmítla. Nebo tím chtěla naznačit, že milenci existovali, ale nikdo z nich by nic takového neudělal?

Její názory ho nezajímaly. Udělá si vlastní závěry.

Ano, v tom to je! Proč mu neřekla o nikom ze své minulosti? Proč se chovala tak tajuplně? Právě to vzbudilo jeho podezření. Neměla přece důvod neuvést každého, s kým se v dospělosti stýkala. Chrání snad někoho? Napadlo ji, kdo by mohl dát jed to té lahve – přičemž věděl, že víno nemá ráda, a netušil, že by si ho mohla loknout?

Zatím ji neprověřil tak důkladně, jak by potřeboval. Salvatore byl příliš netrpělivý, a protože jejich schůzky probíhaly neškodně – kromě té poslední – pustil to Rodrigo nakonec z hlavy.

Teď ale zjistí o Denise Morelové všechno, co je třeba. Jestli někdy jen pomyslela na to, že by se s někým vyspala, dozví se o tom. A pokud ji někdo miloval, najde ho.

Zvedl sluchátko a vyťukal číslo. „Chci, abyste sledovali mademoiselle Morelovou. Informujte mě o každém jejím pohybu. Kdyby měla nějaké telefonáty, vystopujte jejich adresáty. Jasný? Fajn.“

Lily se v soukromí koupelny u pokoje pro hosty snažila znovu nabýt ztracenou sílu. Při podrobném prozkoumání místnosti neodhalila žádnou kameru ani mikrofon, takže měla jistotu, že ji nikdo nepozoruje.

Zpočátku zvládla jen jednoduché protahovací cviky, potom se ale do toho pustila s větším elánem. Klusala na místě, i když se přitom musela držet mramorového umyvadla, aby neztratila rovnováhu, dělala dřepy a kliky.

Přinutila se jíst co nejvíc, aby své zotavení urychlila. Věděla, že by se neměla přepínat, zvlášť když má poškozenou srdeční chlopeň, jenže s takovým rizikem počítala, jako téměř vždycky ve svém životě.

Hned po návratu do bytu provedla stejně vyčerpávající prohlídku jako v koupelně a ke své velké úlevě nic neobjevila. Rodrigo ji zřejmě nepodezřívá, jinak by celý byt zaplnil štěnicemi. Kdepak, při sebemenším podezřením by ji nechal zabít!

Což neznamená, že je v bezpečí.

Když se vyptával na její bývalé milence, bylo jí jasné, že má před sebou jen pár dní, protože Rodrigo začne šťourat v Denisině minulosti a zjistí, že žádná neexistuje.

Jestliže její byt prohledali – což předpokládala – udělali to velmi nenápadně. Naštěstí nenašli její tajnou skrýš, jinak by tu teď nestála.

Starý dům, v němž bydlela, se kdysi vytápěl krby, které někdy po druhé světové válce nahradily radiátory. Krb v jejím bytě byl zazděný a před ním stála skříň. Lily pod ni dala levný kobereček, ne proto, aby se nepoškrábala podlaha, ale aby mohla skříní tiše posouvat.

Teď ji odtáhla od stěny a lehla si na břicho, aby prozkoumala cihly. Její zásah nebyl nijak znatelný. Zašpinila maltu, takže vypadala stejně zašle jako ta kolem. Na zemi nezůstal žádný prach, který by svědčil o tom, že někdo manipuloval s cihlami.

Vzala kladivo a majzlík, znovu se natáhla na břicho a začala jemně oklepávat maltu kolem jedné cihly. Když ji uvolnila, vytáhla ji a ještě chvíli pokračovala. Nakonec sáhla do krbového prostoru a vylovila odtamtud několik krabic a tašek. Každý kousek byl pečlivě zabalený v igelitu, aby se neušpinil.

V jedné krabici měla různé průkazy totožnosti: pasy, kreditní karty, řidičské a občanské průkazy, podle toho, jakou národnost si vybrala. V cestovní kabele byly tři paruky a rozmanité převleky. Ukryla je, protože byly výrazné a snadno zapamatovatelné.

S botami to bylo jiné. Ty, které potřebovala, prostě uložila do komory na hromadu k ostatním. Kolik mužů

věnuje pozornost změti bot? Měla také k dispozici dostatek peněz – v eurech, anglických librách a amerických dolarech.

V poslední krabici byl tajný mobilní telefon. Zapnula ho a překontrolovala stav baterie. NÍZKÝ. Vzala nabíječku, zastrčila ji do zásuvky a zasunula do ní telefon.

Byla vyčerpaná a na čele jí vyskočily kapičky potu. Zítra nemůžu odjet, uvědomila si. Jsem ještě moc slabá. Ale pozítří se už musím pohnout. A to rychle.

Zatím měla štěstí. Rodrigo držel zprávu o otcově smrti pár dní v tajnosti, takže získala jistý čas k dobru. Každou minutou však vzrůstalo nebezpečí, že někdo v Langley uvidí fotografii Denise Morelové a naskenuje ji na počítači, který vyplivne informaci, že bez ohledu na barvu vlasů a očí se rysy Denise Morelové velmi podobají Liliane Mansfieldové, smluvní agentce americké CIA, jež se okamžitě vydá po jejích stopách. A CIA má zdroje, o jakých se Rodrigovi Nervimu ani nesní.

S požehnáním CIA zůstával Salvatore z praktických důvodů naživu a nikdo odtamtud by ji nepochválil za to, že ho zlikvidovala.

Bylo nejisté, kdo po ní půjde první – Rodrigo či někdo od CIA? S Rodrigem by měla větší šanci, protože by ji nejspíš podcenil. CIA takovou chybu neudělá.

Chtěla zjistit, jestli je pod dohledem, pořádně se tedy oblékla a zašla do nejbližší samoobsluhy. Jednoho uviděla, hned jak vyšla z budovy. Seděl v nenápadném šedém autě zaparkovaném u vedlejšího bloku a jakmile se vynořila z domu, zvedl noviny, aby si zakryl obličej.

Amatér.

Jenže když je jeden vpředu, dá se předpokládat, že další bude i vzadu. Dobrá zpráva byla, že neobjevila nikoho v domě, což by situaci poměrně zkomplikovalo. Nestála o to, aby musela takhle oslabená vylézat oknem v druhém patře.

Nesla si plátěnou nákupní tašku, do níž dala nějaké potraviny a ovoce. Italsky vyhlížející muž – kterého by si

člověk ani nevšiml, pokud by ho nehledal – se za ní nenápadně loudal tak, aby ji měl stále v dohledu.

Fajn, takže tři. Postačí k tomu, aby odvedli slušnou práci, ale není jich tolik, aby si s nimi nedokázala poradit.

Zaplatila a vrátila se do bytu. Přitom se záměrně pohybovala pomalu a unaveně. Šla se sklopenou hlavou, ztělesněná sklíčenost, a ne jako někdo, kdo je aspoň trochu ve střehu.

Její hlídači si tak budou myslet, že o nich neví, a co víc, uvěří, že má stále ještě pošramocené zdraví a sotva se udrží na nohou.

Vzhledem k tomu, že očividně nebyli ve šmírování příliš zkušení, byla naděje, že poleví v ostražitosti – aniž si to uvědomí – protože ji budou považovat za bezproblémovou.

Jakmile měla mobilní telefon nabitý, přesunula se s ním do koupelny a pustila vodu, aby pro případ, že by byl v bytě nainstalovaný mikrofon, rušila příjem.

Pochybovala sice o tom, ale paranoia v jejím povolání zachraňovala životy.

Zamluvila si letenku do Londýna, zavěsila a pak si pod jiným jménem zajistila další letenku z Londýna. Letadlo startovalo hodinu po příletu a mířilo zpátky do Paříže, kde by ji absolutně nikdo nečekal.

Potom se uvidí, ale ten drobný manévr jí poskytne aspoň nějaký čas.

3

Langley,
Virginie

Nazítří časně ráno se analytička Susie Pollardová překvapeně zadívala na to, co jí ukázal počítačový program zabývající se rozpoznáváním obličejů.

Vytiskla zprávu, propletla se bludištěm oddělení a strčila hlavu do dalšího z nich. „Tohle vypadá zajímavě," prohlásila a podala zprávu své nadřízené Wiloně Jacksonové.

Ta si nasadila na nos brýle a rychle přelétla doklad. „Máš pravdu," zamumlala. „Dobrá práce, Susie. Pošlu to nahoru."

Sto osmdesát centimetrů vysoká černoška s přísnými rysy si nepotrpěla na zbytečné řeči a tento postoj dotáhla vzhledem k manželovi a pěti nezvedeným synům téměř k dokonalosti.

Neměla nikoho na výpomoc v domácnosti a tvrdila, že ji to aspoň nutí udržovat si kondici. Přenášela to i, do práce, kde nestrpěla žádné hlouposti. Všechno, co posílala výš, řádně zvážila a prověřila.

V poledne už tu zprávu četl provozní ředitel Franklin Vinay. Salvatore Nervi, hlava Nerviho organizace – nedalo se to označit za obchodní společnost, přestože v tom byly obchodní společnosti zapojené – zemřel na blíže neurčené

onemocnění. Přesné datum jeho smrti není známo, ale Nerviho synové otce pohřbili doma v Itálii ještě předtím, než pustili informaci do světa.

Naposledy se ukázal v jedné pařížské restauraci a do oznámení o jeho smrti uběhly čtyři dny. Očividně se těšil dokonalému zdraví a k neznámému onemocnění došlo nečekaně. Stává se to samozřejmě běžně. Infarkty či mrtvice skolí denně množství zdánlivě zdravých lidí.

Co vyvolalo poplach, byl program identifikující obličeje, který označil, že Nerviho poslední přítelkyní byla nepochybně jedna z nejlepších smluvních agentek CIA v přestrojení.

Liliane Mansfieldová si sice ztmavila světlé vlasy a použila tmavé kontaktní čočky, aby zakryla výrazné, jasně modré oči, ale rozhodně to byla ona.

Ještě víc znepokojivá byla skutečnost, že před několika měsíci zemřeli Nerviho přičiněním dva z jejích nejbližších přátel a jejich adoptivní dcera. Všechno tedy naznačovalo, že Lily vzala věci do vlastních rukou.

Věděla, že CIA vraha nepotrestá. Salvatore Nervi byl nechutný příklad člověka, jenž zasloužil smrt, ale byl natolik vychytralý, že to hrál na všechny strany, a aby se pro takové případy pojistil, postaral se o to, aby byl užitečný.

Dodával mimořádně důležité informace, a to řadu let. Ten přísun teď skončil, možná navždy, a než se podaří navázat stejné vztahy s jeho nástupcem – pokud vůbec – bude to trvat roky.

Rodrigo Nervi byl pověstný svou nedůvěřivostí a nebyl nijak ochotný skočit do nějakého partnerství. Frank jen doufal, že se projeví stejně pragmaticky jako jeho otec.

Frank spolupráci s Nervim nenáviděl. Jistě, měli spolu nějaké oficiální kšefty, ale všechno má dvě stránky: dobrou a špatnou. Jestliže jejich výzkum pracuje na vakcíně proti rakovině, jiná skupina ve stejné budově vyvíjí biologické zbraně.

Dávají obrovské částky charitativním organizacím, což je správné, zároveň ale financují teroristické skupiny, které zabíjejí bez rozdílu. Hrát na hřišti světové politiky je jako hrát ve stoce. Aby se člověk mohl zúčastnit, musí se zašpinit.

Osobně Nerviho likvidaci vítal, jenže pokud za ni byla odpovědná Liliane Mansfieldová, musí s tím něco udělat.

Vytáhl si její tajnou složku a pročetl ji. Psychologická zpráva oznamovala, že několik posledních let pracovala v jistém napětí.

Frank měl zkušenost se dvěma typy smluvních agentů. Jedni dělali svou práci se stejným citovým zaujetím, jaké by vynaložili na zabití mouchy, zatímco druzí sice byli přesvědčeni o prospěšnosti své činnosti, jejich duše však následkem neustálého ohrožení chřadla.

Lily patřila do druhé skupiny. Byla moc dobrá, jedna z nejlepších, ale každá rána ji poznamenala. Už před lety se přestala stýkat s rodinou, což nebylo dobré. Jistě se cítila izolovaná, odříznutá od světa, který chtěla ochraňovat. Za takových okolností se pochopitelně mnohem víc sblížila s pracovními přáteli a ti jí nahradili příbuzné. Když zahynuli, bylo toho asi na její rozervanou duši moc.

Frank věděl, že někteří kolegové by se jeho úvahám o duši smáli, ale byl v téhle branži už dlouho a nejenže vnímal, co viděl, ale dokonce to i chápal.

Chudák Lily. Nejspíš ji měl z téhle práce stáhnout, hned jak zaznamenal první příznaky psychického vyčerpání. Teď je pozdě. Musí si poradit s tím, co nastalo.

Zvedl sluchátko a požádal sekretářku, aby sehnala Lucase Swaina, jenž – světe div se! – byl náhodou v budově. Vrtošivý osud se zřejmě rozhodl, že se na Franka usměje.

O tři čtvrtě hodiny později už sekretářka hlásila telefonem: „Je tu pan Swain.“

„Pošlete ho dál!“

Otevřely se dveře a Swain se přiloudal. Vlastně se tak pohyboval skoro pořád. Měl nedbalou chůzi kovboje, který

nemá kam jít a nijak tam nepospíchá. Vypadalo to, že ženám se to na něm líbí.

Byl jedním z těch pohledných lidí, kteří zároveň působí dojmem, že jsou trvale dobře naladění. Když pozdravil a posadil se na židli, kterou mu Frank ukázal, přihlouple se usmíval. Ten úsměv však měl z nějakého důvodu stejný účinek jako jeho chůze. Lidem se líbil.

Byl to mimořádně schopný detašovaný důstojník. Možná to byl spokojený člověk a jeho chůze byla ztělesněním lenosti, ale odváděl dobrou práci. Posledních deset let se z větší části pohyboval po Jižní Americe, což vysvětlovalo jeho temné opálení a pevnou šlachovitou postavu.

Začíná se na něm projevovat věk, pomyslel si Frank, ale na kom se neprojevuje?

Tmavohnědé vlasy nosil Swain kvůli nepoddajné kadeři nad čelem krátce střižené a na spáncích byl už prošedivělý. Kolem očí měl vějířky jemných vrásek a na tvářích hlubší rýhy, vzhledem k jeho štěstí to však dámy jistě považovaly za stejně roztomilé jako jeho chůzi.

Roztomilý. Je zatraceně smutné, když v duchu popisuju jednoho ze svých nejlepších důstojníků jako roztomilého, uvědomil si Frank.

„Co se děje?“ zeptal se Swain, uvolněně natáhl dlouhé nohy a pohodlně se usadil. Na formality si nepotrpěl.

„Choulostivá záležitost v Evropě. Jedna z našich smluvních agentek zabila na vlastní pěst cenný zdroj. Musíme ji zastavit.“

„Hmm?“

Frank mu podal zprávu. Swain ji přelétl pohledem a vrátil. „Čin je spáchán. Co se má zastavit?“

„Salvatore Nervi nebyl jediným článkem v záležitosti, která skončila smrtí jejích přátel. Jestli se rozhodla dostat všechny, mohla by nám rozbít celou síť. Už tím, že vyřadila Nerviho, způsobila značné škody.“

Swain svraštil obličej a rychle si ho oběma rukama promasíroval. „Vy nemáte po ruce nějakýho popudlivýho

ničemného agenta, násilně odsunutýho do výslužby, s nějakou speciální schopností, díky níž by se stal jediným možným adeptem toho, aby slečnu Mansfieldovou vystopoval a zabránil jí vraždit?“ vychrlil ze sebe.

Frank se musel kousnout do tváře, aby se nerozesmál. „Vám to připadá jako filmový námět?“

„Člověk může doufat.“

„Považujte své naděje za marné.“

„Hmm, a co třeba John Medina?“ Swainovy modré oči se smály, jak mu dělalo dobře Franka provokovat.

„John je na Středním východě,“ vysvětloval Frank klidně.

Swain se po jeho odpovědi narovnal a veškerá lenivost zmizela. „Moment! Chcete tvrdit, že je tam opravdu Medina?“

„Jistě.“

„Není o něm žádný zápis…,“ začal Swain, ale pak pochopil a zakřenil se. „Uff!“

„Znamená to, že jste si to ověřoval?“

„Sakra, jako všichni v týhle branži.“

„Proto o něm není nic v počítačích. Kvůli jeho ochraně. Takže jak jsem řekl, John je na Středním východě a v žádném případě ho nemůžu pro tuhle akci použít.“

„Mám tomu rozumět tak, že je důležitější než já?“ Opět nasadil ten legrační úsměv, jenž znamenal, že mu to nevadí.

„Nebo má jiné schopnosti. Vy jste člověk, kterého potřebuju, a dnes v noci odletíte do Paříže. Tady máte napsáno, co uděláte.“

4

Poté co Lily strávila celý den jídlem, odpočinkem a lehkým cvičením, aby si doplnila energii, ráno se cítila mnohem lépe.

Pečlivě si sbalila příruční zavazadlo a ujistila se, že za sebou nenechala nic důležitého. Většina oblečení zůstala viset v šatně, stejně jako fotografie naprosto neznámých lidí v laciných rámečcích, které rozvěsila po bytě, aby mu dodala zdání útulnosti.

Nestáhla povlečení a neumyla jediný hrnek ani lžičku, které použila k snídani, i když všechno otřela dezinfekčním prostředkem, aby zničila otisky prstů. Dělala to tak devatenáct let a ten návyk už měla hluboce zakořeněný.

Očistila dokonce své okolí i předtím, než opustila Nerviho sídlo, i když tam nemohla použít dezinfekci. Pokaždé rovněž otřela ubrouskem příbory a sklenky, než je odnesli, a ráno vždy spláchla proudem vody všechny vlasy, které uvízly v hřebenu.

Dost ji zneklidňovalo vědomí, že nemůže nic udělat s krví, kterou jí odebral k rozboru doktor Giordano, ale DNA se nepoužívalo k identifikaci tak často jako otisky prstů a neexistovaly tak rozsáhlé databáze.

Její otisky mají ve složce v Langley, ale nikde jinde. Kromě občasné úkladné vraždy byla vzornou občankou. Takže ani otisky by nikomu nebyly k užitku, pokud se nedaly s něčím porovnat, aby se zjistilo, komu patří. Jedna

drobná chybička nic neznamená. Dvě už můžou vést k identifikaci. Lily se tudíž maximálně snažila, aby neuklouzla ani jednou.

Doktoru Giordanovi by nejspíš připadalo divné, kdyby mu zavolala a požádala o vrácení odebrané krve. Pokud by se to stalo v Kalifornii, mohla by tvrdit, že je členkou některé z výstředních náboženských sekt a tu krev potřebuje, nebo že je dokonce upír – pak by asi ten zbytek dostala.

Ty přehnané představy jí zvlnily rty lehkým úsměvem a litovala, že se o ně nemůže podělit se Ziou, která měla skvělý smysl pro absurdno.

S Averillem a Tinou a zvlášť se Ziou se dokázala uvolnit a občas se chovat bláznivě jako normální člověk. Pro někoho s takovým povoláním, jaké měla ona, byla relaxace přepychem a mohla si ji dovolit jen s lidmi ze stejné branže.

Její úsměv pohasl. Ztráta blízkých lidí u ní vyvolala pocit naprosté prázdnoty, o níž byla přesvědčená, že se už nikdy nezaplní. Během let se okruh lidí, jimž věnovala své sympatie, stále zmenšoval, až jich nakonec zbylo jen pět. Matka a sestra, které ale z obavy, aby je kvůli své práci neohrozila, už dlouho nenavštěvovala, a ti tři přátelé.

S Averillem byli kdysi milenci. Velmi krátký čas spolu zaháněli osamělost, ale pak se rozešli a Lily během jedné akce, která vyžadovala dva agenty, poznala Tinu. Nikdy předtím se s nikým tak rychle nespřátelila. Jako by byly dvojčata, která se poprvé setkala. Stačilo, aby se na sebe podívaly, a věděly, že si myslí totéž.

Měly stejný smysl pro humor a bláhové sny, že se jednou, až opustí tuhle práci, vdají, najdou si jiné zaměstnání – nemuselo to být nezbytně v tomhle pořadí – a možná budou mít jedno či dvě děti.

Jednou nastalo u Tiny tehdy, když jí jako balon naplněný heliem přeletěl přes cestu Averill. Lily s Tinou měly hodně společného, ale chemické pochody byly jiná věc. Averill uviděl štíhlou tmavovlasou Tinu a zamiloval se, což bylo vzájemné.

Nějaký čas se mezi plněním úkolů scházeli a užívali si. Byli mladí, zdraví a schopní. Díky náplni své práce se navíc cítili silní a nepřemožitelní. Byli natolik profesionálové, že se nenaparovali, ale dostatečně mladí, aby je to hnalo kupředu.

Pak Tinu postřelili a dopadla na ně realita. Práce byla nebezpečná a nebylo kam spěchat. Vlastní smrtelnost jim hleděla do tváří.

Reagovali na to tím, že se vzali – hned jak se Tina uzdravila natolik, aby došla k oltáři. Začali spolu hospodařit, nejdřív v bytě v Paříži a potom si koupili domek na předměstí. Brali čím dál méně akcí.

Lily je navštěvovala, kdykoli to bylo možné, a jednou s sebou přivezla i Ziu. Objevila to opuštěné a vyhladovělé nemluvně v Chorvatsku, které krátce předtím vyhlásilo nezávislost na Jugoslávii a území nového státu decimovala v počátcích drsné války srbská armáda.

Lily se sháněla po matce té holčičky, ale zdálo se, že ji nikdo nezná, a nikoho to ani nezajímalo. Mohla dítě buď odvézt, nebo opustit s vědomím, že ho čeká bídná smrt.

Během dvou dnů pocítila k holčičce takovou lásku, jako by jí sama dala život. Odjezd z Chorvatska však nebyl úplně snadný, zvlášť když vezla kojence. Musela sehnat mléko, plenky a pokrývky. S oblečením se nezatěžovala, hlavně se postarat o to, aby dítě bylo nakrmené, v suchu a teple. Dala mu jméno Zia.

Pak nastaly problémy s doklady. Vyhledala vhodného padělatele a odvezla Ziu do Itálie. Jakmile opustily Chorvatsko, bylo všechno snazší a potřeby pro dítě dostupnější.

I když péče o holčičku nebyla právě jednoduchá. Kdykoli se jí dotkla, zmítala sebou, bránila se a často vybryndala skoro stejné množství mléka, jako vypila. Aby ji nevystavovala dalším útrapám cestování, zvlášť když ve svém krátkém životě zatím nezažila moc klidu a pohody, rozhodla se Lily, že nějaký čas zůstane v Itálii.

Domnívala se, že když Ziu našla, mohlo jí být jen pár týdnů, i když byla drobná spíš kvůli nedostatku potravy a péče. Po třech měsících v Itálii přibrala tak, že měla na buclatých ručkách a nožkách dolíčky, a protože jí začaly růst zuby, neustále slintala a pozorovala Lily s otevřenou pusou a výrazem nelíčené radosti, který může mít opravdu jen tak malé dítě, aniž by vypadalo jako naprostý idiot.

Nakonec se Lily vypravila do Francie, aby se Zia seznámila se strýčkem Averillem a tetou Tinou.

Výměna pěstounů probíhala postupně. Kdykoli měla Lily práci, nechala Ziu u nich. Milovali ji a ona s nimi byla ráda, i když Lily pokaždé bolelo srdce, když ji musela opustit, a nemohla se dočkat, až se zase vrátí. Ziin drobný obličej se vždycky rozzářil a radostně vřískala, což Lily považovala za nejkrásnější zvuk na světě.

Pak ale došlo k nevyhnutelnému. Zia rostla. Blížila se doba, kdy měla jít do školy, a Lily byla navíc tehdy často řadu týdnů pryč. Bylo jen logické, že Zia trávila stále víc času s Averillem a Tinou, až si nakonec všichni uvědomili, že by si měli nechat udělat další falešné papíry, podle nichž by byli Averill a Tina její rodiče.

Zie byly čtyři roky, Averilla s Tinou považovala za tátu s mámou a Lily za tetu Lil. Třináct let byla pro Lily středobodem jejího života a teď byla mrtvá.

Co proboha přimělo Averilla s Tinou k tomu, aby se vrátili do hry, z níž tak úspěšně vypadli? Potřebovali snad peníze? Věděli přece dobře, že stačilo říct a dala by jim všechno, co měla – a po devatenácti letech lukrativní činnosti měla ve švýcarské bance slušnou sumu. Jenže je něco vylákalo z útočiště a zaplatili za to životem. A Zia s nimi.

Lily teď použila velkou část úspor k získání jedu a k organizaci celé akce. Dobré doklady taky nejsou zadarmo a čím jsou lepší, tím přijdou dráž. Musela si najmout byt, zajistit práci – protože kdyby žádnou neměla, vzbudilo by to

podezření – potom se seznámila se Salvatorem a doufala, že skočí na návnadu.

Nic nebylo jistého. Dokázala se upravit tak, že působila velmi přitažlivě, ale věděla, že není žádná kráska. Kdyby tohle nezabralo, musela by vymyslet něco jiného – jako vždycky. Ale měla nečekaný úspěch – až do chvíle, kdy Salvatore trval na tom, aby ochutnala víno.

Teď jí zbyla pouhá desetina peněz, má poškozenou srdeční chlopeň, která se dá případně vyměnit (jak jí vysvětlil doktor Giordano), její životní energie je na nule a čas kvapí.

Z logického hlediska jí bylo jasné, že vyhlídky nejsou valné. Tentokrát nejenže nemá za zády podporu prostředků z Langley, ale CIA nakonec půjde proti ní. Nesmí použít žádný z dosavadních bezpečných přístavů, nemůže ani požádat o zálohu či pomoc a musí být ve střehu před… všemi.

Netušila, koho za ní z Langley pošlou. Snadno ji můžou vypátrat a nechat zastřelit. V tom případě si nemusí dělat starosti, protože před něčím, co nevidí, se nemůže nijak chránit. Není Salvatore Nervi s konvojem pancéřovaných vozů a se zabezpečenými vjezdy. Její jedinou nadějí je to, že jim nedovolí, aby ji našli.

A pokud jde o plusy… Hmm, žádné nejsou.

Což neznamená, že vyjde na volné prostranství a nabídne se jako terč. Třeba ji dostanou, ale pokusí se jim to co nejvíc ztížit. V sázce je její profesionální hrdost. Když přišla o Ziu a ostatní, nic jiného jí nezbývá.

Nějakou dobu čekala, než se odvážila použít mobilní telefon, aby si objednala taxík na letiště. Musí ho přistavit co nejblíž, aby omezila čas, kdy bude mít Rodrigo lidi na place.

Muži, kteří ji sledují, nejdřív nebudou vědět, kam jede, ale jakmile si uvědomí, že míří na letiště, požádají Rodriga o další instrukce. Šance, že Rodrigo bude mít někoho ze svých lidí mezi zaměstnanci letiště, je padesátiprocentní, ale jde o rozlehlý prostor, a když nevědí, s jakou společností a kam

chce letět, bude dost obtížné ji objevit. Můžou ji sledovat, ale pouze do těch míst, kam je bezpečnostní služba pustí.

Pokud Rodrigo nechá prověřit seznam cestujících, bude vyhráno, protože Lily nepoletí pod jménem Denise Morelová, ani pod vlastním. Nepochybovala, že na to přijde, otázkou jen bylo, za jak dlouho. Třeba ji zpočátku ani nebude natolik podezřívat, takže se spokojí s tím, že ji nechá sledovat.

Doufala, že když bude odjíždět tak veřejně a s malým zavazadlem, vzbudí jen zvědavost, ale ne podezření, aspoň po krátkou dobu, kterou potřebuje, aby zmizela.

Budou-li jí bohové nakloněni, nemusí být Rodrigo přehnaně podezřívavý ani v případě, že ji jeho muži na rušném letišti v Heathrow ztratí z dohledu. Možná se bude divit, proč letěla, místo aby jela trajektem nebo tunelem, ale spousta lidí si zalétá na krátký výlet z Paříže do Londýna a naopak – mají-li málo času.

V případě nejlepšího scénáře si nebude o její cestě myslet nic zvláštního aspoň pár dní, dokud nezjistí, že se nevrátila.

Při horší variantě ji Rodrigovi muži seberou na letišti bez ohledu na svědky a případné ohlasy. Rodrigo si nemusí dělat hlavu ani z jednoho.

Přesto pochybovala, že by zašel tak daleko. Zatím totiž nezjistil, že není ta, za kterou se vydává – protože jinak už by jeho lidé vtrhli do bytu. A pokud takovou informaci nemá, není důvod, aby vyvolával veřejné pohoršení.

Sešla dolů, aby počkala na taxík. Postavila se tak, aby viděla na ulici, ale byla z dohledu těch, kteří ji sledují. Uvažovala dokonce o tom, že by popošla o několik bloků dál na stanoviště taxíků a počkala ve frontě, ale tím by Rodrigovi poskytla čas, což neměla v úmyslu, a zároveň by se tím zbytečně unavila. Ještě před týdnem by tam doběhla a ani by se nezadýchala.

Její srdce utrpělo újmu, dost velkou na to, aby doktor Giordano odhalil šelest, ale tahle zákeřná slabost snad

nakonec zmizí. Víc než tři dny jí bylo velmi špatně, nic nejedla a jen ležela. Lidské tělo ztrácí sílu mnohem rychleji, než ji získává.

Dala si měsíc. Jestli se za tu dobu nedostane do původní kondice, nechá si udělat důkladné vyšetření srdce. Sice nevěděla kde, ani čím je zaplatí, ale to se zvládne.

Samozřejmě za předpokladu, že zůstane naživu.

I kdyby se jí podařilo uniknout Rodrigovi, bude mít za zády bývalého zaměstnavatele. Tou eventualitou se zatím radši nezabývala. Nechtěla ztratit odvahu.

Před domem zastavil černý taxík. Zvedla cestovní kabelu, zamumlala: „Tak uvidíme!“ a klidně vyšla ven. Nespěchala, ani se netvářila nervózně. Jakmile se usadila, vytáhla z kabelky pudřenku a natočila zrcátko tak, aby viděla na ty, co ji sledují.

Hned jak se taxík odloupl od chodníku, rozjel se i stříbrný mercedes. Pak zpomalil, přiběhl k němu nějaký muž a skočil na sedadlo vedle řidiče. Potom mercedes přidal plyn a zařadil se těsně za taxík. Lily v zrcátku viděla, jak muž vedle řidiče telefonuje.

Na letiště to bylo asi třicet kilometrů. Mercedes zůstával celou cestu za taxíkem. Lily nevěděla, jestli se na ni hned nevrhnou. Domnívá se snad Rodrigo, že je tak hloupá a nevšimla si jich, nebo že je jí to prostě jedno?

Na druhé straně, normální lidé se přece nestarají o to, jestli je někdo sleduje, takže fakt, že za nimi jedou tak nápadně, může znamenat, že ji Rodrigo zatím z ničeho konkrétního nepodezřívá, přestože ji nechává hlídat a sledovat.

Podle toho, co o něm věděla, předpokládala, že bude pokračovat tak dlouho, dokud nezjistí, kdo jeho otce zabil. Nepatří k lidem, kteří nechávají věcem volný průběh.

Na letišti klidně přistoupila k okénku British Airways. Její pas zněl na jméno Alexandra Wesleyová, britská občanka, a fotografie odpovídala její stávající barvě vlasů a očí.

Letěla první třídou, neměla žádná zavazadla a tuto identitu si pečlivě budovala několik let pomocí řady razítek, jež dosvědčovala, že Francii navštěvuje několikrát ročně.

Měla takových totožností několik a prozíravě je tajila i před kontakty v Langley – právě pro takovéhle naléhavé případy.

Když prošla všemi kontrolami, hlásili nástup na palubu, a tak zamířila k určenému vstupu. Nerozhlížela se, jen koutkem oka zkoumala nejbližší okolí. Ano, tamhleten muž ji pozoruje a v ruce drží mobilní telefon.

Nepřibližoval se k ní, jen telefonoval. Zatím jí přálo štěstí.

Pak se bezpečně usadila v letadle, v péči britské vlády. Měla sedadlo u okna. Místo u uličky bylo obsazené elegantně oblečenou ženou kolem třicítky. Lily zamumlala pozdrav a proklouzla kolem ní k oknu.

Během půlhodiny se ocitli ve vzduchu a čekal je hodinový let do Londýna. Se sousedkou si vyměnily několik zdvořilostních frází. Lily přitom použila přízvuk z exkluzivního britského gymnázia a žena se očividně uvolnila. Britský akcent byl mnohem snazší než pařížský a Lily si oddechla úlevou, protože si její mozek mohl odpočinout. Krátce si zdřímla, unavená tím popocházením po letišti.

Když do Londýna zbývala čtvrthodina, sklonila se a vytáhla zpod sedadla cestovní kabelu. „Omlouvám se, že vás musím obtěžovat," oslovila váhavě sousedku, „ale mám malý problém."

„Ano?" zeptala se žena zdvořile.

„Jmenuji se Alexandra Wesleyová, možná jste slyšela o Wesley Engineering? To je můj manžel. Gerald. Jde o sklopila oči, jako v rozpacích, „jde o to, že ho, ehm, opouštím, a on se s tím nedokáže smířit. Poslal za mnou nějaké lidi a já mám strach, že mě budou chtít sebrat. Je trochu násilnický a… Opravdu se k němu nemůžu vrátit."

Žena se zatvářila rozpačitě a zmateně, jako by neměla zájem poslouchat od cizího člověka tak intimní podrobnosti, ale zároveň ji to vzrušovalo. „Chudáčku. Samozřejmě že byste se neměla vracet. Ale v čem vám můžu pomoct?“

„Až vystoupíme z letadla, mohla byste vzít tuhle tašku a odnést ji na nejbližší toaletu? Půjdu za vámi a vezmu si ji. Mám v ní převlek,“ dodala rychle, když se v ženině obličeji objevily obavy, že má v době terorismu odnášet cizí zavazadlo. „Klidně si ji prohlédněte.“

Chvatně rozepla zip. „Šaty, boty, paruky. Nic jiného. Jde o to, že by je to mohlo napadnout – že se budu chtít převléknout – a budou sledovat tašku, kterou s sebou ponesu. Četla jsem knížku o tom, jak přelstít lidi, kteří vás pronásledují, a tam to bylo. Vím, že Gerald bude mít na Heathrow lidi, kteří na mě budou čekat, a hned jak vyjdu ven, chytnou mě.“

Prosebně si promnula ruce a doufala, že vypadá dostatečně sklesle. Pomohlo jí, že byla po nemoci stále ještě pohublá a zesláblá a i normálně byla štíhlá, takže teď vypadala ještě mnohem křehčí.

Žena od ní převzala tašku a pečlivě ji prohlédla. Když zkoumala jednu z paruk, usmála se. „Chcete jim proklouznout před očima, co?“

Lily úsměv opětovala. „Doufám, že to vyjde.“

„Uvidíme. Když ne, svezeme se stejným taxíkem. Ve větším počtu je to bezpečnější a tak…“ Zdálo se, že ji to zaujalo.

Kdyby sousedkou nebyla žena, musela by Lily zkusit jiný postup, ale tenhle tah mírně zvyšoval její šance a v tu chvíli byla ochotná chytit se každé příležitosti. Můžou na ni čekat lidé od CIA i Rodrigovi muži, a ty nebude tak snadné ošálit.

Mohli by ji nechat zavřít, hned jak vystoupí z letadla. V tom případě by se nedalo nic dělat. I když obvykle se hraje víc na tělo. Pokud do toho nebudou chtít zatáhnout britskou vládu, mohlo by to tak dopadnout.

Letadlo přistálo. Lily se dlouze nadechla a sousedka ji konejšivě poplácala po ruce. „Nebojte se," řekla povzbudivě. „Vyjde to, uvidíte. Jak poznám, jestli si vás všimli?"

„Povím vám, kde stojí. Podívám se po nich, až půjdu na toaletu. Odejdu před vámi, a jestli tam budou stát, až vyjdete, bude jasné, že se to podařilo."

„Ach, to je napínavé!"

Lily doufala v opak.

Žena se chopila tašky a vystoupila z letadla o dva cestující dřív než Lily. Kráčela rychle, dívala se na směrovky, ale nerozhlížela se po lidech, kteří čekali u vstupu. Hodné děvče, pomyslela si Lily a potlačila úsměv. Chová se přirozeně.

Čekali tam dva a opět se nijak nesnažili skrývat. To ji potěšilo. Rodrigo ji ještě pořád nepodezřívá z ničeho mimořádného a nepředpokládá, že by si všimla, že je pod dohledem. Mohlo by to tedy klapnout.

Ti dva se loudali šest až deset metrů za ní. Její pomocnice vešla na nejbližší veřejné toalety a Lily se na okamžik zastavila u vodotrysku, aby svým pronásledovatelům poskytla čas zaujmout postavení. Potom ženu následovala.

Ta čekala hned za dveřmi a podala jí tašku. „Je tam někdo?" zeptala se dychtivě.

Lily přikývla. „Jsou dva. Jeden měří asi sto osmdesát, je silnější a má světlehnědý oblek. Stojí přímo proti dveřím u zdi. Ten druhý je menší s krátkými tmavými vlasy, má tmavomodrý oblek s dvouřadovým zapínáním a postává asi čtyři metry před ním."

„Tak se rychle převlékněte. Nemůžu se dočkat, až vás uvidím."

Lily vklouzla do kabinky a chvatně se začala měnit. Shodila strohý tmavý kostým a boty s nízkými podpatky a místo toho si oblékla jasně růžové tílko, vzorované tyrkysové legíny, kozačky pod kolena s jehlovými podpatky

a krátkou, ostře rudou paruku. Odložené věci nacpala do tašky a vyšla z kabinky.

Žena se rozzářila a spráskla ruce. „Úžasné!“

Lily se neubránila spokojenému úsměvu. Rychle dodala bledým tvářím trochu barvy, růžovou rtěnkou přejela rty a připevnila si dlouhé péřové náušnice. Nad oči nanesla růžové stíny a prohlédla se v zrcadle.

„Co tomu říkáte?“ obrátila se k druhé ženě.

„Moje milá, já bych vás nepoznala, a to vím, že jste se převlékla. Mimochodem, já jsem Rebecca. Rebecca Scottová.“

Potřásly si rukama, každá potěšená z jiného důvodu. Lily se nadechla. „Tak já jdu,“ zamumlala a odvážně vyrazila do haly.

Oba muži, kteří ji sledovali, se na ni podívali. Jako každý kolem. Lily se zadívala přímo za tmavovlasého muže, jenž stál prakticky před ní, a nadšeně zamávala. „Jsem tady!“ zavolala jen tak do davu, protože v něm bylo obtížné někoho přesněji určit. Tentokrát použila vlastní americký přízvuk a proplula kolem svých pronásledovatelů, jako by se chystala k někomu připojit.

Když míjela tmavovlasého muže, všimla si, že zalétl pohledem ke dveřím toalety, jako by se lekl, že by ta chvilková nepozornost mohla umožnit jeho kořisti uniknout.

Kráčela co nejrychleji, aby se ztratila v tlačenici. Vzhledem k dvanácticentimetrovým podpatkům se blížila výšce sto osmdesáti centimetrů, ale nehodlala je mít na sobě déle, než bude nezbytně nutné. Ještě před východem z letiště zabočila na další toaletu a odložila ten nápadný převlek.

Když toaletu opouštěla, měla dlouhé černé vlasy, černé džíny a silný černý rolák a na nohách stejné boty s nízkými podpatky, v jakých přiletěla.

Setřela růžovou rtěnku a nahradila ji červeným leskem, stejně jako růžové stíny vyměnila za šedé. Doklady na jméno Alexandra Wesleyová uložila do kabelky a letenka s pasem v její ruce uváděly, že jde o Mariel St.Clairovou.

Zanedlouho už opět mířila přes kanál do Paříže, tentokrát ve druhé třídě. Opřela si hlavu a zavřela oči.

Zatím dobrý.

5

Rodrigo zuřil. „Jak se vám podařilo ji ztratit?“ houkl naštvaně.

„Sledovali jsme ji od chvíle, kdy vystoupila z letadla,“ odpověděl britský hlas ve sluchátku. „Vešla na toalety a už z nich nevyšla.“

„Poslali jste někoho, aby se po ní podíval?“

„Po nějaké chvíli ano.“

„Po jak dlouhé chvíli?“

„Uteklo snad dvacet minut, než moji muži znervózněli, pane. Potom jsem musel počkat, než sehnali nějakou ženskou, aby mohla na ty toalety zajít.“

Rodrigo zavřel oči, jak se snažil udržet vztek na uzdě. Ti chlapi zřejmě nedávali dostatečný pozor a nevšimli si, že Denise odešla. Nebyly tam žádné jiné východy, okna, šachty pro odpad ani nic podobného. Musela odejít stejným způsobem, jakým vstoupila, až na to, že ji tihle idioti bohužel naprosto přehlédli.

Nešlo o žádnou tragédii, přesto ho jejich lajdáctví rozladilo. Dokud nebude mít dostatek informací o Denisině zázemí, chtěl mít přehled o tom, kde se pohybuje a co dělá. V podstatě předpokládal, že ty podklady přijdou už včera, ale úředníci jsou neschopní jako vždycky.

„Jedna věc je divná, pane.“

„A to?“

„Když ji moji muži ztratili, okamžitě jsem se obrátil na celnici, ale nikde ji neměli uvedenou.“

Rodrigo se narovnal a svraštil obočí. „Co to znamená?“

„Že zmizela. Prohlížel jsem si seznam cestujících v tom letadle, ale žádná Denise Morelová tam nebyla. Vystoupila z letadla, potom však záhadně zmizela. Jediným možným vysvětlením by bylo, že použila jiné letadlo, ale o tom není žádný záznam.“

V Rodrigově hlavě zaduněly poplašné zvony tak hlasitě, že ho málem ohlušily. Ztuhl náhlým hrozným podezřením. „Znovu ty seznamy prověřte, pane Murrayi. Musí tam někde být.“

„Prošel jsem je dvakrát, pane. Nikde není uvedeno, že by přiletěla do Londýna, nebo ho opustila. Byl jsem velmi pečlivý.“

„Díky.“ Zavěsil. Byl tak rozrušený, až se mu točila hlava. Ta mrcha ho podfoukla!

Aby se ujistil, zavolal svému kontaktu na ministerstvu. „Potřebuju to vědět okamžitě!“ štěkl, aniž se představil či se zmínil o informaci, kterou požaduje. Nebylo to třeba.

„Samozřejmě, ale je tu problém.“

„Nemůžete zjistit, kde tahle Denise Morelová žije?“ sykl Rodrigo ironicky. „Jak to víte? Jsem si jistý, že…“

„Netrapte se. Nenajdete ji.“

Jeho podezření se potvrdilo. Opět zavěsil, seděl za stolem a snažil se zklidnit jedovatou zuřivost, která zmítala jeho nitrem. Musí uvažovat klidně, což v tu chvíli bylo nad jeho síly.

To ona je vrah. Jak vychytralé! Sama se přiotrávila tak malou dávkou, že na nějaký čas onemocněla, ale přežila. Nebo možná vůbec neměla v úmyslu to víno pít, ale otec na tom trval a ona si lokla víc, než chtěla. Na tom konečně nezáleží. Podstatné je, že se jí podařilo otce zavraždit.

Nechápal, že je dokázala oklamat. Všechny. Její doklady byly v pořádku – zatím. Teď je pozdě. Najednou naprosto jasně viděl, jak to proběhlo.

Otce ukolébala do bezstarostnosti předstíraným nezájmem a Rodrigo se taky uklidnil, když jejich první schůzky proběhly bez problémů. Kdyby o otce usilovala, byl by se pídil po informacích rázněji, ale takhle je všechny perfektně přehrála.

Je nepochybně profesionálka, nejspíš zaplacená některým z konkurentů. V takovém případě má k dispozici různé identity, nebo prostě použila vlastní jméno, protože Denise Morelová neexistuje.

Do Londýna každopádně doletěla – jeho muži ji tam viděli – takže jedno jméno na seznamu je její. Stačí ho zjistit a znovu po ní jít.

Úkol, který ho čeká – či spíš jeho lidi, co tu práci odvedou – je náročný, ale mají kde začít. Prověří každého člověka z toho letadla a najdou ji.

Nezáleží na tom, jak dlouho to bude trvat, ale najdou ji! A pak bude trpět mnohem víc než jeho ubohý otec. Než s ní skoncuje, prozradí mu nejen všechno o tom, kdo ji najal, ale bude proklínat matku za to, že ji porodila.

To odpřísáhl při památce svého otce.

Lucas Swain se opatrně pohyboval bytem, který opustila Liliane Mansfieldová, alias Denise Morelová.

Bylo tam veškeré její oblečení – nebo aspoň většina, jídlo v ledničce a miska s lžící v dřezu. Vypadalo to, jako by odešla do práce nebo na nákup, ale Lucas věděl své. Poznal práci profesionála. Nikde otisky prstů, dokonce ani na lžíci v dřezu. Otřela je dokonale.

Podle toho, co se o ní dočetl ve složce, stejně nebyly šaty, které tam nechala, podle jejího vkusu. Patřily Denise Morelové, a když ta teď splnila svůj účel, Lily ji odložila jako had svléká kůži. Salvatore Nervi je mrtvý a není důvod, aby Denise dál existovala.

Mátlo ho jen to, proč tam zůstávala tak dlouho. Nervi byl podle všeho mrtvý už přes týden, ale domácí hlásil, že

slečna Morelová odjela taxíkem teprve ráno. Ne, neví kam, ale nesla jen malé zavazadlo. Asi víkendový výlet.

Minul se s ní o několik hodin!

Domácí samozřejmě Lilyin byt neotevřel, ale ochotně mu sdělil, který to je, takže se nemusel zdržovat jeho hledáním.

Jenže to vypadalo, že stejně přišel pozdě. Lily tam nebyla a nevrátí se. Na stole ležela mísa s ovocem. Vybral si jablko, vyleštil ho o košili a zakousl se do něj. Uvědomil si, že má hlad. Zvědavě otevřel ledničku, aby zjistil, co tam zůstalo, a zklamaně ji zase zavřel. Ovoce a cosi mezi tvarohovým sýrem a jogurtem, ale příliš staré.

Proč se ženské, které žijí samy, nestravují pořádně? Dal by cokoli za pizzu s feferonkami. Nebo grilovaný steak s hutnou šťávou z pečených rajčat, s máslem a kysanou smetanou. Tomu se říká jídlo.

Zatímco přemýšlel, jaké další kroky podnikne, aby našel svou kořist, pustil se do druhého jablka.

Lily byla podle spisu ve Francii jako doma a francouzsky mluvila k nerozeznání od domorodců. Nejspíš má talent na přízvuky. Nějaký čas strávila i v Itálii a procestovala celý civilizovaný svět, ale pokud se na čas usadila, aby si odpočinula, bylo to ve Francii či v Británii, kde se cítila nejlépe.

Logika by napovídala, že Francii opustila, takže by jako nejpravděpodobnější místo, kde by měl začít hledat, zůstávala Británie.

Jenže vzhledem k tomu, že je velmi schopná, může uvažovat stejně a uchýlit se na úplně jiné místo, jako je třeba Japonsko. Ušklíbl se. Neměl rád takové myšlenky. No, mohl by to třeba vzít popořádku a začít tím nejpravděpodobnějším místem. I slepý kanec někdy najde žalud.

Kanál se dá překročit třemi způsoby: trajektem, vlakem a letadlem. Rozhodl se pro letadlo, protože je nejrychlejší a Lily se jistě chtěla aspoň trochu vzdálit od Nerviho organizace.

Samozřejmě že Londýn nebyl jediné místo v Británii, které mohla zvolit, ale byl nejblíž a Lily rozhodně nechtěla poskytnout svým pronásledovatelům moc času k tomu, aby zorganizovali její zadržení. Informace se sice dají předávat okamžitě, přesun lidí však zabere nějaký čas.

Londýn tedy zůstal logickým místem určení, což znamenalo dvě hlavní letiště: Heathrow a Gatwick. Rozhodl se pro Heathrow, protože je v něm větší ruch.

Usadil se v útulném obývacím pokoji a vytáhl tajný mobilní telefon. Po vyťukání dlouhé řady čísel stiskl tlačítko odeslat a čekal na spojení. Řízný britský hlas prohlásil: „Tady Murray."

„Swain. Potřebuju pár informací. Jedna žena jménem Denise Morelová možná. „To je ale náhoda!"

Adrenalin se ve Swainově těle rozbouřil jako u lovce, jenž narazil na stopu, kterou hledá. „Ptal se na ni ještě někdo?"

„Rodrigo Nervi osobně. Měli jsme ji sledovat, když vystoupila z letadla. Poslal jsem tam dva muže, kteří se jí drželi, dokud nezmizela na toaletě. Nikdy z ní už nevyšla. Neprošla celnicí a nemáme žádné zprávy o tom, že by odletěla jiným letadlem. Je to velmi pohotová žena."

„Tohle všechno jste řekl Nervimu?"

„Ano. Mám nařízeno s ním spolupracovat – do jisté míry. Nechtěl, abychom ji zabili. Jen sledovali."

Jenže skutečnost, že tak snadno zmizela, upozorní Nerviho na její schopnosti, čímž ji bude vnímat v úplně jiném světle. Teď už Nervi ví, že Denise Morelová neexistuje, a došlo mu, že je to téměř zaručeně osoba, která zabila jeho otce. Jeho vztek na Lily se v tu chvíli jistě rozpálil na několik tisíc stupňů.

Jak se jí podařilo vyklouznout? Bezpečnostním východem? Nejdřív musela vyjít z toalety bez povšimnutí, což znamená převlek. Chytrá žena jako Lily jistě věděla, jak na to, a byla připravená. A nejspíš měla po ruce i další totožnost.

„Převlek,“ poznamenal do telefonu.

„Napadlo mě to taky, ale Nervimu jsem to neřekl. Je to chytrej chlap, takže si to domyslí, i když bezpečnostní zařízení na letišti není právě jeho parketa. Pak po mně bude chtít, abych prohlédl celý film.“

„Udělal jste to?“ Pokud neodpoví kladně, není už tak bystrý, jak býval, pomyslel si.

„Hned jak ji moji muži ztratili z očí. Nemůžu jim to zazlívat, protože jsem ten film prošel už dvakrát a neobjevil ji.“

„Přiletím prvním nejbližším spojem.“

Vzhledem k cestě na letiště, volným místům v letadle a tak dále to bylo až za šest hodin. Swain ten čas strávil krátkým spánkem, uvědomoval si však, že každá minuta hraje pro Lily.

Ví, jak pracují a jaké mají zdroje. Jistě si připravila malou útulnou skrýš a může k svému zamaskování doplňovat další a další vrstvy. Získaný náskok taky může využít k tomu, aby si z nějakého utajeného bankovního konta vyzvedla finanční prostředky, které tam rozhodně má uložené.

Kdyby byl na jejím místě, měl by takových účtů několik. Náhodou si sám ulil určitou sumu do banky v zahraničí. Člověk nikdy neví, kdy se něco takového může hodit. A i kdyby to nikdy nepotřeboval, bude mít aspoň o něco příjemnější penzi.

Když konečně vystoupil na letišti Heathrow, Charles Murray čekal u vchodu, jak slíbil. Byl střední postavy, upravený, s krátkými kovově šedými vlasy a oříškově hnědýma očima. Z držení jeho těla se dalo odhadnout, že je bývalý voják. Byl vždy klidný a schopný.

Sedm let neoficiálně figuroval na Nerviho výplatní listině a pro vládu pracoval mnohem déle. Během té doby se občas setkal se Swainem, dost často na to, aby k sobě nepřistupovali příliš formálně. Lépe řečeno, neformální byl Swain, Murray byl Brit.

„Tudy,“ řekl Murray poté, co si krátce potřásli rukou. „Jak se vede manželce a dětem?“ zeptal se Swain jeho zad, protože Brit vykročil do chodby. „Victoria je krásná, jako vždycky. A děti jsou v pubertě.“

„To mluví za všechno.“

„Přesně tak. A vy?“

„Chrissy je delší čas na univerzitě a Sam teď začíná. Oba jsou skvělí. Sam je vlastně taky ještě puberťák, ale snad je už z nejhoršího venku.“

V podstatě se ukázalo, že oba jsou zatraceně fajn – když se vezme v úvahu, že jejich rodiče jsou dvanáct let rozvedení a otec tráví většinu času v zahraničí. Velmi se o to zasloužila jejich matka, protože z něj kvůli rozvodu neudělala zločince. Spolu s Amy dětem vysvětlili, že mají k rozchodu spoustu důvodů, včetně toho, že se brali příliš mladí a bla bla bla.

Což byla naprostá pravda. Základní příčinou jejich neshod však bylo, že Amy začalo vadit, že se manžel pořád pohybuje bůhvíkde, a chtěla být volná, aby se poohlédla po někom jiném. Ironií osudu se však už znovu nevdala, i když několik známostí navázala.

Život jejich dětí se ale nijak výrazně nezměnil. Bydlely s matkou ve stejném domě, chodily do stejné školy a s otcem se vídaly asi tak často jako předtím.

Kdyby v době, kdy se brali, byli starší a rozumnější, nikdy by neměli děti, protože by pochopili, že jeho práce musí chod rodiny výrazně ovlivnit. Jenže rozum jim přibýval až s věkem, a když byli dost staří, aby si to uvědomili, bylo pozdě.

Swain přesto nelitoval, že děti má. Miloval je celým srdcem, přestože se s nimi setkával jen párkrát do roka, a smířil se s tím, že pro ně není tak důležitý jako matka.

„Člověk dělá, co umí, a může se jen modlit, aby všechno dopadlo dobře,“ prohodil Murray a zabočil do krátké chodbičky. „A jsme tady.“ Zaclonil výhled na číselník, vyťukal kód a otevřel pancéřované dveře. Uvnitř byla

spousta monitorů, na nichž pracovníci sledovali pohyb cestujících uvnitř rozlehlých letištních prostor.

Swain s Murrayem přešli do menší místnosti, v níž bylo také několik obrazovek a zařízení, kde se dalo prohlížet, co se četnými kamerami nafilmovalo.

Murray se posadil na modrou kancelářskou židli na kolečkách a pokynul Swainovi, aby si přitáhl stejnou. Napsal na klávesnici příkaz a obrazovka přímo před nimi se rozsvítila. Byl na ní nehybný záběr na Lily Mansfieldovou vystupující dopoledne z letadla z Paříže.

Swain studoval každý detail. Všiml si, že nemá žádné ozdoby či bižuterii, dokonce ani hodinky. Chytré děvče. Lidi se někdy celí převléknou a zapomenou na hodinky, což je může usvědčit.

Lily byla v jednoduchém tmavém kostýmu s černými botami na nízkém podpatku. Vypadala pohublá a bledá, jako by byla nemocná. Nerozhlížela se a šla se zbytkem pasažérů vystupujících z letadla. Zamířila na první toaletu, na kterou narazila. Postupně z ní vyšel celý průvod rozmanitých žen, ale žádná se nepodobala Lily.

„Zatraceně!“ zabručel Swain. „Projeďte to znovu. Pomalu.“

Murray ochotně vrátil video na začátek. Swain pozoroval Lily, jak vystupuje z letadla se středně velkou černou kabelkou – nenápadný druh, jaký nosí denně miliony žen. Zaměřil se na tu kabelku a pátral po jakémkoli záchytném bodu, podle něhož by se dala identifikovat. Po sponě, způsobu upevnění řemínku, po čemkoli.

Poté co Lily zmizela na toaletě, hledal stejnou kabelku u vycházejících. Viděl spoustu černých tašek všech rozměrů a tvarů, ale jediná připomínala právě tu určitou kabelku. Nesla ji žena vysoká asi sto osmdesát centimetrů, jejíž vlasy, oblečení i líčení křičely: „Dívejte se na mě!“ Ale neměla jen tu kabelku, taky vlekla cestovní kabelu, kterou Lily neměla.

Uff!

„Pusťte to ještě jednou!“ vzdychl. „Od začátku. Chci si prohlédnout každého, kdo z toho letadla vystoupil.“

Murray poslechl. Swain studoval všechny obličeje a zvláštní pozornost věnoval zavazadlům, která cestující nesli.

Pak to uviděl. „Tady!“ zamumlal a naklonil se blíž k obrazovce.

Murray zastavil obraz. „Cože? Vždyť ještě nevystoupila.“

„Ne, ale podívejte na tuhle ženu.“ Swain šťouchl prstem do obrazovky. „Vidíte tu kabelu? Fajn, zjistíme, co dělá.“

Elegantně oblečená žena kráčela pár lidí před Lily. Zamířila rovnou na toaletu, na čemž nebylo nic neobvyklého. Valná většina žen ze stejného letadla udělala totéž.

Swain pozoroval záznam až do chvíle, kdy žena toaletu opustila – bez kabely.

„Zásah!“ vykřikl. „Vzala kabelu dovnitř. Byl v ní převlek. Tady. To je naše děvče. Teď nese kabelu ona.“

Murray zamrkal na úžasného tvora na obrazovce. „Proboha!“ podivil se, „jste si tím jistý?“

„Viděl jste tuhle ženu vejít na toaletu?“

„Ne, ale nepátral jsem po ní.“ Murray se zarazil. „Ale asi těžko bych ji přehlédl, co?“

„Ne v tom ohozu.“ Jen samotné náušnice z peří by přitáhly další pohled. Od krátké, ostře červené paruky po kozačky na jehlách – ta ženská byla nápadná. Jestliže ji Murray neviděl vejít na toaletu, bylo to proto, že tam nevstoupila.

Ale žádný div, že Murrayovi muži její převlek neprohlédli. Kolik lidí, kteří se snaží zamaskovat, by se chovalo tak nápadně?

„Podívejte na její nos a ústa. Je to ona.“

Lily sice neměla přímo orlí nos, ale měl k němu blízko. Přesto byl stále ještě ženský: úzký, ale pevný a v kombinaci s plným horním rtem kupodivu přitažlivě zajímavý.

„Je to tak,“ přiznal Murray a zavrtěl hlavou. „To jsem nezvládl. Že jsem ji nepoznal dřív!“

„Je to dobrý převlek. Chytrý. Fajn, podívejme se, kam naše barevné děvče zamířilo.“

Murray vytáhl video, které sledovalo Lilyin pohyb po letišti. Chvíli se procházela a pak vešla na další toaletu. A už z ní nevyšla.

Swain si protřel oči. „A máme to zase. Musíme se soustředit na ty tašky.“

Vzhledem k hemžení cestujících, kteří občas blokovali výhled, museli prohlížet nahrávku několikrát za sebou, až zúžili seznam možných kandidátek na tři ženy a sledovali je tak dlouho, dokud na ně nebylo lépe vidět.

Nakonec ji objevili. Teď měla dlouhé černé vlasy a kalhoty a rolák ve stejné barvě. Kozačky na jehlách odložila, takže byla menší. Vzala si i jiné sluneční brýle a náušnice z peří nahradila zlatými kroužky. Pořád však nesla ty dvě tašky.

Kamery ji doprovázely k jinému vchodu, kde nasedla na další letadlo. Murray chvatně zjistil, kam v tu chvíli mířilo.

„Paříž!“ vydechl.

„Zatraceně!“ utrousil Swain překvapeně. Vrátila se. „Můžete mi obstarat seznam cestujících?“ Byla to samozřejmě řečnická otázka. Pochopitelně že mohl. O několik minut později už ho držel v ruce. Pohledem přelétl jména, ale Denise Morelová ani Lily Mansfieldová tam nebyly. Znamená to, že má ještě jinou totožnost.

Teprve teď začne zábava. Musí znovu odletět do Paříže a absolvovat stejný postup s úřady na letišti. Naježení Francouzi asi nebudou tak vstřícní jako Murray, ale Swain měl jisté prostředky.

„Udělejte pro mě něco,“ obrátil se k Murrayovi. „Nedávejte tuhle informaci Nervimu.“

Nechtěl mít tu bandu v patách a navíc cítil přirozenou nechuť takovým lidem pomáhat. Okolnosti sice nutí vládu Spojených států, aby čas od času pohlížela na špinavé

aktivity Nerviho organizace jiným způsobem, ale on jim nemusí pomáhat ani trochu.

„Nevím o čem mluvíte," zavrtěl Murray hlavou. „Jakou informaci?"

Samozřejmě že dostat se zpátky přes kanál bude stejně obtížné, jako doletět do Londýna. Nemohl totiž vystoupit z jednoho letadla a nasednout do dalšího, jako to udělala Lily. Kdepak, tak snadné to není. Ona si to naplánovala dopředu, zatímco on se za ní plazil a snažil se získat potřebné sedadlo v letadle. Lily přesně věděla, jak své pronásledovatele zdržet.

Přesto ho deprimovalo vědomí, že na příští let s volným místem bude muset kdovíjak dlouho čekat.

Murray mu poklepal na rameno. „Vím o někom, kdo vás tam dopraví mnohem rychleji."

„Díkybohu!" oddechl si Swain. „Sem s ním!"

„Nebude vám vadit, když poletíte na zadním sedadle, že? Je to pilot NATO."

„Proboha!" vyhrkl Swain. „Vy mě chcete posadit do stíhačky?"

„Řekl jsem mnohem rychleji, ne?"

6

Lily vklouzla do bytu na Montmartru, který si najala už před několika měsíci, ještě předtím, než se stala Denise Morelovou.

Byl to poměrně stísněný prostor, spíš studio než skutečné apartmá, ale měl vlastní malinkou koupelnu. Měla tam oblečení, soukromí a relativní bezpečí.

Protože si byt nepronajímala jako Denise Morelová, stěží ji s ní mohl někdo dávat do souvislosti a navíc měla novou identitu. Byla Claudia Weberová, Němka.

Protože Claudia byla plavovláska, zastavila se u kadeřnice a nechala si vlasy odbarvit. Mohla si to udělat sama, ale odbarvování je mnohem složitější než dobarvování a bála se, že by si mohla vlasy poškodit. Navíc si nechala odstřihnout vysušené konečky.

Když se podívala do zrcadla, viděla tam konečně zase sebe. Barevné kontaktní čočky už odložila a teď se na ni dívaly vlastní jasně modré oči. Její rovné vlasy měly opět barvu zralé pšenice a sahaly jí k ramenům. Mohla by projít kolem Rodriga Nerviho a nejspíš by ji nepoznal – aspoň doufala, protože by k tomu mohlo snadno dojít.

Opatrně odložila tašky na úhledně ustlanou postel a klesla vedle nich. Věděla, že by měla hlavně prohledat byt, jestli tam nemá odposlouchávací zařízení, ale prožila únavný den a třásla se vyčerpáním. Kdyby se mohla hodinku prospat, udělalo by to divy.

Přesto ji potěšilo, že se držela dobře. Ano, byla unavená, ale nelapala po dechu, jak tvrdil doktor Giordano, že se bude cítit s tak vážně poškozenou srdeční chlopní. Jistě, nijak zvlášť se nepřepínala, ani neběhala.

Zavřela oči a tiše se soustředila na tlukot srdce. Připadal jí normální. Hup-hup, hup-hup. Doktor Giordano mohl svým stetoskopem slyšet nějaký šelest, ale ona žádný stetoskop neměla a zatím jí ten rytmus připadal v naprostém pořádku. Třeba to poškození bylo minimální a vyvolalo jen jemný šelest.

Teď se musí soustředit na jiné starosti.

Upadla do polospánku, kdy se její tělo uvolnilo, zatímco mysl začala kroužit kolem stávající situace. Zkoumala a znovu přerovnávala známé skutečnosti a snažila se najít odpověď na neznámé záležitosti.

Nevěděla, o co zakopli Averill s Tinou, ani co je přivedlo k tomu, aby se vrátili k práci, kterou opustili, ale muselo to být něco velmi důležitého. Ani netušila, kdo je najal. CIA ne, tím si byla téměř jistá. Nejspíš ani MI-6.

Přestože se obě vlády a agentury financovaly z vlastních zdrojů, velmi úzce spolupracovaly a každopádně měly dostatek aktivních agentů, takže jistě nepotřebovaly vytahovat dva další, kteří už odešli do výslužby.

V podstatě pochybovala, že by je najala kterákoli vláda. Vypadlo to spíš na nějakého soukromníka. A někde cestou narazili na Nerviho, násilníka a vraha.

Najít jeho nepřátele nebude těžké, i když jejich roztřídění může trvat rok i déle. Ale kdo si způsobil problémy tím, že najal dva profesionály, i když ve výslužbě, aby vrátil ránu? A vůbec, kdo to o jejích přátelích věděl? Žili přece obyčejným životem. Přestali pracovat jako agenti proto, aby zajistili klid pro Ziu, a nikde se o své minulosti nešířili.

Někdo to o nich ale věděl a znal jejich schopnosti. Takže by mělo jít o člověka z branže, nebo aspoň v postavení, kde přijde do styku se seznamem agentů. A ten dotyčný se

rozhodí nekontaktovat aktivní agenty, aby na sebe neupozornil. Místo toho si vyhmátl Averilla a Tinu, protože… Proč? Proč právě je? A když se vezme v úvahu Zia, proč souhlasili?

Byli ještě pořád dost mladí, aby měli slušnou fyzickou kondici, což mohl být jeden z důvodů, proč si je ten člověk vybral. Navíc byli zkušení, rozvážní, schopní. Dokázala pochopit, proč výběr padl zrovna na ně, ale netušila, co je přimělo, aby se do té akce zapojili.

Peníze? Žili přece v pohodě. Nebyli přehnaně bohatí, ale ani nestrádali. Nějaká astronomická nabídka je sice mohla rozhoupat, ale za ta léta si osvojili stejný přístup k penězům jako ona. Od začátku kariéry měli pořád dostatek. Kvůli zabezpečení si nedělala starosti a Averill s Tinou na tom byli stejně.

Byla si jistá, že si uložili tolik, aby mohli zbytek života strávit poměrně komfortně. Averill si navíc pořídil prosperující opravnu počítačů.

Mrzelo ji, že je nenapadlo zvednout telefon a promluvit s ní, svěřit se s tím, co mají v úmyslu. Jejich motivace musela být mimořádně silná a Lily ji chtěla poznat, protože teprve potom může zvažovat, jak zaútočit.

Její pomsta není dokončená tím, že Salvatore je mrtvý. To bylo jen první dějství. Nebude mít klid, dokud nevypátrá, z jakého důvodu se její přátelé do té hry zapletli. Celý svět se pak postaví proti Nerviho organizaci a dokonce i mocní lidé, kterými Salvatore manipuloval, se od ní budou chvatně distancovat. Měla v úmyslu zbortit celý ten prohnilý domek z karet.

Letmo ji napadlo, že kdyby se Tina o té práci zmínila – pokud to bylo něco natolik významného, že je to vytáhlo z ústraní – třeba se k nim mohla připojit. Možná by dokázala rozlišit mezi úspěchem a prohrou, nebo by zemřela s nimi.

Ale tajili to, přestože s nimi ještě týden před jejich smrtí večeřela. Jistě, odjela potom na pár dní z města na jistou akci, ale oznámila jim předpokládaný návrat.

Věděli to už tehdy, nebo ta nabídka přišla jako blesk z čistého nebe a měli tu práci odvést okamžitě? Averill s Tinou ale takhle nepostupovali. Ani ona. Cokoli, co se týkalo Nerviho organizace, potřebovalo důkladnou přípravu, protože jeho bezpečnostní aparát byl téměř neprostupný.

Tohle všechno probírala stále dokola během bezesných nocí po jejich vraždě. Občas, když se jí před očima zjevil Ziin veselý obličej, plakala tak zoufale, až ji to děsilo. V tom hlubokém žalu potřebovala okamžitě vrátit úder, useknout hadovi hlavu.

Což udělala. Celé tři měsíce nemyslela na nic jiného a teď se musí soustředit na zbytek.

Nejdřív je nutné zjistit, kdo Averilla s Tinou najal. Soukromník znamená, že musí jít o někoho movitého… Nebo taky ne. Co když je motivovalo něco jiného? Třeba ten člověk za nimi přišel s důkazem, že se Salvatore namočil do něčeho opravdu hnusného. U Nerviho to mohlo být cokoli. Nedokázala si představit nic natolik nízkého a odpuzujícího, aby se toho zalekl. Jeho jedinou touhou bylo získat peníze.

Averill s Tinou však měli idealistickou povahu a dokázala si představit, že je k té akci něco vyburcovalo, i když v jejich bývalém povolání toho zažili tolik, že bylo dost obtížné je něčím šokovat. Co to mohlo být?

Zia. Něco ohrožovalo Ziu.

Aby ji ochránili, byli ochotní bojovat jako tygři holýma rukama. Pokud se jednalo o ni, vysvětlovalo by to jejich motivaci i spěch.

Lily se posadila a zamrkala. Jasně. Proč jsem si to neuvědomila dřív? Pokud to nebyly peníze, co jiného by pro ně mohlo být tak důležité? Jejich manželství, vzájemná láska, ona sama… ale především Zia.

Neměla žádný důkaz, ale nepotřebovala ho. Znala své přátele a věděla, jak dceru milovali, i to, co pro ně bylo důležité. K tomu závěru dospěla intuitivně, ale cítila, že je správný. Nic jiného nepřipadalo v úvahu.

Tím našla směr, kterým bude pátrat. Nerviho organizace vlastní několik laboratoří, jež se zabývají různými druhy lékařského, chemického a biologického výzkumu. Vzhledem k tomu, že Averill s Tinou se evidentně domnívali, že ta záležitost nesnese odklad, ať se jednalo o cokoli, byla to bezprostřední hrozba.

Ale přestože neuspěli, nedošlo od té doby k ničemu mimořádnému. Žádné katastrofy. Nenapadalo ji nic jiného než obvyklé teroristické útoky, které ale neměly opodstatnění.

Ale co když uspěli?

Třeba byla jejich mise úspěšná, ale Salvatore je objevil a nechal zabít, aby ostatní poučil, že se nemají Nerviům plést do jejich záležitostí.

Terčem útoku nemusela být jedna z laboratoří, i když se to zdálo nejpravděpodobnější. Salvatore měl spousty objektů rozhozených po celé Evropě. Bude muset prohledat staré noviny, aby zjistila, jestli se tam nepsalo o nějakém incidentu na Nerviho nemovitosti v týdnu, který uběhl mezi večerem, kdy viděla přátele naposledy živé, a jejich smrtí.

Salvatore byl natolik mocný, že nejspíš dokázal udržet pozornost sdělovacích prostředků na minimu, a pokud to uznal za vhodné, mohl takové zprávy i úplně vyřadit, ale mohla by se najít malá zmínka… o něčem.

Těsně před smrtí nebyli její přátelé nikde na cestách. Lily mluvila se sousedy. Averill a Tina byli doma a Zia ve škole. Takže ta akce musela probíhat v místě bydliště nebo v nejbližším okolí.

Zítra zajdu do internetové kavárny a začnu pátrat, rozhodla se. Mohla by to udělat hned, ale zdravý rozum jí radil, aby si po tak únavném dni odpočinula. Tady je poměrně v bezpečí, dokonce i před CIA. Claudii Weberovou nikdo nezná a nedělá nic, čím by na sebe upozornila.

Naštěstí na letišti něco malého snědla, protože věděla, že se zdrží u kadeřníka, a cestou si taky koupila pár drobností na večer a dostatek kávy na zítra. Zatím byla v pohodě. Zítra

musí nakoupit potraviny, nejlépe časně ráno. Potom se zastaví v internetové kavárně a pustí se do toho.

Internet je skvělá věc, pomyslel si Rodrigo. Když znáš správné lidi – a ty on znal – téměř nic se neutají. Nejdřív si nechal vyhledat chemiky schopné připravit tak smrtelný jed. Seznam se z několika stovek postupně scvrkl na devět, což bylo mnohem sympatičtější číslo.

Pak už to byla jen otázka prověření jejich finančních poměrů. Někdo z nich musel v poslední době dostat velkou částku peněz. Možná že ta osoba byla natolik inteligentní, že tu sumu rozdělila na několik účtů, ale třeba ne. I tak by byla evidence o přísunu peněz.

Takový důkaz našel u doktora Waltera Speera, Němce žijícího v Amsterodamu. Vyhodili ho z renomované společnosti v Berlíně a potom z další v Hamburku. Přesunul se tedy do Holandska, kde se uchytil, ale nenadělal žádné jmění. Nicméně si nedávno koupil stříbrný porsche a celý zaplatil.

Bylo hračkou zjistit, kde má doktor Speer konto, a stejně snadno pronikli Rodrigovi experti do bankovního systému. Před měsícem a několika dny obdržel doktor Speer milion dolarů.

Američani. Rodrigo strnul. Američani zaplatili za otcovu vraždu? To nedává smysl. Jejich dohoda byla pro Američany natolik cenná, že by k takovému zákroku těžko přistoupili. Salvatore o tom věděl.

I když Rodrigo souhlasil s otcovými kontakty s Američany jen neochotně, fungovalo to řadu let a nedošlo k ničemu, co by mělo ten stav narušit.

Denise – či kdo to byl – dnes úspěšně zmizela, ale teď se objevilo další spojení k ní, k tomu, aby se zjistilo, o koho jde a pro koho pracovala.

Rodrigo nebyl člověk, který plýtvá časem. Ještě ten večer odletěl do Amsterodamu. Najít byt doktora Speera

nebyl problém, stejně jako překonat zámek na dveřích. Ve tmě pak čekal, až se doktor Walter Speer konečně vrátí domů.

Hned jak se otevřely dveře, ucítil silný pach alkoholu a doktor Speer se ve chvíli, kdy rozsvítil, lehce zakymácel.

Rodrigo ho o zlomek vteřiny později zezadu napadl. Mrštil s ním o zeď, aby ho omráčil, potom ho hodil na zem, rozkročmo si na něj sedl a několikrát ho pěstí udeřil do obličeje. Nezkušeného člověka prudkost takového útoku vyvede z míry a dostane ho do takového šoku a zmatku, že je naprosto bezmocný. Doktor Speer byl nejen nezkušený, ale i opilý. Pro svou sebeobranu nemohl podniknout vůbec nic – i když by mu to stejně nebylo moc platné. Rodrigo byl větší, mladší, rychlejší a zručnější.

Trhnutím ho posadil a opřel o stěnu, přičemž se doktor opět tvrdě uhodil do hlavy. Pak ho popadl za kabát a přitáhl blíž, aby si ho lépe prohlédl. To, co viděl, se mu líbilo.

Na doktorových tvářích se už začaly objevovat velké červené podlitiny a z nosu i úst mu vytékal pramínek krve. Rozbité brýle mu visely nakřivo na jednom uchu a výraz jeho obličeje vypovídal o tom, že naprosto nechápe, co se děje.

Jinak to vypadalo, že je mu něco přes čtyřicet. Měl pocuchané hnědé vlasy a podsaditou postavu připomínající medvěda. Než na něm Rodrigo zapracoval, byly jeho rysy nejspíš úplně obyčejné.

„Dovolte, abych se představil," řekl Rodrigo německy s italským přízvukem. Jeho němčina nebyla nijak skvělá, ale dokázal se domluvit. „Jsem Rodrigo Nervi."

Chtěl, aby doktor přesně věděl, s kým má co do činění. Všiml si, jak se Speerovi poplašeně rozšířily oči. Nebyl natolik opilý, aby nedokázal vnímat.

„Před měsícem jste dostal milion amerických dolarů. Kdo vám je poslal a proč?"

„Já… já… Cože?" blekotal Speer.

„Prachy! Kdo vám je dal?"

„Nějaká ženská. Nevím, jak se jmenuje.“

Rodrigo s ním zatřásl tak prudce, až se mu rozkývala hlava a rozbité brýle odlétly. „Víte to jistě?“

„Ni-nikdy mi to neřekla,“ zalapal po dechu.

„Jak vypadala?“

„Hmm…“ Speer zamrkal, jako by se snažil soustředit. „Snad hnědé vlasy, hnědé oči… Její vzhled mě nezajímal, chápete?“

„Stará, mladá?“

Speer opět několikrát zamrkal. „Třicet?“ pokrčil rameny, jako by si nebyl svou pamětí jistý.

Tak. Ten milion mu definitivně dala Denise. Speer neví, od koho ty peníze měla – to je další věc, kterou je třeba zjistit – ale tohle potvrzuje jeho úvahy.

Od chvíle, kdy zmizela, Rodrigo instinktivně cítil, že otcovým vrahem je ona, ale bylo dobré vědět, že nemrhal časem honbou po falešné stopě.

„Vyrobil jste pro ni jed!“ houkl.

Speer ztěžka polkl, ale v jeho zakaleném pohledu blýskla jiskra profesionální hrdosti. „Mistrovskej kousek, to musím uznat. Vzal jsem několik smrtelných jedů a zkombinoval je. Stoprocentně zabíjí. Dokonce i při pozření několika miligramů. V okamžiku, kdy se projeví opožděné příznaky, je poškození natolik vážné, že léčba není možná. Předpokládám, že by mohlo dojít k transplantaci orgánů – pokud by jich bylo takové množství k dispozici a všechny se hodily – ale kdyby v těle zůstal zbytek jedu, mohl by napadnout i tyhle orgány. Ne, myslím, že by se to nepovedlo.“

„Díky, doktore,“ usmál se Rodrigo tak chladně, že kdyby byl Speer střízlivější, zachvěl by se.

Takhle mu úsměv oplatil. „Není zač.“

Ta slova visela ve vzduchu ještě v okamžiku, kdy mu Rodrigo zlomil vaz a nechal ho dopadnout na podlahu jako hadrovou panenku.

7

Následující ráno ležel Swain v hotelovém pokoji, zíral na strop a snažil se najít logické spojení mezi jednotlivými částmi celé záležitosti. Do oken přitom bušil listopadový déšť. Swain se ještě nepřeorientoval z teplého podnebí Jižní Ameriky, takže mu bylo chladno, přestože byl zachumlaný do pokrývky.

Usoudil, že si zaslouží odpočinek. A navíc se tak úplně nefláká. Přemýšlí.

Lily osobně neznal, což ho brzdilo v odhadu, jak by se mohla zachovat. Zatím se projevovala nápaditě, odvážně a chladnokrevně. Musel vynaložit maximální úsilí, aby se jí dostal na stopu. Ale miloval výzvy, a tak místo aby pobíhal po Paříži s její fotografií a vyptával se neznámých lidí, jestli ji neviděli – jo, i takhle se to dělá – snažil se předvídat, co by udělala, aby byla napřed o ten půlkrok, který mu chyběl.

V duchu si provedl rekapitulaci toho, co zatím zjistil.

A: Salvatore Nervi zabil její přátele.

B: Lily zabila Salvatora Nerviho.

Logicky by to tím mohlo skončit. Úkol splněn, až na drobný detail, jestli dokáže uniknout Rodrigovi Nervimu živá.

Zatím se jí to daří. Uprchla do Londýna, použila chytrý převlek a pak další.

Mohla by se usadit tady v Paříži a využít další ze zdánlivě nekonečné zásoby různých totožností. Taky je

možné, že opustila letiště, znovu se převlékla, vrátila se a odletěla někam jinam.

Jistě ví, že veškerý pohyb cestujících na letištích, kromě toalet, je někde zaznamenaný, takže musí předpokládat, že ten, kdo ji bude hledat, nakonec její převleky odhalí, projde seznam pasažérů a odvodí si její identitu.

Musela se uchýlit k těm chvatným převlekům, aby setřásla Rodriga a získala čas, i za tu cenu, že přišla o tři totožnosti, které už nikdy nemůže použít, protože by na sebe okamžitě poštvala své pronásledovatele.

Během náskoku, který získala, klidně mohla odejít z letiště a opět přijít s dalším jménem a vzhledem, který nezachytily kamery. Papíry měla v pořádku – zřejmě zná šikovné lidi. Bezpečnostní kontrolou i celnicí prošla bez problémů. Teď může být kdekoli. Třeba klimbá v Londýně a čeká na let do Států, nebo spí ve vedlejším pokoji.

Vrátila se do Paříže. To musí něco znamenat. Svým způsobem to dává smysl. Let byl krátký a poskytl jí čas zmizet dřív, než bezpečnostní služba začne přičinlivě prohlížet video, aby zjistila, jak to provedla, a potom dojde k prověřování seznamu cestujících s postupným vyřazováním až k zjištění totožnosti, kterou použila.

Návratem do Paříže do toho navíc zapojila další vládu a úředníky, čímž celý proces zpomalila. Stejného výsledku by asi nejspíš docílila, kdyby se přemístila do kterékoli jiné evropské země. Navíc z Londýna do Paříže to trvá sice jen hodinu, ale Brusel je ještě blíž, stejně jako Amsterodam či Haag.

Složil ruce za hlavu a zamračil se na strop. V těch dedukcích zela jedna velká díra. Lily přece mohla projít celnicí v Londýně a vyjít na letiště dávno předtím, než by si někdo prohlédl bezpečnostní záznamy a objevil její přestrojení. Pokud nechtěla zůstat v Londýně, mohla se prostě venku převléknout, vrátit se o pár hodin později na jiné letadlo a absolutně nikdo by ji neodhalil. Byla by volná.

V podstatě by to bylo mnohem chytřejší než zůstávat celou dobu pod dohledem kamer.

Proč to neudělala? Buď ji nenapadlo, že by někdo její převleky odhalil, nebo měla závažný důvod k tomu, aby se vrátila do Paříže právě tím konkrétním letadlem.

Zaručeně nepatří mezi terénní pracovníky vycvičené pro špionáž. Smluvní agenti se najímají na individuální práci, kdy mají konkrétní povinnosti. V její složce nebyla zmínka, že by prošla tréninkem v převlecích a únikových technikách.

Musí vědět, že CIA po ní za Nerviho likvidaci půjde, ale je možné, že nemá přehled o rozsahu kontrol na hlavních letištích.

Ruku do ohně by za to ale nedal.

Je chytrá. Špičkově. Věděla, že kamery zachytí každý její pohyb, i když kličkovala natolik, aby je na nějaký čas zaměstnala. A třeba usoudila, že kdyby jim dala víc času tím, že by opustila Heathrow a vrátila se později, měli by příležitost… něco udělat.

Nevěděl co. Třeba ji prověřit v databázi rozpoznávání obličejů? Byla evidovaná u CIA, ale nikde jinde. Nicméně pokud by někdo naskenoval její obličej do databáze Interpolu, kamery u vchodu na letiště by ji mohly odhalit dřív, než by stačila dojít do odletové haly.

Jo, to by mohlo být ono. Bála se, že Rodrigo Nervi by se mohl pokusit vstoupit do podkladů Interpolu.

Jak se takovému nebezpečí vyhnout? Plastickou chirurgií. To by bylo vychytralé od ženy na útěku. Přesto se pro to nerozhodla, ale vrátila se do Paříže. Zůstat v úkrytu až do kosmetických úprav by nejspíš trvalo příliš dlouho. Co když má nějaký časový limit pro něco, co chce podniknout?

Jako třeba co? Navštívit Disneyland v Paříži? Projít se po Louvru?

Vražda Salvatora Nerviho byla možná jen začátek. Co když tušila, že po ní půjde nejlepší z nejlepších agentů CIA – totiž on – a je jen otázkou času, kdy ji dopadne? Taková víra ve své schopnosti ho zahřála u srdce.

Každopádně měla něco v plánu, něco tak naléhavého, že šlo o hodiny, a měla strach, že nebude mít dost času, aby to provedla.

Zasténal, posadil se a promasíroval si tváře dlaněmi. I tahle úvaha má kaz. Mnohem větší šanci akci dokončit by měla, kdyby zašla na plastickou chirurgii. Znovu se k tomu musel vrátit.

Jediné, co by jejímu jednání dávalo smysl, by bylo, kdyby někde obrazně tikala bomba, něco, co nemůže pár měsíců počkat a musí se dotáhnout do konce právě teď, nebo aspoň ve velmi krátké době.

Jenže kdyby v tom skutečně bylo něco, co se dá označit jako světové ohrození, stačilo by zvednout telefon a požádat skupinu expertů, aby zařídili, co je třeba, místo aby působila jako osamělý jezdec.

Světové ohrožení jako motivace se dá škrtnout.

Takže něco osobního. Chce to provést sama a cítí silné nutkání udělat to co nejdřív.

Zamyslel se nad obsahem její složky. Motivem k vraždě Nerviho pro ni byla nepochybně smrt přátel a jejich adoptované dcery před několika měsíci. Zachovala se chytře, pořádně se na celou akci připravila a nechala si dost času na to, aby se k Nervimu přiblížila. Proč se tedy nechová chytře i teď? Proč dělá inteligentní, profesionální agentka něco tak hloupého, co ji může zničit?

Zapomeň na motivaci, napadlo ho najednou. Jsi chlap. Můžeš si jen představovat, co asi táhne ženskou hlavou.

Pokud by si měl vybrat nejpravděpodobnější scénář, řekl by, že s Nerviho rodinou ještě neskončila. Zasáhla ji tvrdě, ale teď se vrátila, aby udeřila znovu. Naštvali ji natolik, že za to musí zaplatit.

Spokojeně vzdychl. To je ono! Zní to logicky. A čert mě vem, jestli z toho nevyplave i motiv. Ztratila lidi, které milovala, a mlátí kolem sebe, bez ohledu na to, co to bude stát. Dokázal ji pochopit. Odůvodnění bylo prosté a jasné, bez jakýchkoli dohadů proč a jak.

Za pár hodin, až se ve Washingtonu rozední, by to měl oznámit Franku Vinayovi, ale cosi v nitru mu říkalo, že je na správné stopě a měl by trochu čenichat kolem, dřív než promluví s Vinayem. Potřebuje se jen rozhodnout, kde začne.

Všechno vedlo k jejím přátelům. Ať Nerviho podráždili čímkoli, právě tam Lily zamíří – jako určitá forma romantické spravedlnosti.

Znovu se zamyslel nad jejím spisem, který četl ve Vinayově kanceláři. S sebou žádné papíry nevezl, jen by tím ohrozil svou bezpečnost. Nežádoucí oči nemůžou přečíst, co není.

Spoléhal radši na svou skvělou paměť, která si vybavila jména Averill a Christina Joubranovi, smluvní agenti ve výslužbě. Averill byl Kanaďan, Christina ze Států, ale trvale žili ve Francii a přes dvanáct let už byli kompletně mimo službu. Co přimělo Nerviho k jejich vraždě?

Jasně, nejdřív musím zjistit, kde bydleli, jak zemřeli, jaké měli přátele kromě Lily Mansfieldové a jestli s někým mluvili o něčem nezvyklém, táhlo mu hlavou. Třeba Nervi vyrábí biologické zbraně a prodává je do severní Koreje, jenže zase – kdyby Lilyini přátelé něco takového objevili, proč prostě nezavolali bývalým šéfům a neohlásili to? Jen idioti se pokoušejí řešit takové věci sami. Úspěšní smluvní agenti ale idioti nejsou, protože kdyby byli, nepřežili by.

To není dobrý nápad, uvědomil si, protože Joubranovi už nežijí. Uff!

Než se do toho zase zapletl, vylezl z postele, osprchoval se a objednal si u hotelové služby snídani. Ubytoval se v Bristolu na Champs-Elysées, protože měli vlastní parkovitě a čtyřiadvacetihodinovou obsluhu.

Bylo tam sice draho, ale potřeboval parkoviště pro auto, které si včera večer půjčil, a obsluhu kvůli tomu, že se třeba bude chtít najíst v poměrně nezvyklých hodinách. A navíc – mramorová koupelna je úžasná věc.

Ve chvíli, kdy žvýkal croissant s džemem, mu to došlo. Joubranovi na nic nenarazili. Někdo je najal a buď neuspěli, nebo naopak práci odvedli, a když je Nervi odhalil, nechal je zabít.

Lily už možná ví, o co šlo, a v tom případě by před ním ještě pořád měla náskok. Ale pokud to neví – což považoval za pravděpodobnější, protože v době, kdy její přátelé zahynuli, byla pryč – nejspíš se snaží zjistit, kdo je najal a proč. V podstatě bude klást stejné otázky stejným lidem, jako má v úmyslu on. Jaká je šance, že se přitom jejich cesty protnou?

Takové vyhlídky se mu dosud nezamlouvaly, ale každou minutou byly příjemnější. Dobrým výchozím bodem by mohlo být pátrat po tom, co – pokud vůbec – se v týdnu před smrtí Joubranových přihodilo v některém z Nerviho zařízení. Lily nejspíš bude prohledávat novinové články, kde můžou, ale nemusí být zmínky o problémech týkajících se Nerviho.

Mohl by se obrátit rovnou na francouzskou policii, ale dal by přednost tomu, aby nevěděli, kdo je a kde bydlí. Frank Vinay si přál, aby zůstal co možná nenápadný. Diplomatickým vztahům s Francií by neprospělo, kdyby se zjistilo, že smluvní agentka CIA pravděpodobně zavraždila někoho s tak dobrými politickými styky, jako byl Salvatore Nervi, jenž sice nebyl francouzský občan, nicméně bydlel v Paříži a měl mnoho přátel ve vládě.

Hledal v telefonním seznamu adresu Joubranových, ale nebyla tam. Nijak ho to nepřekvapilo.

Měl ale štěstí v tom, že pracoval pro agenturu, která shromažďuje veškeré aktuální zprávy z celého světa, zaznamenává je a analyzuje. Další výhodou bylo, že ta informační dálnice je přístupná čtyřiadvacet hodin denně.

Použil tajný mobil k tomu, aby zavolal do Langley, prošel obvyklým procesem identifikace a ověřování, ale během minuty už mluvil s příslušnou osobou jménem Patrick Washington. Představil se mu, sdělil, co potřebuje, Patrick řekl: „Nezavěšujte!“ a Swain čekal. A čekal.

O deset minut později se Patrick ozval znovu. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho. Musel jsem něco překontrolovat.“ Což znamenalo, že prověřoval Swaina. „Jo, byla tam nehoda. Pětadvacátého srpna výbuch a požár v laboratoři. Podle hlášení škoda minimální.“

Joubranovi byli zavražděni osmadvacátého srpna. Ta událost v laboratoři, to je ono.

„Máte adresu toho objektu?“

„Hned to bude.“

Slyšel cvakání počítačové klávesnice, potom Patrick dodal: „Rue des Capucines 7, na okraji Paříže.“

To zahrnuje poměrně velký prostor. „Sever, východ, jih nebo západ?“

„Hmm… moment, podívám se na vyhledávač ulic…“ Další klapání. „Východ.“

„Jak se ta laboratoř jmenuje?“

„Nic originálního. Nerviho laboratoře.“ Jo, jasně. V duchu si to přeložil do francouzštiny. „Potřebujete ještě něco?“

„Ano. Adresu Averilla a Christiny Joubranových. Byli to smluvní agenti ve výslužbě. Příležitostně jsme je využívali.“

„Jak je to dlouho?“

„Začátek devadesátých let.“

„Okamžik.“ Další cvakání. „Tady je to,“ prohlásil potom Patrick a nadiktoval mu adresu. „Ještě něco?“

„Ne, to je všechno. Jste hodnej člověk, pane Washingtone.“

„Díky, pane.“

Ten „pan“ znamenal, že Patrick skutečně dvakrát prověřil Swainovu totožnost a oprávnění. Swain si uložil Patrickovo jméno do paměti, protože se mu líbilo, že je opatrný a nepovažuje nic za samozřejmost.

Vyhlédl z okna. Pořád pršelo. Tohle nenáviděl. Strávil příliš mnoho hodin v parném tropickém vedru poté, co ho náhlá průtrž promočila na kůži, a ta zkušenost v něm zafixovala silný odpor k vlhkému oblečení. Už dlouho nebyl

zmoklý a nebyla mu zima, ale pamatoval si, že je to mnohem nepříjemnější, než když jste mokří a je vám horko. Ani si s sebou nepřivezl plášť do deště. Vlastně si nebyl jistý, jestli vůbec nějaký má, a neměl čas si ho koupit.

Podíval se na hodinky. Osm deset. Obchody stejně ještě nejsou otevřené. Nakonec ten problém vyřešil tak, že zavolal do recepce a požádal je, aby mu plášť v jeho velikosti obstarali, doručili do pokoje a připsali na účet.

Což nezabrání tomu, aby zmokl, protože nemůže čekat, až plášť dorazí. Přinejmenším zmokne jen při nastupování a vystupování z půjčeného auta a nemusí se dlouhé hodiny prodírat džunglí.

Půjčil si jaguara, protože ho vždycky toužil řídit a navíc v době, kdy se večer zastavil v půjčovně – přestože se díky Murrayovu příteli z NATO dostal přes kanál „mnohem rychleji“ než obvykle – měli už jen dražší vozy. Přitom počítal, že z diet použije na nájem auta běžnou částku a zbytek projí. I když rád obcházel zákony, pokud šlo o diety, byl úzkostlivě poctivý. Snadno si spočítal, že kvůli penězům by se mohl dostat do průšvihu mnohem snáz než z jiného důvodu. A protože se měl rád, snažil se nežádoucímu stresu vyhýbat.

Vyrazil v jaguaru od Bristolu a slastně nasával hutný pach koženého čalounění. Kdyby ženské chtěly chlapům vonět opravdu přitažlivě, používaly by parfém s vůní nového auta, táhlo mu hlavou.

Potěšilo ho, že přišel na tak dobrý nápad, a ponořil se do pařížského dopravního ruchu. V Paříži už nebyl léta, ale vzpomínal si, že se tu prosadí jen ti nejodvážnější a nejztřeštěnější.

Podle předpisů se sice předjíždí vlevo, ale kdo by se tím zabýval? Hbitě předjel taxík, jehož řidič dupl na brzdy a zaječel nějakou galskou nadávku, ale Swain zrychlil a vklouzl do mezery.

Sakra, to je ale zábava! Mokré silnice ještě zvýšily nevypočitatelnost situace, čímž mu stoupla hladina adrenalinu.

Probíjel se na jih od Montparnassu, kde dřív bydleli Joubranovi, a čas od času nahlédl do plánu města. Později se podívá ještě na Nerviho laboratoř, prohlédne si okolí a bezpečnostní opatření, ale teď se chce zastavit tam, kde by se nejpravděpodobněji mohla objevit Lily Mansfieldová.

Nejvyšší čas rozjet akci. Po veselé honičce, kterou absolvoval včera, se nemohl dočkat, až se jejich důvtip a inteligence opět střetnou. Nepochyboval, že vyhraje – nakonec – ale největší legrace je teprve čeká.

8

Rodrigo praštil sluchátkem, opřel se lokty o stůl a zabořil obličej do dlaní. Zaplavila ho silná touha někoho uškrtit.

Murray a jeho banda komických idiotů jsou evidentně slepí a pitomí, když dovolili, aby si z nich ta ženská tak drze vystřelila. Murray přísahal, že jeho experti prohlédli letištní videozáznamy a žádný z nich nemůže určit, kam se Denise Morelová poděla. Prostě se rozplynula. Murray sice blahosklonně připustil, že asi použila přestrojení, ale tak chytré a profesionální, že se nedala nijak vystopovat.

Neměl připustit, aby unikla, když zabila jeho otce! Nejenže utrpí jeho reputace, ale celou bytostí toužil po pomstě. Žal smíšený s raněnou pýchou v něm vířil a nedal mu pokoj. Byli s otcem vždycky tak opatrní, důkladní, a tahle ženská prostě nějakým způsobem pronikla jejich obranou a přivodila otci ošklivou, bolestnou smrt. Neposkytla mu ani důstojnost kulky, ale vybrala si jed, zbraň zbabělců.

Murrayovi se možná ztratila, ale on, Rodrigo, se nevzdá. Odmítá se vzdát.

Mysli! poručil si. Abys ji mohl najít, musíš nejdřív zjistit její totožnost. Co je zač, kde žije, kde je její rodina.

Jaké jsou obvyklé způsoby identifikace? Samozřejmě otisky prstů. Záznamy u zubaře. To poslední nepřichází v úvahu, protože by potřeboval znát nejen její jméno, ale i

jejího zubaře, a ta metoda se navíc používá většinou pro zjištění totožnosti mrtvého. Najít někoho živého… Jak na to?

Otisky prstů. Místnost u nich, kde pobývala během nemoci, uklidil personál, hned jak se vrátila do svého bytu, čímž veškeré otisky zničil. Bohužel ho nenapadlo vzít otisky z některé ze sklenic nebo z příboru, které používala. Snad by se dal zkusit její byt.

Lehce povzbuzený kontaktoval přítele u pařížské policie, jenž nekladl otázky, jen slíbil, že se o to okamžitě postará osobně.

Ozval se za hodinu. Neprohlížel celý byt, ale prošel nejpoužívanější místa a nikde žádné otisky neobjevil, ani rozmazané. Všude byly dokonale setřené.

Rodrigo spolkl vztek, že ho ta ženská tak převezla. „Jaké jsou další možnosti, když potřebujete zjistit něčí totožnost?“

„Nic zaručeného, příteli. I otisky se hodí jen v případě, že ten dotyčný je v policejní evidenci. Stejné je to se všemi ostatními metodami. DNA jako nejpřesnější se dá použít zase pouze tehdy, máme-li jiný vzorek, s nímž se může porovnat a prohlásit: Ano, tyhle dva vzorky pocházejí, nebo nepocházejí ze stejné osoby.

Program rozlišování obličejů určí zase jen ty lidi, kteří jsou v databázi, a je namířený především proti teroristům. Totéž platí při určování hlasu, sítnice a všeho dalšího. Musíte mít podklady, s nimiž srovnáváte.“

„Chápu.“ Rodrigo si promnul čelo. Myšlenky mu zběsile kmitaly. Bezpečnostní videozáznam! Má Denisin obličej na videu a mnohem jasnější fotografie na jejím průkazu totožnosti a z šetření, které nechal udělat. „Kdo má ty programy rozpoznávající obličeje?“

„Samozřejmě Interpol. A všechny významné organizace, jako je Scotland Yard, FBI a CIA.“

„Je možné od nich získat údaje?“

„Do jisté míry. V dokonalém světě – pokud mluvíme z hlediska sloužícího výzkumu – by se všichni měli dělit o

všechno, ale každý má jistá tajemství, že? Jestliže je tahle žena zločinec, měl by ji Interpol ve svých záznamech mít. A ještě jedna věc…“

„Ano?“

„Domácí se zmínil, že se tam na ni včera vyptával nějaký muž, Američan. Domácí si nevzal jméno a jeho popis je tak mlhavý, že není k ničemu.“

„Díky.“ Rodrigo uvažoval, co to může znamenat. Denise zaplatili americkými dolary. Hledá ji Američan. Ale z toho by vyplývalo, že pokud ji najal tenhle muž, měl by vědět, kde je… A proč ji hledá, když úkol splnila? Ne, to je určitě někdo, kdo s tím vůbec nesouvisí. Třeba nějaký známý…

Zavěsil a ústa se mu zkřivila zlověstným úsměvem. Vzápětí vyťukal číslo, které volal už mockrát předtím. Nerviho organizace měla kontakty po celé Evropě, Africe a Středním východě a začínala pronikat dál na východ.

A vyplatilo se jim, že se jeden z těch kontaktů příhodně nachází rovnou v Interpolu.

„Georges Blanc,“ ozval se tichý klidný hlas, jenž charakterizoval jeho nositele. Rodrigo jen málokdy poznal někoho schopnějšího než byl Blanc, i když se s ním zatím nesetkal osobně.

„Když vám do počítače naskenuju fotografii, můžete ji projet vaším identifikačním programem?“ spustil. Nemusel se představovat. Blanc jeho hlas znal.

Následovala krátká pauza a pak Blanc řekl: „Ano.“ Žádné výhrady, objasňování bezpečnostních opatření, která třeba bude muset obejít, prostě stručné potvrzení.

„Pošlu vám to během pěti minut,“ dodal Rodrigo a položil sluchátko. Ze složky na stole vyňal fotografii Denise Morelové – nebo kdo to byl – a vložil ji do skeneru svého počítače, který byl řádně zabezpečený všemi známými způsoby. Připsal pár řádek a fotografie se vydala na cestu do Lyonu, kde je ústředí Interpolu.

Zazvonil telefon. „Ano,“ ohlásil se.

„Došlo to,“ potvrdil tichý hlas. „Ozvu se hned, jak budu mít výsledek, ale jak dlouho to bude trvat…“ Odmlčel se a Rodrigo si představil, že jen pokrčil rameny.

„Co možná nejdřív,“ doplnil. „A ještě něco.“

„Ano?“

„Vaše kontakty s Američany…“

„Ano?“

„Je možné, že osoba, kterou hledám, je Američanka.“ Nebo jí Američani zaplatili – vzhledem k těm dolarům. I když nepředpokládal, že by americká vláda měla s otcovou vraždou něco společného, dokud neměl jistotu, kdo tu mrchu najal, nehodlal odkrývat karty.

Mohl by se obrátit rovnou na svého amerického spojence a požádat o totéž, co chce na Blankovi, ale možná bude lepší postupovat touhle oklikou.

„Požádám je, aby prověřili i svoje databáze,“ slíbil Blanc.

„Diskrétně.“

„Ovšem.“

9

Lily navzdory chladnému dešti pronikajícímu i pod deštník držela hlavu zpříma, aby viděla, co se kolem ní děje. Kráčela svižně, aby si vyzkoušela, jak jí přibývá životní síla.

Měla rukavice a vysoké boty a zahalila se do pláště proti chladu, ale hlavu nechala nezakrytou, aby byly vidět plavé vlasy. Pokud by po ní Rodrigovi muži náhodou tady v Paříži pátrali, budou hledat brunetu. Ale pochybovala, že by ji Rodrigo vystopoval. Aspoň zatím.

CIA je ovšem jiná věc. Docela ji překvapilo, že ji v Londýně nezadrželi, hned jak vystoupila z letadla, ale neudělali to a nevšimla si, že by ji sledoval někdo na letišti Charlese de Gaulla.

Začínala si myslet, že má neuvěřitelné štěstí. Rodrigo držel otcovu smrt několik dní v tajnosti a zprávu o ní pustil do světa až po pohřbu. Nikde nebyla zmínka o jedu, jen to, že zemřel po krátké nemoci. Bylo by možné, že mu to nedošlo?

Neodvážila se doufat. Nemůže si dovolit polevit v ostražitosti. Dokud nedokončí práci, musí očekávat problémy na každém rohu. A potom – zatím se neví. V tuhle chvíli je nejdůležitější, aby přežila.

Nevybrala si internetovou kavárnu blízko svého bytu, protože se obávala, aby tam neevidovali veškeré dotazy týkající se čehokoli ohledně Nerviho organizace. Radši zajela metrem do Latinské čtvrti a došla kus pěšky.

V téhle kavárně ještě nikdy nebyla, což byl jeden z důvodů, proč tam zamířila. Mezi základní pravidla úspěšného úniku totiž patří chovat se nepředvídatelně. Spousta lidí doplatí na to, že chodí tam, kde je to pohodlné a důvěrně známé.

Lily strávila v Paříži hodně času, takže se teď bude muset vyhýbat většímu počtu míst a lidí, i když tu v podstatě nikdy neměla sídlo, protože radši přebývala u přátel – obvykle s Averillem a Tinou.

Jednou si asi na rok najala byt v Londýně, ale pak to vzdala, protože strávila dvakrát víc času cestováním a byly to jen zbytečné výdaje navíc.

Její hlavní působiště bylo v Evropě, takže se ani příliš často nevracela domů do Států. Ale i když se jí v Evropě líbilo, nikdy ji nenapadlo, že by se tu měla usadit. Kdyby si někdy pořídila domov – což je velké kdyby – bylo by to ve Státech.

Občas zatoužila stáhnout se do ústraní jako Averill s Tinou a žít normálním životem se zaměstnáním od devíti do pěti, kdy by se stala součástí běžné společnosti, znala se se sousedy, navštěvovala příbuzné a telefonicky klábosila.

Ani nevěděla, jak došlo k tomu, že dokáže ukončit lidský život stejně snadno, jako většina lidí zašlápne nepříjemný hmyz, a přitom se bojí zavolat matce.

Začala tak mladá a vůbec to nebylo snadné. Chvěla se jako list, ale práci odvedla a pak to bylo čím dál jednodušší. Po čase pro ni terče přestávaly být lidmi. Citový odstup potřebovala k tomu, aby mohla v té činnosti pokračovat.

Možná byla naivní, ale věřila, že ji vláda nepošle za nikým dobrým. Byla to nezbytná víra, jediný způsob, jak tu práci zvládnout. Na druhé straně se bála sama sebe. Tuhle ženu by normální společnost těžko přijala.

Sen o tom, že se usadí, sice přetrvával, ale Lily ho považovala za něco vybájeného a pochybovala, že se někdy splní. I kdyby tuhle situaci přežila, usazují se normální lidé a

Lily se obávala, že už není běžný člověk. Zabíjení se pro ni stalo příliš snadné, instinktivní.

Jak by zvládala každodenní potíže s protivným šéfem nebo zlomyslnými sousedy? Co kdyby ji někdo naštval? Dokázala by se ovládnout, nebo by lidé umírali?

A co je horší, co kdyby nechtěně ohrozila někoho, koho by měla ráda? Věděla, že by neunesla, kdyby se kvůli ní komukoli z rodiny něco stalo.

Za zády jí zaječel klakson a Lily se s trhnutím vrátila do přítomnosti. Překvapilo ji, že se tak ponořila do myšlenek, místo aby byla ve střehu. Jestli se nedokáže soustředit, nemá šanci dotáhnout úkol úspěšně do konce.

Zatím se jí možná daří unikat CIA – aspoň doufala – ale to nebude mít dlouhého trvání. Nakonec ji někdo vystopuje, což bude asi dost brzy.

Když se to vezme realisticky, z téhle situace existují čtyři možná východiska, dumala. V optimálním případě odhalím, co vylákalo Averilla s Tinou z ústraní, a bude to něco tak strašného, že se civilizovaný svět bude od Nerviho organizace distancovat natolik, že přestane existovat.

CIA jí ovšem už nikdy práci nenabídne, bez ohledu na to, do jaké míry bude její čin ospravedlnitelný. Smluvní agent, který zabíjí na vlastní pěst, je příliš nespolehlivý. Takže vyhraje, ale bude nezaměstnaná – což ji vrátilo k předchozím úvahám, zda by dokázala žít normálním životem.

Podle druhého nejlepšího scénáře neobjeví nic vhodně kompromitujícího – prodej zbraní teroristům nestačí, o tom stejně ví každý – a bude se muset ukrývat pod pseudonymem. Bude bez práce a znovu se naskýtá otázka, jestli by byla schopná nastoupit do pravidelného zaměstnání a stát se běžnou občankou.

Zbývající dvě možnosti jsou slabší. Buď dokončí úkol, ale zahyne, nebo – a to je nejhorší eventualita – ji zabijí dřív, než cokoli dotáhne do konce.

Ráda by si řekla, že šance jsou vyrovnané, jenže ty čtyři varianty neměly stejnou pravděpodobnost. Obávala se, že to spíš z osmdesáti procent vypadá, že nepřežije, což považovala za optimistický odhad. Přesto se za těch dvacet procent bude bít jako lev. Nemůže zklamat Ziu tím, že to vzdá.

Latinskou čtvrť tvoří labyrint úzkých uliček dlážděných kočičími hlavami, kde se to obvykle hemží davy studentů z blízké Sorbonny a zákazníků, kteří navštěvují rozmanité restaurace, butiky a obchůdky s etnickým zbožím, ale vzhledem k hustému dešti jejich řady prořídly.

V internetové kavárně však bylo poměrně rušno. Lily přelétla prostor pohledem, složila deštník, svlékla pláštěnku, šátek a rukavice a pátrala po volném počítači někde v nenápadném koutě, kde by na ni nebylo moc vidět.

Měla na sobě teplý rolák v sytě modré barvě, volné kalhoty ze silného úpletu a kotníčkové boty. K pravému kotníku si připevnila kožené pouzdro s revolverem ráže 22, který tak byl snadno přístupný a volný střih kalhot nic neprozradil.

Během těch týdnů, kdy ji prohlíželi pokaždé, jakmile se přiblížila k Salvatorovi, nemohla pistoli nosit, takže se cítila hrozně bezbranná. Teď to bylo lepší.

Vybrala si přístroj na takovém místě, odkud mohla pozorovat dveře a přitom měla maximální míru soukromí, jakou tahle kavárna mohla poskytnout. Jenže u něj seděla pubertální Američanka, která si zřejmě prohlížela došlé e-maily.

Obvykle se Američani poznají snadno. Nespočívá to jen v oblečení. Mají něco v sobě. Přirozenou sebejistotu, která často hraničí s arogancí a musí Evropany hodně dráždit. Stejný postoj měla zřejmě i ona (byla si tím téměř jistá), ale během let se její styl oblékání i vnějšího projevu změnil.

Většina lidí ji kvůli barvě vlasů a očí považovala za Skandinávku nebo Němku. Nikdo by teď při pohledu na ni nepomyslel na americký jablkový koláč či baseball.

Počkala, až si dívka dočte poštu, a vklouzla na uvolněnou židli. Poplatky tu byly velmi rozumné, nepochybně kvůli hordám studentů. Zaplatila za hodinu, protože předpokládala, že se zdrží asi tak dlouho, možná i déle.

Začala s Le Monde, největšími novinami, a pátrala v archivu mezi 21. srpnem, kdy s Joubranovými naposledy večeřela, a 28. srpnem, kdy byli zavražděni.

Jediná zmínka o Nervim se týkala Salvatora ve spojení s nějakou záležitostí v oboru mezinárodních financí. Přečetla si ten článek dvakrát a hledala jakoukoli drobnost, jež by mohla upozornit na něco v pozadí, ale buď se nevyznala ve finančnictví, nebo tam nic nebylo.

V Paříži a okolí vycházejí patnáctery noviny, některé v malém nákladu, jiné ve velkém. Musela prohlédnout všechny za období dotyčných sedmi dní. Byl to časově náročný úkol a počítači někdy trvalo věčnost, než tu stránku z internetu stáhl. Občas se spojení přerušilo a bylo nutné napojit se znovu.

Byla tam už tři hodiny, když pročítala burzovní list Investir, a byl to zásah.

Článek byl nenápadný, jen dva odstavce. Dne 25. srpna došlo v Nerviho výzkumné laboratoři k výbuchu a následnému požáru popsanému jako „malý“ s „minimálními škodami“, který v žádném případě neovlivní práce na vývoji nových vakcín.

Averill byl specialista na výbušniny – v tom směru byl skutečný umělec. Nelíbilo se mu bezohledné ničení, když se s trochou péče a přípravy dala připravit nálož, která odstranila jen to, co bylo třeba. Proč vyhazovat do povětří celou budovu, když stačí jedna místnost? Nebo likvidovat blok domů kvůli jednomu?

Když popisoval svou práci, často používal slovo „uvážlivý“. A Tina měla zkušenosti s odpojováním bezpečnostních zařízení – jako dodatek k tomu, že uměla zacházet s pistolí.

Nedalo se s jistotou určit, že šlo o jejich práci, ale Lily cítila, že je to ono. Aspoň má něco, čeho se může chytit a jít dál s nadějí, že ji to dovede na správnou stopu.

Ještě si našla adresu laboratoře a jméno ředitele – dobře známého doktora Vincenza Giordana. Hmm, hmm. Vyťukala jeho jméno do vyhledavače a vyšla naprázdno, i když v podstatě nečekala, že by si nechal uveřejnit domácí telefon. Pak by bylo snadné ho najít, i když to není jediný způsob.

Zrušila spojení, zahýbala rameny a hlavou zakývala dopředu a dozadu, aby uvolnila ztuhlé svaly na šíji. Nezvedla se od počítače přes tři hodiny a celé tělo měla strnulé. Navíc nutně potřebovala na toaletu.

Byla unavená, ale ne tak jako včera, a těšilo ji, jak dobře zvládla chvatnou chůzi od metra.

Když z kavárny odcházela, stále pršelo, ale bylo to spíš už jen slabé mrholení. Roztáhla deštník, chvíli přemýšlela a pak vykročila opačným směrem, než odkud přišla. Měla hlad, a přestože se jí to nestalo roky, přesně věděla, co si dá k obědu: Big Mac.

Swain to znovu špatně odhadl. Už ho to začínalo zatraceně unavovat.

Dům Joubranových sice objevil, ale zjistil, že byl vyklizen, vyčištěn a buď pronajat nebo prodán jiné rodině. Původně uvažoval o tom, že by vnikl dovnitř, ale to by bylo k něčemu jen tehdy, pokud by tam nebydlel nikdo nový.

Pozoroval mladou matku, jak vítá paní na hlídání – podle podoby šlo nejspíš o její matku – a dřív, než je mohla zarazit, vyběhly ze dveří do deště dvě předškolní děti. Oběma ženám se po chvíli podařilo zahnat hihňající se divochy dovnitř, potom ta mladší opět vyšla a držela deštník a kabelku. Jestli šla do práce nebo nakupovat, to Swaina nezajímalo. Podstatné bylo, že dům už nebyl prázdný.

Právě to neodhadl. Měl taky v úmyslu vyptávat se u sousedů a místních obchodníků na Joubranovy, jejich přátele a tak, ale pak ho napadlo, že kdyby s těmi otázkami Lily předběhl, někdo by jí mohl prozradit – až přijde – že se na totéž ptal nějaký Američan už včera nebo dokonce před několika hodinami.

Není hloupá, takže by okamžitě poznala, o koho šlo, a přesunula se jinam.

Včera ji poměrně úspěšně stopoval, ale teď by si měl srovnat myšlenky. Nemusí jí být nezbytně v patách, což by bylo dobré jen v případě, kdyby věděl, co dalšího hodlá podniknout. Do té doby ji nesmí vyplašit, jinak zase zmizí.

Díky konexím – Murray se obrátil na Francouze – věděl, že se vrátila do Paříže jako Mariel St.Clair, ale adresa uvedená v pasu ho dovedla na rybí trh. Další z jejích vtípků, pomyslel si pobaveně. Tuhle totožnost už nemůže použít a pravděpodobně bez námahy vklouzla do jiné osoby, kterou těžko objeví.

Paříž je velké město s více než dvěma miliony obyvatel a ona se v něm vyzná mnohem lépe než on. Jedinou šancí jsou místa, kde by se mohly jejich cesty protnout, a není žádoucí, aby ji kvůli své ukvapenosti propásl.

Nabručeně objel sousední domy, aby si prohlédl polohu pozemku, a přitom nenápadně okukoval chodce, kteří spěchali po ulicích. Většina z nich měla bohužel deštníky, které jim částečně zakrývaly obličeje, ale i kdyby je neměli, netušil, v jakém převleku se teď Lily asi pohybuje. Byla snad už prakticky kýmkoli kromě postarší jeptišky, takže by se měl možná zaměřit na ně.

Zatím se rozhodl omrknout Nerviho laboratoř a prohlédnout si zvenčí bezpečnostní zařízení. Kdo ví, jestli se nebude muset podívat dovnitř.

Po nezdravém a mimořádně uspokojivém obědě se Lily vypravila vlakem na předměstí, kde žili Averill s Tinou. V

době, kdy tam dorazila, už přestalo pršet a skrz těžké šedé mraky občas pronikly bledé sluneční paprsky.

Neoteplilo se, ale den už aspoň nepůsobil tak depresivně. Lily si vzpomněla na krátkou vánici tehdy v noci, kdy zemřel Salvatore, a zajímalo ji, jestli Paříž tuhle zimu ještě zažije další sníh. Nebývá to tak často.

Zia si přitom tak ráda hrávala na sněhu. Brali ji téměř každou zimu do Alp, tři dospělí, kteří ji milovali víc než svůj život. Lily sama nikdy nelyžovala, protože jakýkoli úraz by ji mohl na kolik měsíců vyřadit z práce, ale její přátelé se po odchodu na odpočinek tomuto sportu věnovali přímo náruživě.

Vzpomínky jí procházely před očima jako pohlednice. Zia coby roztomilá tříletá holčička v zářivě červené kombinéze plácá malého nahnutého sněhuláka. Byl to její první výlet do Alp.

Zia na saních křičí: „Podívej! Podívej!“ Tina skáče po hlavě do závěje, se smíchem se z ní vyhrabe a vypadá spíš jako sněhulák než žena.

Oni tři popíjejí u rozpáleného krbu, zatímco Zia spí nahoře. Zia přišla o první zub. Začala chodit do školy. Její první taneční vystoupení, první známky toho, že se mění z dítěte v dospívající dívku, loni jí začaly ženské záležitosti, starosti s vlasy, zatoužila po líčení…

Zavřela oči a zachvěla se bolestí a vztekem. Zaplavilo ji zoufalství, jako často od chvíle, kdy se dozvěděla, že jsou všichni mrtví. Od té doby sice vidí slunce, ale není schopná cítit jeho teplo. Nerviho vražda jí poskytla jisté uspokojení, ale slunce jí nevrátila.

Zastavila se před domem, kde její přátelé bydleli. Teď tam žil už někdo jiný. Zajímalo ji, jestli ti lidé vůbec vědí, že tam před několika měsíci zemřely tři osoby. Připadalo jí to jako znesvěcení, jako by všechno mělo zůstat tak, jak bylo – nedotčené.

V den, kdy se vrátila do Paříže a zjistila, že byli zavražděni, si vzala pár fotografií, nějaké Ziiny hry a knížky,

pár jejích hraček, album, s nímž začala a Tina v něm láskyplně pokračovala.

Dům byl pochopitelně zamčený a hlídala ho policie, ale to ji nezastavilo. Jednak měla vlastní klíč, a navíc, kdyby to bylo nutné, strhala by střechu holýma rukama, aby se dostala dovnitř.

Co se ale stalo s jejich věcmi? Kde je jejich oblečení, osobní poklady, lyžařské vybavení? Po tom prvním dnu byla několik týdnů vytížená pátráním po vrazích a připravovala odvetu. A když se vrátila, dům byl prázdný.

Averill i Tina měli nějaké příbuzné, bratrance, sestřenice a tak, i když nikoho blízkého. Snad je úřady informovaly a oni přijeli, aby všechno sbalili. Doufejme. Pokud si jejich majetek odvezli členové rodiny, je to v pořádku. Příčila se jí jen představa, že se dostavila nějaká neosobní vyklízecí firma, nacpala věci do krabic a vyvezla je na skládku.

Začala obcházet sousedy a vyptávat se, jestli týden před vraždou neviděli přijít někoho na návštěvu. Ptala se už dřív, ale tehdy nekladla ty správné otázky. Samozřejmě že se se sousedy znala, jezdila sem léta, pozdravila, zastavila se na kus řeči.

Tina byla přátelský člověk, Averill spíš rezervovaný, ale pro Ziu neexistoval v okolí nikdo, s kým by se neznala. Přátelila se s každým.

Přesto jen jediná sousedka viděla něco, co jí utkvělo v paměti. Byla to paní Bonnetová, jež bydlela o dva domy dál. Bylo jí kolem pětasedmdesáti, chovala se trochu nabručeně – vzhledem k věku – ale ráda vysedávala u okna s pletením (pletla neustále), takže jí z toho, co se dělo na ulici, neuniklo prakticky nic.

„Už jsem přece všechno řekla policii," prohlásila nevrle, když otevřela a Lily jí položila otázku. „Ne, tu noc, kdy byli zavražděni, jsem nikoho neviděla. Jsem stará, už tak dobře nevidím ani neslyším. A na noc zatahuju závěsy. Jak bych mohla něco vidět?"

„A co třeba předtím? Kdykoli během týdne?"

„To bylo stejný, jak jsem řekla policii," trvala na svém.

„Policie nic neudělala."

„Jasně že nic neudělala! Jsou to ničemní mizerové!" Znechuceným mávnutím ruky zavrhla celou armádu státních zaměstnanců, kteří se denně snažili, seč mohli.

„Nezahlédla jste někoho neznámého?" opakovala Lily trpělivě.

„Jen toho mladýho. Byl moc hezkej, jako filmová hvězda. Jednou se u nich zastavil, na pár hodin. Předtím tu nikdy nebyl."

Lily poskočilo srdce. „Můžete mi ho popsat? Prosím, madam Bonnetová!"

Stará dáma se na ni upřeně zadívala, zamumlala cosi o „neschopných idiotech" a „otravných bláznech" a pak štěkla: „Řekla jsem vám, že byl hezkej! Vysokej, štíhlej, tmavovlasej. Elegantně oblečenej. Přijel taxíkem, a když odjížděl, přijel pro něj další. To je všechno."

„Můžete odhadnout jeho věk?"

„Mladej! Pro mě je každej pod padesát mladík! A už mě s těma hloupýma otázkama neotravujte!" Couvla do předsíně a zabouchla dveře.

Lily se zhluboka nadechla. Mladý, hezký, tmavovlasý muž. Elegantní. Takovému popisu odpovídají v Paříži tisíce mužů.

Je to začátek, první dílek do skládačky, ale sám o sobě vůbec nic neznamená. Nemá seznam podezřelých, ani sadu fotografií, kterou by mohla paní Bonnetové předložit s nadějí, že stará žena jednu vytáhne a prohlásí: „To je on! To je ten člověk."

A co vlastně zjistila? Ten pohledný mladý muž je možná najal, aby zničili něco v Nerviho laboratoři, ale taky to mohl být jen známý, který se náhodou zastavil. Averill s Tinou by se s tím, kdo je pro tu práci získal, spíš sešli někde mimo domov. Vlastně to bylo mnohem pravděpodobnější.

Promnula si čelo. Zatím to pořádně nepromýšlela a ani nevěděla, jestli by měla. Nebyla si jistá, zda záleží na tom,

proč tu práci vzali a jaká byla. Kdoví, jestli to vůbec byla práce, ale jen tak to dávalo smysl a potřebovala se toho instinktivně držet. Kdyby teď začala pochybovat, mohla by to zabalit.

Ponořená v myšlenkách vykročila zpátky k nádraží.

10

Georges Blanc důvěřoval zákonům, byl to ale pragmatický muž a chápal, že člověk má občas těžký výběr a prostě dělá, co může.

Nerad předával informace Rodrigovi Nervimu, přesto to dělal, protože se musel postarat o rodinu a nejstarší syn právě začal studovat prvním rokem na John Hopkins University ve Spojených státech. Školné tam dělalo téměř třicet tisíc dolarů ročně. Jen tohle samo o sobě by ho ožebračilo.

Přesto by to možná zvládl, jenže před deseti lety se u něho objevil Salvatore Nervi s velkorysou nabídkou druhého, velmi štědrého příjmu. Za to by jen čas od času poskytl nějakou informaci a možná prokázal menší laskavost.

Když zdvořile odmítl, Salvatore mu s úsměvem začal vypočítávat seznam nehod, které by mohly postihnout jeho rodinu – například požár domu, únos dětí či dokonce fyzické napadení. Vyprávěl, jak tlupa banditů vtrhla do domu jedné staré ženy a oslepila ji tím, že jí vchrstla do očí kyselinu, že se úspory můžou vypařit jako dým a snadno dojde k automobilové nehodě.

Georges pochopil. Salvatore mu prostě nastínil, co by se stalo jemu a jeho rodině, kdyby odmítl udělat, co Salvatore žádá. A tak přikývl a během těch let se snažil škody, které

způsobil předáváním informací a prokazováním laskavostí, omezit na minimum.

Salvatore je vzhledem k těm výhrůžkám mohl mít zdarma, ale zřídil Georgesovi konto ve Švýcarsku a každoročně mu vyplácel dvojnásobek jeho ročního platu.

Blanc se pečlivě snažil žít navenek na úrovni svého platu v Interpolu, na účet ve Švýcarsku pak sáhl až ve chvíli, kdy chtěl zaplatit synovo vzdělání. Za těch deset let se tam nastřádala slušná částka, kterou navýšily ještě úroky. Nepoužil ty peníze pro vlastní přepych, ale rád je využije pro rodinu. Věděl, že s nimi bude muset něco udělat, i když zatím netušil co.

Většinu času byl v kontaktu s Rodrigem, Salvatorovým následníkem a teď nástupcem, i když by dal přednost otci. Rodrigo byl tvrdší, bystřejší a nejspíš i nemilosrdnější. Jedinou výhodou, kterou měl Salvatore vůči synovi, byly zkušenosti.

Georges pohlédl na hodiny. Jedna odpoledne. Vzhledem k časovému rozdílu mezi Paříží a Washingtonem to znamená, že tam mají sedm ráno. Ideální čas k tomu, zastihnout někoho mobilem.

Použil soukromý telefon, protože nechtěl, aby jeho hovor zaznamenal Interpol. Skvělý vynález, tyhle mobily, pomyslel si spokojeně. Pevné linky jsou díky nim skoro zastaralé. Nebyly sice tak anonymní, ale tohle je zabezpečené vůči odposlouchávání a mnohem pohodlnější.

„Haló!“ ozval se muž po druhém zazvonění. V pozadí byla slyšet televize, tlumený zvuk televizních zpráv.

„Posílám vám jednu fotografii,“ řekl Georges. „Mohl byste ji prosím co nejdřív protáhnout vaším programem na rozpoznávání obličejů?“

Nikdy nepoužíval jméno, stejně jako ten druhý. Kdykoli někdo z nich potřeboval informaci, radši zavolal na soukromý telefon, než by postupoval oficiální cestou.

„Jistě.“

„Všechno, co k tomu zjistíte, mi prosím pošlete obvyklým způsobem.“

Oba zavěsili. Konverzaci vždycky omezovali na minimum. Georges o tom člověku nic nevěděl, dokonce ani neznal jeho jméno. Bylo mu jen známo, že jeho protějšek spolupracuje ze stejného důvodu jako on – ze strachu. Nikdy mezi nimi nedošlo k náznaku přátelství. Tahle záležitost byla oběma jasná.

„Potřebuju definitivní vyjádření! Budete mít tu vakcínu do příští chřipkové sezony?“ štěkl Rodrigo na doktora Giordana. Před sebou na stole měl obsáhlou zprávu, ale starost mu dělal poslední řádek, který se týkal toho, zda bude vakcína vyrobená v potřebném množství a včas.

Doktor Giordano dostal od několika světových zdravotnických organizací finanční příspěvky, aby vyvinul spolehlivou očkovací látku proti ptačí chřipce. Jejich laboratoř nebyla jediná, která se tím problémem zabývala, ale jediná měla doktora Giordana.

Vincenza fascinovaly viry a kvůli možnosti věnovat se jejich výzkumu se vzdal soukromé praxe. Stal se uznávaným odborníkem a považovali ho za člověka, který je buď pozoruhodně geniální, nebo má mimořádné štěstí v práci s mikroskopickými nechutnostmi.

Vyvinout vakcínu na jakýkoli druh ptačí chřipky bylo obtížné, protože ptačí chřipka je pro ptáky smrtelná a očkovací látky se vytvářejí tím, že se virus chřipky pěstuje ve vejcích. Jenže ptačí chřipka zabíjí i vejce, takže žádná vakcína.

Ten, komu se podaří vyvinout účinnou, spolehlivou očkovací látku proti ptačí chřipce, získá obrovskou dojnou krávu.

Což by potenciálně mohl být nejvýdělečnější podnik v celé Nerviho korporaci, dokonce lukrativnější než opiáty.

Ptačí chřipka samotná se zatím pohybuje po slepé koleji. Virus může přejít z nakaženého ptáka na člověka, ale postrádá schopnost infikovat lidi navzájem. Člověk buď zemře, nebo se uzdraví, ale nikoho jiného nenakazí. Ptačí chřipka v současné podobě nemůže vyvolat epidemii, ale americké a světové zdravotnické organizace jsou mimořádně zneklidněné jistými změnami viru.

Odborníci se obávají, že příští pandemii může vyvolat právě ptačí chřipka, protože jde o virus, proti němuž člověk nemá imunitu, jelikož s ním dosud nepřišel do styku, a před každým dalším chřipkovým obdobím napjatě tají dech. Dosud měl svět štěstí.

Jestliže virus geneticky zmutuje tak, že bude schopný přeskočit z člověka na člověka, firma, která dokáže vyrobit očkovací látku proti takové chřipce, bude mít možnost stanovit i její cenu.

Doktor Giordano vzdychl. „Pokud se nevyskytnou žádné překážky, měla by být vakcína hotová do konce příštího léta. Nemůžu ale zaručit, že se ty překážky neobjeví."

Srpnový výbuch v laboratoři zničil jeho několikaletou práci. Vincenzo izoloval nové druhy ptačího viru a usilovně vyvíjel prostředky k výrobě spolehlivé vakcíny. Výbuch nejenže zničil jeho výtvor, ale s ním i obrovské množství podkladů. Počítačové záznamy, nahrávky – všechno pryč. Vincenzo musel začít znovu.

Tentokrát postupoval rychleji, protože měl větší přehled o tom, co funguje a co ne, ale Rodrigo si přesto dělal starosti. Letos proběhla chřipka normálně, ale co příští rok? Vyrobit várku očkovacích látek trvá půl roku a koncem příštího léta jich už musí mít k dispozici velké množství. Jestli prošvihnou termín a ptačí chřipka zmutuje tak, že dokáže přecházet z člověka na člověka, přijdou o šanci získat neuvěřitelné jmění.

Infekce oběhne svět, miliony lidí zemřou, ale během té sezony se imunitní systém těch, kdo přežijí, přizpůsobí, a krátký úspěch toho konkrétního viru skončí.

Na výrobce, který bude mít připravenou vakcínu ve chvíli, kdy virus zmutuje, čekají žně.

Třeba zase budou mít štěstí a virus ptačí chřipky do začátku příští chřipkové epidemie nezmutuje, ale Rodrigo nehodlal spoléhat na štěstí. K mutaci může dojít kdykoli. Závodil s virem a měl v úmyslu zvítězit.

„Je na vás, abyste se postaral o to, aby se žádné překážky nevyskytly," řekl Vincenzovi. „Takováhle příležitost se naskýtá jednou za život. A my ji nesmíme propást." Pro sebe si nechal dodatek, že pokud Vincenzo práci nedokončí, sežene někoho jiného, kdo to zvládne.

Jistě, Vincenzo je starý přítel – otcův. Rodrigo se ovšem takovou sentimentalitou nehodlá zatěžovat. Vincenzo sice odvedl nejdůležitější práci, v tomhle stadiu ji ale můžou převzít i jiní.

„Třeba to nemusí být jednou za život," pokrčil Vincenzo rameny. „Co jsem s tím virem dělal předtím, zvládnu i teď."

„I za těchhle okolností? To je skvělé! Když všechno klapne, nikdo se nic nedozví a nakonec nás budou velebit jako spasitele. Tentokrát máme úžasnou příležitost. Vzhledem k tomu, že váš výzkum financuje Světová zdravotnická organizace, nikdo se nebude divit, že jsme tu vakcínu vyvinuli.

Ale budeme-li chodit k prameni příliš často, příteli, voda se může zakalit a objeví se otázky, na které nebudeme chtít odpovídat. K pandemii nemůže docházet každý rok nebo každých pět let, aniž by to v někom vzbudilo podezření."

„Situace se mění," namítl Vincenzo. „Lidi žijí v těsnějším kontaktu se zvířaty než dřív."

„A žádné onemocnění se nezkoumalo tak podrobně jako chřipka. Každou její variaci studují tisíce mikroskopů. Jste přece doktor, takže to víte."

Chřipka dokáže vraždit ve velkém. Během pandemie v roce 1918 zemřelo víc lidí než při velkém moru, který ve středověku čtyři roky devastoval Evropu. Chřipka v roce 1918 zabila čtyřicet až padesát milionů lidí. Dokonce i v

normálních letech na ni umírají tisíce a statisíce. Každý rok se vyrobí dvě stě padesát milionů dávek očkovacích látek, což je jen zlomek toho, co by bylo zapotřebí při pandemii.

Laboratoře ve Spojených státech, Austrálii a Británii usilovně pracují na vývoji vakcíny zaměřené na virus, o němž vědci tvrdí, že by při takové pandemii mohl být dominantní. Problém je ovšem v tom, že pandemii dosud vždy vyvolal virus, který se do té doby neobjevil, a tak by na něj žádná vakcína nepůsobila.

Celá záležitost je jedna obrovská sázka do loterie, v níž se hraje o miliony životů. Zatím se vědci většinou trefili, ale asi jednou za třicet let může virus zmutovat a přistihnout svět nepřipravený. Od poslední pandemie hongkongské chřipky uplynulo pětatřicet let. Další pandemie má sice zpoždění, ale hodiny tikají.

Salvatore využil veškeré kontakty a vliv k tomu, aby získal grant Světové zdravotnické organizace na vývoj spolehlivé očkovací látky proti ptačí chřipce. Vybrané laboratoře, které běžně vyrábějí vakcíny, se zaměřují na obvyklé druhy virů, ne na ptačí virus, takže jejich vakcíny nebudou k ničemu.

Nerviho laboratoře tak díky grantu a Vincenzovu výzkumu budou mít k dispozici výrobní postup očkovací látky proti ptačí chřipce a – což je nejdůležitější – dávky připravené k distribuci.

Vzhledem k tomu, že po celém světě budou kvůli novému viru umírat miliony lidí jako mouchy, bude jakákoli účinná očkovací látka nedocenitelná. Během několika měsíců se jejich zisky můžou vyšplhat do nesmírné výšky.

Samozřejmě že se v žádném případě nedá vyrobit tolik vakcíny, aby zachránila všechny, ale světová populace může koneckonců na jistém rozumném ztenčení jen vydělat, usoudil Rodrigo.

Srpnová exploze tohle všechno ohrozila a Salvatore okamžitě zasáhl. Ty, kteří výbuch způsobili, nechal odstranit

a dal nainstalovat nový bezpečnostní systém, protože ten starý měl evidentně značné nedostatky.

Rodrigovi se však navzdory veškerému úsilí dosud nepodařilo zjistit, kdo ty manžele najal, aby laboratoř zničili. Nějaký konkurent ve vývoji vakcíny? Nikdo takový není. Žádná jiná laboratoř na tomhle projektu nepracuje. Konkurent v jiné oblasti? Tam by byl větší výběr, ale zatím se tím nezabýval.

Nejdřív exploze a o tři měsíce později je otec mrtvý. Zavražděný. Je v tom nějaká spojitost? Během let došlo k mnoha útokům na jeho život, možná že ty dvě události spolu vůbec nesouvisejí. Snad to byl prostě jen špatný rok. Ale přesto…

Joubranovi byli profesionálové, manžel odborník na demolice a manželka nájemný vrah. Denise Morelová byla nejspíš taky profesionální zabiják. Bylo by možné, že je angažovala stejná osoba?

Obě záležitosti se ale výrazně lišily. V té první došlo k záměrnému zničení Vincenzova výzkumu. Nebylo přece žádným tajemstvím, že pracuje na vlastní metodě výroby očkovací látky proti chřipce, kdo by tedy mohl mít z té destrukce užitek? Jen ten, kdo dělá na stejném projektu. Zjistil, že Vincenzo se blíží k cíli, a chtěl ho zastavit.

Nepochybně existují i jiné soukromé laboratoře, které se snaží vyvinout vakcínu na ptačí chřipku, ale komu z té spousty výzkumníků by se podařilo nejen vypátrat, jak je Vincenzo daleko, ale zároveň mít takové finanční prostředky, aby mohl najmout dva profesionály?

Že by některá z laboratoří, která vyrábí očkovací látky proti chřipce?

Salvatorova vražda naproti tomu nijak do Vincenzovy práce nezasáhla. Rodrigo prostě otce nahradil. Ne, otcova smrt v téhle aréně nikomu neposloužila, takže tam nejspíš žádná vazba nebyla.

Zadrnčel telefon a Vincenzo se zvedl k odchodu, ale Rodrigo ho zdviženou rukou zadržel. Měl ještě pár otázek k vakcíně. Zvedl sluchátko. „Ano?“

„Mám odpověď na vaši otázku.“ Opět žádná jména, ale poznal Blankův tichý hlas. „V naší databázi nic nebylo, ale naši přátelé byli úspěšnější. Jmenuje se Liliane Mansfieldová, je to Američanka a smluvní agentka. Profesionální zabiják.“

Rodrigovi ztuhla krev v žilách. „Poslali ji oni?“ Jestli se k nim Američani obrátili zády, situace by se nesmírně zkomplikovala.

„Ne. Můj kontakt tvrdí, že naši přátelé jsou tím velmi rozladění a sami se ji snaží najít.“

Rodrigo z toho mezi řádky pochopil, že CIA ji hledá proto, aby ji odstranili. Aha! To by vysvětlovalo toho Američana, který ji sháněl v bytě. Ulevilo se mu, že se ta záhada vysvětlila. Rád věděl, kdo všechno s ním ty šachy hraje.

Vzhledem k rozsáhlým zdrojům a množství informací, které Američani mají o té ženské k dispozici, budou nepochybně úspěšnější než on… Ale chtěl na vyřešení jejich problémů osobně dohlédnout. Dokud Mansfieldová žije, znamená problém.

„Je šance, že by se váš kontakt podělil o informace, až je získá?“ Když bude vědět, co ví CIA, může jim pátrání přenechat.

„Snad. Ještě je tu jedna věc, o níž se domnívám, že by vás mohla zajímat. Ta žena byla blízká přítelkyně Joubranových.“

Rodrigo zavřel oči. To je ono. Detail, který všemu dává smysl, spojuje to dohromady.

„Díky,“ řekl. „Dejte mi prosím vědět, jestli bude možné získat od vašich přátel další materiály.“

„Samozřejmě.“

„Rád bych měl kopii všeho, co o ní máte.“

„Pošlu vám to faxem, hned jak to půjde.“ Což znamená, až se večer vrátí domů. Nikdy by neposílal Rodrigovi zprávy z budovy Interpolu.

Rodrigo zavěsil a opřel si hlavu o opěradlo židle. Obě záležitosti spolu nakonec přece jen souvisejí, ale ne tak, jak předpokládal. Pomsta. Jak prosté. Rozuměl tomu každou buňkou svého těla. Salvatore nechal zabít její přátele, tak zabila ona jeho.

Ten, kdo Joubranovy najal, aby zničili Vincenzovu práci, spustil následný řetěz událostí, které skončily otcovou smrtí.

„Ta ženská se jmenuje Liliane Mansfieldová,“ sdělil Vincenzovi. „Je to pravé jméno Denise Morelové. Jde o profesionálního vraha a přátelila se s Joubranovými.“

Vincenzo překvapeně vytřeštil oči. „A sama si vzala ten jed? Přestože věděla, co to je? Úžasné! Šíleně riskantní, ale úžasné.“

Rodrigo jeho obdiv k akci Liliane Mansfieldové nesdílel. Jeho otec zemřel velmi bolestnou smrtí, zbavený důstojnosti a sebekontroly, a on na to nikdy nezapomene.

Tak. Ta žena splnila svůj úkol a opustila zemi. Je teď nejspíš mimo Rodrigův dosah, ale vlastním krajanům neunikne. S Blankovou pomocí bude mít přehled o postupu pátrání a až ji zaženou do kouta, vstoupí do hry a ujme se té cti sám. S velkým potěšením.

11

Když ten fax došel, Rodrigo dlouho zíral na fotografii ženy, která zabila jeho otce. Díky barevné tiskárně měl před sebou skvělý přehled o dokonalosti jejího zamaskování.

Její rovné vlasy teď měly barvu pšenice a pronikavé oči byly bleděmodré. Vypadala jako Skandinávka, s podlouhlým štíhlým obličejem a vysoko posazenými lícními kostmi.

Žasl, jak tmavší vlasy a hnědé oči její výraz změkčily. Obličej zůstal samozřejmě stejný, ale celkový dojem se naprosto změnil. Kdyby vešla do místnosti a posadila se vedle něho, asi by chvíli trvalo, než by ji poznal.

Když se s ní otec seznámil, nechápal, co na ní viděl. Jako bruneta nechávala Rodriga chladným, jeho reakce na blondýnu však byla zcela odlišná. Nešlo přitom jen o normální italský přístup k plavým vlasům. Připadalo mu, jako by ji viděl poprvé, a silně si uvědomoval její inteligenci a pevnou vůli, které byly tak patrné v těch jasných očích.

Salvatore byl možná vnímavější než on, protože ze všeho nejvíc uznával sílu. A tahle žena byla silná. Jakmile otci zkřížila cestu, bylo téměř nevyhnutelné, že ho zaujala.

Prolistoval další papíry, které mu Blanc poslal. Zajímala ho práce Mansfieldové pro CIA. Byla smluvní agentka – námezdní vrah. Tečka. Nijak ho nešokovalo, že vlády využívají takové lidi, spíš by ho překvapilo, kdyby to nedělaly. Tuhle informaci může uplatnit později, kdyby

potřeboval od americké vlády nějakou speciální pomoc, ale teď mu to k ničemu nebylo.

Pátral hlavně po informacích o její rodině. Matka, Elizabeth Mansfieldová žije v Chicagu, mladší sestra Diandra s manželem a dvěma dětmi v Toledu v Ohiu. Pokud by se nepodařilo Liliane najít, mohl by ji s pomocí členů rodiny vyhnat z úkrytu.

Potom se ale dočetl, že se s rodinou už léta nestýká, a musel připustil možnost, že se o ni prostě nezajímá.

Na posledním listu stálo to, o čem Blanc mluvil – že otcovu vraždu neobjednali Američané. Mansfieldová jednala na vlastní pěst, z pomsty za smrt svých přátel. CIA vyslala agenta, aby problém ukončil.

Ukončil.

To je výstižné slovo, pomyslel si Rodrigo, ale ukončení se hodlal ujmout osobně. Bude-li to možné, nenechá si to zadostiučinění uniknout. V opačném případě se s příslušnou nenuceností smíří s tím, že to Američani zvládli.

Poslední odstavec ho však nadzvedl ze židle. Sledovaná osoba uprchla pod falešným jménem do Londýna, tam zřejmě znovu změnila totožnost a vrátila se do Paříže. Pátrání se soustřeďuje tam. Agent se domnívá, že připravuje další úder proti Nerviho organizaci.

Rodrigo měl pocit, jako by dostal ránu elektrickým proudem. Chloupky po celém těle se mu zježily a po páteři mu přejela ledová ruka.

Vrátila se do Paříže! Je tady! V dosahu. Je to smělý tah, a nebýt Blanka, zastihla by ho nepřipraveného. Jeho osobní ochranka je téměř nepropustná, ale co objekty Nerviho organizace, roztroušené po celé Evropě? Zvlášť ty v pařížské oblasti. Jejich zabezpečení je dobré, ale co se týče téhle ženské, chce to mimořádná opatření.

Co by mohlo být jejím nejpravděpodobnějším terčem? Odpověď ho napadla okamžitě: Vincenzova laboratoř. Byl si tím jistý. Záblesk intuice byl příliš silný, aby se dal ignorovat.

Tam udeřili její přátelé a dostali za to kulku. Třeba považuje za romantickou spravedlnost, když tu práci dokončí za ně – snad sérií výbušných náloží a kompletní demolicí laboratorního komplexu.

Pokud přijdou o plánované zisky z vakcíny proti chřipce, na mizinu je to nepřivede, ale už se na ten úžasný příval peněz těšil. Finance vládnou světem, v pozadí za všemi králi, ropnými princi, prezidenty i premiéry. Každá skupina se snaží získat víc, než mají ti druzí.

Mnohem víc by ho ranila ta potupa. Ztráta tváře. Další incident v laboratoři a Světová zdravotnická organizace začne zpochybňovat zabezpečení projektu. V nejlepším případě prostě zastaví příspěvky, v tom nejhorším bude trvat na inspekci.

Rodrigo nestál o to, aby mu někdo nakukoval do laboratoře. Vincenzo by sice asi stačil ukrýt nebo zamaskovat, na čem pracuje, ale jakékoli další zpoždění by nepříjemně narušilo jejich plány.

Nesmí jí dovolit, aby uspěla. Kromě jiného by se začalo povídat, že Rodrigo Nervi má problémy – a navíc kvůli ženské. Nějaký čas by se to snad dalo ututlat, ale nakonec by stejně někdo začal žvanit. Jako vždycky.

Nemohlo k tomu dojít v horší době. Otce pohřbil sotva před týdnem. Věděl dobře, co je třeba udělat, nicméně si uvědomoval, že na jisté úrovni přetrvávají pochybnosti, jestli dokáže jít v otcových stopách. Navíc musel převzít spoustu otcovy každodenní práce, přičemž nemá nikoho, kdo by udělal totéž za něho.

Právě je nutné dokončit nakládku plutonia do Sýrie, rozeslat opiáty do různých zemí, dojednat obchody se zbraněmi – a to všechno dodatkem ke všem těm oficiálním činnostem, které patří k řízení tak mnohostranné korporace. Taky se musí účastnit jednání správní rady.

Ale chce-li dopadnout Liliane Mansfieldovou, musí tomu věnovat čas. Zítra ráno budou mít všichni jeho zaměstnanci její fotografii. Někdo ji nakonec určitě pozná.

Bezpečnostní zařízení laboratoří bylo běžné – aspoň zvenčí. Oplocení s bránami, jeden vchod vpředu, druhý vzadu a u obou po dvou strážcích. Laboratoře pak tvořilo několik propojených budov, většinou bez oken. Jejich stavební styl byl ohyzdný a byly z obyčejných červených cihel. Parkoviště nalevo okupovalo asi padesát vozidel.

Tohle všechno Swain zaregistroval během jedné jízdy kolem. Jaguar je poměrně nápadné auto, takže to nemohl vzápětí objet znovu, aniž by si toho bezpečnostní služba všimla. Radši počká do druhého dne a mezitím využije všechny kontakty k tomu, aby vypátral, jaké by mohla mít ta stavba nedostatky a dalo se odhadnout, jak se asi Lily pokusí proniknout dovnitř.

Venkovní zabezpečení bylo jasné: plot, hlídané vjezdy. V noci obcházeli objekt hlídači s německým ovčákem na vodítku a prostory byly dobře osvětlené.

Předpokládal, že Lily se z pochopitelných důvodů rozhodne pro noc, bez ohledu na psa. Osvětlení je sice kvalitní, ale vytváří stíny, které poskytují úkryty. V noci tam navíc není tolik lidí a tou dobou už bývají unavení. S pistolí to Lily umí a dobře umístěnými uspávacími střelami by mohla vyřadit psa i strážce.

Samozřejmě ne najednou a hlídač by mohl vykřiknout či jinak upoutat pozornost. Může je taky zabít. Použije-li tlumič, u brány nic neuslyší.

Ta představa se mu nelíbila. Nemrkl by okem, kdyby zastřelila strážce, ale svíral se mu žaludek při pomyšlení, že by ublížila vlčákovi. Psy miloval, dokonce některá bojová plemena trénoval.

Lidi jsou něco jiného. Někteří si přímo říkají o zabití. Z té teorie vyloučil většinu dětí a přiřadil je k psům, i když poznal pár dětí, u nichž dospěl k názoru, že by světu bylo líp bez nich. Hlavně byl rád, že se jeho vlastní potomci nedostali na scestí.

Doufal, že Lily psy nestřílí. Velká část přirozených sympatií, které k ní cítil, by tím vyschla.

Naproti laboratoři byl příjemný parčík. Během horkých letních dní tam v polední přestávce nacházela útočiště spousta zaměstnanců z blízkých obchodů. Několik odvážlivců se tam vyskytovalo i v tom svěžím listopadovém odpoledni. Procházeli se se psy, četli si. Bylo jich tam dost, takže jeden muž navíc nebude nápadný.

Ulice tu byly širší než ve starších částech Paříže, s parkováním to však nebylo o moc snazší. Swain konečně objevil nepříliš vzdálené parkoviště a do parku došel pěšky. U stánku si koupil horkou kávu a vyhledal lavičku na slunci, odkud mohl pozorovat, kdo do laboratoře přichází a odchází z ní, blíže se seznámit s běžným životem v okolí a třeba si všimnout nějaké mezery v zabezpečení, která mu zatím unikla.

Když bude mít štěstí, Lily se rozhodne udělat právě dnes totéž. Neměl tušení, co by mohla mít na sobě, ani jakou barvu paruky, takže by měl obcházet park a studovat nosy a ústa kolemjdoucích. Byl si jistý, že tvar Lilyiných úst pozná vždycky.

Komplex laboratorních budov vypadal docela obyčejně. Vnější zabezpečení odpovídalo tomu, co by člověk očekával u každé továrny. Drátěný plot, omezený přístup, uniformovaní strážci u brány. Cokoli jiného – třeba tři a půl metru betonové zdi a nahoře ostnatý drát – by jen přitahovalo pozornost.

Důmyslné zabezpečení bude uvnitř, pomyslela si Lily. Vstup do zakázaných míst jen na základě otisků prstů či snímku sítnice. Pohybové senzory. Laserové paprsky. Čidla na váhu.

Potřebovala přesně zjistit, co tam je, a měla by zaplatit někoho, kdo by ty systémy dokázal obejít. Znala několik lidí z oboru, ale nikoho z nich do toho nechtěla zatahovat.

Pokud se už v CIA rozkřiklo, že je persona non grata, stejně by jí nikdo nebyl ochotný pomáhat. Nejspíš by se

dokonce postavili proti ní a utrousili na vhodných místech slovo ohledně jejích záměrů a prostor, kde se pohybuje.

V sousedství byla zajímavá směsice etnických obchůdků, běžných krámků, módních butiků, kavárniček a domů s levnými nájemními byty. Parčík poskytl oku možnost odpočinout si od živelně se roztahujícího města, i když většinu stromů už obnažila přicházející zima a svěží vítr rachotil jejich větvemi jako kostmi.

Lily se dnes cítila mnohem lépe, skoro normálně. Její nohy zvládly svižný krok od metra a ani se výrazně nezadýchala. Zítra bych mohla zkusit pomalý klus, pomyslela si, i když teď byla spokojená i s chůzí.

U jednoho stánku si koupila silnou kávu a máslový koláč, který se téměř rozplýval v ústech. Park byl jen padesát metrů odtamtud, tak tam došla a vybrala si lavičku na slunci, kde mohla vychutnat tu hříšnou lahodu a kávu.

Když dojedla, olízla si prsty, vytáhla z kabelky zápisník, rozložila si ho pomalu na klíně a sklonila k němu hlavu. Předstírala, že je ponořená do toho, co čte, ale ve skutečnosti bedlivě sledovala okolí. Prohlížela si lidi a umístění určitých věcí.

V tak malém parku bylo poměrně živo. Mladá matka s živým batoletem, postarší muž s postarším psem. Další osamělý muž srkající kávu, jenž několikrát pohlédl na hodinky, jako by na někoho čekal, a ne právě trpělivě.

Další se procházeli mezi stromy. Mladá dvojice se držela za ruce, dva mladíci před sebou kopali fotbalový míč. Lidé se prostě těšili ze slunného dne.

Vylovila z kabelky propisku a začala si kreslit náčrtek parku. Označila si rozmístění laviček, stromů, keřů, betonových odpadkových košů, malého vodotrysku uprostřed. Potom otočila stránku a udělala totéž s laboratorním komplexem. Zakreslila, kde jsou dveře ve vztahu k bráně a kde okna. Potřebovala by to provést ze všech čtyř stran.

Ještě dnes odpoledne by si chtěla půjčit motorku a počkat si na doktora Giordana – za předpokladu, že tam ještě je, pochopitelně. Neměla tušení, jakou má pracovní dobu, ani jaké má auto. Nicméně tipovala, že by se mohl držet obvyklých hodin odpovídajících národnímu průměru.

Potom ho bude sledovat. Jak prosté. Jeho telefonní číslo sice není v seznamu, ale staré metody pořád fungují.

Neměla samozřejmě ani přehled o jeho rodině – jestli vůbec tady v Paříži nějakou má. Přesto ho považovala za skrytý trumf. Ví, jaký je uvnitř bezpečnostní systém, a jako ředitel má přístup do všech částí laboratoře. Méně jisté je, nakolik bude ochotný se o ty informace podělit.

Radši by ho z toho vynechala, protože jakmile ho jednou zajme, bude muset jednat rychle, než si někdo všimne, že doktor chybí.

Vnitřní zabezpečení by mohla vypátrat jiným způsobem, bez doktora Giordana, ale chtěla vědět, kde bydlí, radši dřív než později – pro jistotu.

S lítostí si uvědomovala, že má v téhle oblasti mezery. Dosud se zabývala maximálně základním bezpečnostním vybavením. Nebyla odbornice v ničem, kromě toho, že si přečetla jméno svého terče a přiblížila se k němu natolik, aby mohla splnit svůj úkol.

Čím víc o téhle akci přemýšlela, tím víc jí bylo jasné, že nemá valné vyhlídky, přesto její odhodlání nezeslábło. Na světě neexistuje dokonalý bezpečnostní systém. Vždycky se najde někdo, kdo si s ním umí poradit. Takového člověka musí najít, nebo se to naučí sama.

Mladíci už nekopali do míče, ale telefonovali mobilem, přičemž střídavě koukali do nějakého papíru a pak na ni.

Zneklidněla. Uložila zápisník a tužku zpátky do kabelky a potom předstírala, že jí kabelka náhodou upadla na zem vedle pravé nohy. Shýbla se a s pomocí kabelky, za kterou ukrývala své pohyby, vklouzla rukou do boty a vytáhla zbraň.

Kabelku použila k tomu, aby kryla pistoli, i ve chvíli, kdy vstala a zamířila co nejdál od těch dvou mužů. Srdce jí divoce bušilo. Dosud byla zvyklá být lovcem, ale tentokrát se stala kořistí.

12

Rozběhla se a její náhlý odchod je překvapil. Zaslechla výkřik a instinktivně padla k zemi zlomek vteřiny předtím, než ostré štěknutí pistole velké ráže otřáslo ospalou atmosférou všedního dne.

Odkulila se za jeden z betonových košů a zvedla se na kolena. Nebyla natolik bláhová, aby vystrčila hlavu, i když většina lidí nedokáže zasáhnout úplně přesně. Radši vykoukla po straně a vystřelila.

Na tu vzdálenost – asi třicet pětatřicet metrů – netrefila ani ona. Kulka dopadla na zem těsně před těmi dvěma, přičemž kolem sebe rozstříkla spršku hlíny a přiměla je, aby sami hledali úkryt.

Uslyšela skřípot pneumatik a jekot lidí, kteří si teprve teď uvědomili, že ty ostré zvuky jsou výstřely. Koutkem oka zahlédla, jak se mladá matka vrhla po své ratolesti, popadla synka, jako by byl míč, a v podpaží s ním chvátala do bezpečí. Chlapec výskal radostí, protože myslel, že je to hra.

Postarší muž se psem klopýtl a upadl, přičemž pustil vodítko. Starý pes však už dávno netoužil po svobodě a klidně si sedl do trávy.

Lily se rychle rozhlédla, jestli jí nehrozí nebezpečí zezadu, ale lidé utíkali od ní, ne k ní. Z té strany se cítila v bezpečí – aspoň zatím – a tak se podívala na druhou stranu koše a zjistila, že od brány laboratoře se blíží dva uniformovaní strážci s revolvery v rukách.

Vystřelila na ně a přinutila je padnout na chodník, i když i oni byli příliš daleko, aby je mohla zasáhnout. Používala upravenou Berettu model 87 a střílela kulkami ráže 22 s desetiranným zásobníkem.

Zatím vyplýtvala dvě kulky a neměla s sebou náhradní munici, protože nepředpokládala, že by ji potřebovala.

Bláho! vynadala si.

Nevěděla, jestli ti dva patří k CIA nebo k Rodrigovým mužům, ale spíš by vsadila na CIA, protože ji našli tak rychle. Měla být lépe připravená, a ne je podceňovat a sebe zřejmě přeceňovat.

Ale zpět k těm dvěma fotbalistům. Oba měli zbraně, a když znovu vykoukla, vystřelili. Jeden úplně minul a vzápětí zaslechla zvuk tříštícího se skla za sebou, po němž následovaly další výkřiky a šokované zasténání někoho zraněného. Druhá kulka zasáhla koš, přičemž vylétl do vzduchu kus betonu a obličej jí popepřily jeho bodavé úlomky.

Vypálila – potřetí – a hledala strážce. Oba si našli úkryt, jeden za stromem a druhý za košem, za jakým se krčila i ona.

Zatím tam setrvávali, a tak se znovu obrátila k fotbalistům. Ten nalevo se přesunul ještě víc doleva a tím jí ztížil možnost zasáhnout ho, protože byla pravák, a beton, který jí poskytoval ochranu, chránil do jisté míry i jeho.

To není dobré.

Čtyři na jednu, což je přinejmenším čtyřikrát víc střeliva, než má ona. Můžou ji tu držet tak dlouho, až všechno vystřílí, nebo než přijede francouzská policie – což může být každou chvíli, protože i navzdory tomu, že jí po těch výstřelech zvonilo v uších, uslyšela houkat policejní auto – a postará se o ni sama.

Za zády jí zastavovala auta, lidé z nich vyskakovali a ukrývali se za nimi. Jedinou šanci by měla, kdyby utekla k nim a využila je jako úkryt. Třeba by mohla proběhnout některým z obchodů, nebo doufat, že kolem pojede někdo na

kole, od něhož by mu mohla ulevit. Nevěřila, že by mohla delší vzdálenost utíkat.

Starý pán, který upadl, se snažil vstát a zároveň k sobě přitáhnout roztřeseného psa.

„K zemi!“ zaječela na něj. Podíval se na ni s děsivou nechápavostí, bílé vlasy měl přitom rozcuchané. „K zemi!“ opakovala a mávla rukou, aby naznačila, co má na mysli.

Bohudík konečně pochopil a natáhl se na trávu. Pejsek se přikrčil co nejblíž k jeho hlavě.

Na okamžik se zdálo, jako by se zastavil čas, a navzdory chladnému vánku visel nad parkem štiplavý pach střelného prachu. Lily slyšela, jak na sebe fotbalisté něco volají, ale nerozuměla jim.

Napravo se ozvalo vrčení silného motoru. Pohlédla tím směrem a uviděla, jak se na chodník vyhoupl šedý jaguar a míří rovnou k ní.

Srdce jí v tu chvíli dunělo v uších, až málem ohluchla. Má jen pár vteřin. Musí si skok načasovat perfektně, jinak ji auto přejede. Připravila se…

Šofér ale zatočil volantem a vjel mezi ni a fotbalisty. Pneumatiky přitom odmrštily chuchvalce trávy a mokré hlíny a zadní část vozu se otočila tak, že auto skončilo čelem do směru, z něhož přijelo.

Muž se naklonil a otevřel dveře vedle řidiče. „Nasedněte!“ křikl anglicky a Lily skočila na sedadlo. Nad hlavou jí prolétla kulka velkého kalibru a prázdná nábojnice se odrazila od sedadla přímo do jejího obličeje. Rychle tu horkou skořepinu odmrštila.

Muž zařadil rychlost a jaguar poskočil kupředu. Následovaly další výstřely různé ráže, které se překrývaly. Zadní boční okno na straně řidiče se rozprsklo a šofér sehnul hlavu.

„Do hajzlu!“ zaklel a rychle uhnul, aby nevrazil do stromu.

Když vyjeli na silnici, Lily vnímala jen rozmazanou změť vozidel. Neznámý znovu prudce trhl volantem a vůz se

opět otočil kolem své osy, přičemž srazil Lily na podlahu. Snažila se chytit sedadla, kliky, čehokoli, ale řidič se smál jako šílenec, zatímco auto najelo na obrubník, pootočilo se, krátce letělo vzduchem a vzápětí s tvrdým žuchnutím, při němž jí zadrnčely zuby, dopadlo na silnici a podvozek zasténal. Lily zalapala po dechu.

Muž přibrzdil, ostře zatočil doleva a přidal plyn, přičemž setrvačnost vtlačila Lily do podlahy a zabránila jí, aby se vyšplhala na sedadlo. Zavřela oči, protože těsně za dveřmi zakvílely brzdy, ale ke srážce nedošlo. Místo toho odbočili doprava a kodrcali se po nerovném povrchu. Z obou stran se tyčily domy v tak těsné blízkosti, až Lily čekala, že přijdou o zpětná zrcátka. Uvědomila si, že vjeli do průjezdu. Bože, vlezla jsem do auta se šílencem! blesklo jí hlavou.

Na konci průjezdu řidič zpomalil, na chodníku zastavil, pak se znovu hladce zařadil mezi vozidla projíždějící kolem a přizpůsobil jim rychlost. Jel klidně jako kterákoli babička v neděli dopoledne a přitom se pořád křenil. Potom zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. „Sakra, to ale byla švanda!“

Oběma rukama svíral volant a vedle něho ležela velká automatická pistole. Ideální šance. Lily se přikrčila u kraje sedadla a vytáhla svou zbraň, která jí ale vyklouzla. Vylovila ji pod sedadlem, pomalu zvedla a namířila mezi jeho oči.

„Zastavte a nechte mě vystoupit!“ sykla.

Pohlédl na pistoli a pak se klidně dál věnoval řízení. „Položte tu bouchačku, nebo se naštvu. Sakra, ženská, právě jsem vám zachránil život!“

Byla to pravda, proto ho ještě nezastřelila. „Díky,“ zamumlala. „Ale teď zastavte a nechte mě vystoupit!“

Fotbalisté nebyli od CIA. Slyšela, jak na sebe křičí italsky, takže patřili k Rodrigovým lidem. Což znamená, že tenhle je asi od CIA, uvažovala. Je to každopádně Američan.

Nevěřila na náhody, aspoň ne na ty příliš nápadné, a vzhledem k tomu, že tenhle člověk se objevil právě ve chvíli, kdy ji tlačili ke zdi, s řidičskými schopnostmi profesionála a devítimilimetrovou pistolí Heckler a Koch,

která stojí kolem tisícovky… Jo, mohl by být cokoli včetně agenta CIA. Nebo je spíš smluvní agent, nájemný vrah jako ona.

Zamračila se. Nedávalo to smysl. Pokud za ní poslali nájemného vraha, klidně mohl stát opodál a dívat se, protože by asi velmi brzy bylo po ní, aniž by musel hnout prstem. Mohla se sice pokusit o útěk, ale se čtyřmi střelci v zádech a oslabeným organismem o výsledku pochybovala. Srdce jí dosud zběsile bušilo. Rozmrzele si uvědomila, že stále lapá po dechu.

Taky je možné, že jde o šílence, blesklo jí hlavou. Vzhledem k tomu, jak se smál, by to skoro mohlo být pravděpodobné. Každopádně chtěla z toho auta vypadnout.

„Nenuťte mě stisknout spoušť," řekla tiše.

„O tom vůbec neuvažujte!" Znovu na ni pohlédl a v koutcích očí se mu objevily drobné vějířky vrásek, jak se zase usmíval. „Jen mě nechte poodjet od toho dějiště zločinu, ano? Jestli jste si nevšimla, taky jsem se do té malé rozepře zapojil a jaguar s rozbitým oknem je poněkud nápadnej. Sakra! Je půjčenej. American Express bude řádit."

Lily si ho prohlížela a snažila se v něm vyznat. Tvářil se, že ho vůbec nevzrušuje, že na něj míří pistolí. V podstatě to vypadalo, jako by celou záležitost považoval za zábavu.

„Neléčil jste se náhodou někdy na psychiatrii?" zeptala se suše.

„Cože?" vyprskl a věnoval jí další z letmých pohledů. Opakovala otázku.

„Myslíte to vážně? Považujete mě za blázna?"

„Smějete se totiž v situaci, která není příliš směšná."

„Hmm, to je jeden z mých nedostatků. Smích. Umírám nudou, sedím v parčíku a starám se o svý záležitosti, když se najednou za mnou ozve střelba. Čtyři na jednu a ta jedna je blondýnka. Nudím se, jsem nadrženej, a tak si říkám, že když tam zajedu a zachráním jí život, bude trocha vzrušení a ta kočka třeba projeví nějakou vděčnost. Co vy na to?" Zahýbal přitom obočím.

Lily se překvapeně rozesmála. Vypadal legračně.

Přestal cvičit s obočím a mrkl na ni. „Můžete se posadit. Ze sedadla se taky dá mířit pistolí.“

„Podle toho, jak s tím autem cloumáte, je to skoro bezpečnější na podlaze,“ odsekla, ale vyškrábala se nahoru. Nepřipevnila si však bezpečnostní pás, protože by musela sklonit zbraň. Všimla si, že ho nemá zapnutý ani on.

„Myslím, že to zvládám dobře. Jsme naživu, ne? Žádné nové díry – no, možná pár…“

„Zasáhli vás?“ vyhrkla a otočila se k němu.

„Ne, jen pár střepů vzadu na krku. To je maličkost.“ Zvedl ruku a přejel si s ní po šíji. Na prstech se mu objevila krev, ale nebylo jí moc. „Vidíte?“

„Dobrá!“ Vztáhla levou ruku, aby zabavila zbraň ležící vedle jeho nohy.

Aniž otočil hlavu, sevřel její zápěstí. „Ne-e,“ zamumlal hravě. „Ta je moje.“

Byl rychlý. Překvapivě. Dobromyslná potrhlost zmizela a nahradil ji chladný, tvrdý pohled.

Kupodivu ji tím uklidnil, protože poznala, s kým má co do činění. Odsunula se co nejdál, ne proto, že by se ho bála, ale aby pro něj bylo obtížnější sebrat jí některým z těch bleskových hmatů revolver.

Možná se ho i trochu bála. Neznala ho a v její branži to, co bylo neznámé, ji mohlo zabít. Strach byl dobrý, držel ji na nohách.

Muž protočil panenky. „Koukněte, nemusíte se chovat, jako bych byl nějakej cvok. Propustím vás v pořádku, slibuju – pokud mě nezastřelíte, ale v tom případě do něčeho narazíme a pak nemůžu nic zaručit.“

„Kdo jste?“ zeptala se rázně.

„Lucas Swain, k vašim službám. Většina lidí mi říká Swaine. Z nějakýho důvodu se Lucas prostě neuchytil.“

„Nemyslím vaše jméno. Pro koho pracujete?“

„Pro sebe. Pracovní doba od devíti do pěti mi nějak nesedí. Deset let nebo tak nějak jsem strávil v Jižní Americe,

ale začalo tam být trochu dusno, a tak jsem usoudil, že by nebylo špatný porozhlédnout se na nějakej čas po Evropě.“

Byl opálený, toho si všimla. Pokud dobře četla mezi řádky, informoval ji, že je buď dobrodruh, námezdní síla nebo smluvní agent. Vsadila by na to poslední, ale proč v tom případě zasáhl? Prostě to nedávalo smysl.

Jestli má za úkol zabít ji, mohl to udělat, když vklouzla do auta – pokud nechtěl, aby tu práci za něj odvedli Rodrigovi střelci.

„Ať jste zapletená do čehokoli,“ pokračoval, „na první pohled jste přespočetná a mohla by se vám hodit pomoc. Jsem k dispozici, jsem dobrej a nudím se. Tak co se tam vlastně dělo?“

Lily nebyla impulzivní bytost – rozhodně ne v práci. Byla opatrná, vždy se podrobně seznámila s problematikou a všechno perfektně naplánovala. Ale už dřív si uvědomila, že k tomu, aby pronikla do laboratoří, bude potřebovat pomoc, a Lucas Swain navzdory rušivě dobré náladě prokázal, že je v řadě oblastí schopný.

Posledních pár měsíců byla příliš osamělá a bolelo ji z toho srdce. Cosi v tom člověku vyvolávalo důvěru a oslabovalo bolest z osamělosti.

Neodpověděla na jeho otázku, ale zeptala se: „Vyznáte se v bezpečnostních systémech?“

13

Swain našpulil rty a zvažoval odpověď. „Vím dost, abych tím prolezl, ale nejsem expert. Záleží na konkrétním zařízení. Ale znám některé odborníky, kteří mi můžou zjistit všechno, co potřebuju.“ Po krátké odmlce zamumlal: „Mluvíte o něčem nezákonném?“

„Ano.“

„Hmm. Jsem čím dál nadšenější.“

Jestli bude pořád veselejší, budu ho muset zastřelit, abych se sama nezbláznila, pomyslela si.

Swain odbočil, rozhlédl se a pak se zamyšleně zeptal: „Nevíte, kde sakra můžeme být?“

Lily se natočila stranou, přitáhla nohy pod sebe na sedadlo, aby mu znemožnila vytrhnout jí pistoli, a pak se odvážila rychle rozhlédnout.

„Ano, na dalších semaforech doprava a potom asi po dvou kilometrech doleva. Řeknu vám.“

„Kde budeme?“

„U stanice metra. Tam mě necháte vystoupit.“

„Ale no tak! Vždyť si tak skvěle rozumíme. Neopouštějte mě tak brzy. Už jsem si dělal naděje, že budeme partneři.“

„Aniž bych si vás prověřila?“ zatvářila se nedůvěřivě.

„To by jistě byla hloupost.“

„Bez legrace!“ Deset minut s Američanem a už snadno vklouzla do mateřského jazyka, jako by si navlékla pohodlné domácí pantofle. „Kde bydlíte? Zavolám vám.“

„V Bristolu.“ Zatočil doprava, jak uvedla. „Pokoj sedm set dvanáct.“

Povytáhla obočí. „Půjčil jste si jaguara a bydlíte v jednom z nejdražších hotelů v Paříži? Musíte mít slušný plat.“

„Za všechno dostávám dobře zaplaceno. Navíc jsem toho jaguara potřeboval někde zaparkovat. Sakra! Teď si budu muset půjčit jiný auto, a přitom tohle nemůžu zatím vrátit, protože kdyby se prošvihlo, že je poškozený, měl bych malér.“

Ohlédla se po prasklém okně, kterým dovnitř pronikal chladný vzduch. „Rozbijte ho úplně a v půjčovně řekněte, že to udělal nějaký výtržník.“

„To by mohlo fungovat, pokud si někdo nezapsal poznávací značku.“

„Při tom, jak jste s tím kličkoval?“

„Máte pravdu, ale proč riskovat? Ve Francii vás automaticky považujou za viníka – dokud neprokážete opak. Radši se pokusím zůstat stranou policejních drápů. Díky.“

„Jak chcete,“ pokrčila lhostejně rameny. „Budete platit za půjčení dvou vozů.“

„Netvařte se tak soucitně. Ještě si začnu myslet, že vám na mně záleží.“

Nedokázala potlačit úsměv. Ten člověk se vůbec nebere vážně! Nevěděla, jestli je to klad, nebo zápor, ale rozhodně byl zábavný.

Spadl jí do klína právě ve chvíli, kdy uvažovala o tom, koho by měla přitáhnout, aby jí pomohl, takže by musela být blázen, kdyby ho kategoricky odmítla. Jednoduše si ho prověří, a jakmile by se objevil sebenepatrnější náznak, že má nějaké vazby se CIA či není dostatečně důvěryhodný, prostě se mu neozve.

Nechoval se jako člověk, který má za úkol ji zabít. V téhle věci začínala být klidná. A jestli je dobrý a spolehlivý, nebo ne, to se ukáže.

Nemohla požádat svůj obvyklý zdroj u CIA, aby o Swainovi zjistil, co je třeba, ale věděla o několika pochybných chlapících, kteří by to pro ni mohli vypátrat.

Krátkou chvíli, která zbývala ke stanici, využila k tomu, aby si ho lépe prohlédla. S lehkým překvapením si uvědomila, že je to pohledný muž. Dosud totiž věnovala pozornost tomu, co říkal, a ne jeho obličeji.

Byl štíhlý, vysoký něco přes sto osmdesát centimetrů a ruce měl šlachovité s dlouhými prsty bez prstenů, vystouplými žílami a čistými nehty. Krátké hnědé vlasy mu kolem spánků mírně šedivěly a jeho oči byly modré, mnohem modřejší než ty její. Rty trochu tenké, ale pěkně tvarované, pevná brada s náznakem žlábku, rovný nos.

Až na ty šediny vypadal mladší, než pravděpodobně byl. Odhadovala, že bude přibližně v jejím věku – kolem čtyřicítky.

Byl oblečený jako miliony mužů na kontinentu. Nic, čím by vyčníval a upozorňoval, že je Američan. Žádné Levi's ani Nike či bunda s názvem jeho oblíbeného ragbyového týmu. Místo toho měl na sobě tmavošedé plátěné kalhoty, modrou košili a černé kožené sportovní sako. To mu záviděla. A italské kožené mokasíny měl čisté a naleštěné.

Jestli právě přijel z Jižní Ameriky, přizpůsobil se místnímu vkusu hezky rychle.

„Příští doleva," podotkla, protože se blížili ke křižovatce.

Rychle si osvojil i pařížský styl řízení, protože jel odvážně, energicky a s bezstarostným klidem. A když ho chtěl někdo předjet, všimla si, že taky bez problémů používá některá místní gesta.

Jakmile sám předjel jiné auto, usmíval se a záblesk v jeho očích prozrazoval, že ho pařížský dopravní ruch těší. Prostě šílenec.

„Jak dlouho jste v Paříži?“ zeptala se.

„Tri dny. Proč?“

„Zastavte tamhle.“ Mávla k chodníku před vchodem do metra. „Jezdíte jako domorodec.“

„Když plavete se žraloky, musíte jim ukázat zuby, aby poznali, co máte v úmyslu.“ Zajel k chodníku. „Bylo mi potěšením, slečno…?“

Neskočila mu na to. Vrátila pistoli do pouzdra na botě, otevřela dveře a vyklouzla ven. Pak se sklonila a pohlédla na něj. „Ozvu se!“ prohlásila, zaklapla dveře a odkráčela.

Nestáli na parkovišti, takže nemohl jít za ní, aby zjistil, kam pojede. Musel se odsunout, a přestože se ohlédl, její světlovlasá hlava už byla z dohledu. Nemyslel si, že by vytáhla z kapsy paruku a nasadila si ji. Spíš předpokládal, že se schovala za nějakého vyššího cestujícího.

Mohl nechat auto, kde bylo, a sledovat ji, ale cítil, že tlačit v tu chvíli na pilu by nebylo moc chytré. Kdyby zjistila, že jde za ní, mohla by zmizet. Lepší bude, když přijde sama.

Chce si ho prověřit. Sakra!

Vytáhl mobil a naléhavě zavolal do Států, aby si nějaký počítačový kejklíř zasloužil výdělek a postaral se o to, aby se nikdo nemohl nic dozvědět o Lucasi Swainovi – kromě několika vysoce cenzurovaných a z velké většiny smyšlených detailů.

Poté co zařídil tohle, musel řešit další, i když méně naléhavý problém. Jaguar. To okno se musí opravit, dřív než vrátí auto do půjčovny, protože by se nerad dostal do kontaktu s francouzskou policií.

Jednak by to nebylo dobré politicky a navíc si dokázal spočítat, že organizace, jako je ta Nerviho, bude mít informátory všude, kde je třeba, což jistě zahrnuje i policii.

Byl z toho vozu nadšený, ale musí ho dát pryč. Navíc je příliš nápadný. Možná mercedes… Ne, pořád moc nápadný.

Snad něco francouzského, renault nebo tak, jenže když na to přijde, radši by si vybral nějaké italské sportovní auto. Nejdřív musí myslet na práci. Kdyby přijel v něčem nablýskaném, Lily by se mohla polekat a prchnout.

Bože, když ji uviděl nenuceně přicházet do parku, jako by ji nenaháněli po celé Evropě, málem se zakuckal kávou. Odjakživa byl dítě štěstěny, což zatím trvá.

Klidně může zapomenout na efektní práci s počítačem, dedukční úvahy a podobné nesmysly… Stačí se posadit na lavičku v bezvýznamném parčíku a za necelou čtvrthodinu se objeví ten, koho hledáš.

Jasně, dedukční úvahy mu pomohly určit laboratorní komplex jako místo, kde by se mohla nejpravděpodobněji ukázat. Ale přesto měl štěstí.

Dokonce ho ani nezasáhli. Další zatracené štěstí. Škoda toho jaguaru. Vinay řekne, že zase řádil, a bude mít pravdu. Měl rád trochu vzrušení. Vinay se taky bude ptát, co si sakra myslí, když provádí takovéhle skopičiny, místo aby odvedl práci, kvůli které ho do Evropy poslali, jenže on byl vždycky zvědavý.

Chtěl zjistit, co má Lily v plánu a co je v té laboratoři tak zajímavého. Zvláštní bylo, že si nedělal žádné starosti. Lily Mansfieldová byla nájemný vrah a skutečnost, že ji zaměstnávali ti správní hoši, ji nedělala méně nebezpečnou. Ale nechtěla zranit starouška v parku a nepálila bezohledně do míst, kde by mohla zasáhnout nevinné diváky – na rozdíl od fotbalistů, kteří na to nebrali ohled.

Už kvůli tomu měl chuť podat jí pomocnou ruku – i kdyby neměl za úkol ji pronásledovat.

Rozhodl se, že Vinayovi se o tom zatím nezmíní, protože by těžko pochopil, že nechal Lily jít, aniž má tušení, jak se s ní opět dostane do kontaktu.

Tím, že tipoval, že brzy zavolá, důvěřoval lidské povaze. Pomohl jí, rozesmál ji a ničím ji neohrozil. A nabídl jí další pomoc. Poskytl jí informace o sobě. Ohrožovala ho pistolí,

protože očekávala, že na ni vystřelí. Ale on se o to ani nepokusil, a tím zklidnil její podezření.

Je tak dobrá, tak nebezpečná, že kdyby se ukvapil, mohl by skončit s několika odvětrávacími otvory v těle, které by zničily jeho pověst šťastného chlapíka. A pokud se spletl v tom, že se mu ozve, bude se muset vrátit k nudnému způsobu hledání lidí: k počítačům a deduktivním úvahám.

Zbytek dne strávil hledáním někoho, kdo by vyměnil rozbité boční okno u jaguaru, a vypůjčením nového vozu. Nejdřív si vybral jeden z obyčejných malých renaultů, ale na poslední chvíli ho vyměnil za Mégane Renault Sport, s motorem přeplňovaným turbodmychadlem a šesti rychlostmi.

Nebylo to úplně nenápadné auto, ale usoudil, že se může zase naskytnout situace, kdy bude potřebovat rychlost a dobrou manipulaci, a neměl chuť nechat se kvůli několika chybějícím koním chytit.

Padlo mu do oka červené provedení, ale odjel se stříbrným. Nemá smysl mávat červeným praporem a volat: „Jsem tady, podívejte se na mě!“

Do Bristolu se dostal až za soumraku. Byl vyhladovělý, ale neměl náladu na společnost, a tak odešel do svého pokoje a zavolal si hotelovou službu. Zatímco čekal na jídlo, zul se, odložil sako a plácl sebou na postel, odkud zíral na strop – při tom ho už napadly různé dobré věci – a přemýšlel o Lily Mansfieldové.

Okamžitě ji poznal podle barevné fotografie z jejího spisu. Žádný snímek však nemohl zachytit energii a sílu, které z ní při každém pohybu sálaly.

Líbil se mu její obličej, dost úzký, ale pevně členěný, s vysoko položenými lícními kostmi, hrdým nosem a – bože – těmi ústy. Už jen při pohledu na ně se mu svíraly slabiny. Její oči byly jako kousky modrého ledu, ale ústa měla měkká, zranitelná a sexy. Cítil spoustu dalších věcí, které ale nedokázal vyjádřit slovy.

Když tvrdil, že doufal, že mu projeví vděčnost, nedělal si legraci. Kdyby řekla slovo, měl by ji tady v pokoji v rekordním čase.

Dokázal si naprosto přesně vybavit, jak vypadala a co měla na sobě – tmavošedé kalhoty, černé kozačky, modrou košili a tmavomodrý tříčtvrteční kabátek. Měl by si taky vrýt do paměti, že když měla ty boty, byla ozbrojená.

Vlasy měla jednoduše zastřižené po ramena a dlouhé prameny jí vroubily obličej. Přestože kabátek halil většinu její postavy, odhadoval, že je štíhlá. Vypadala taky trochu oslabeně, s namodralými kruhy pod očima, jako by byla nemocná nebo unavená.

Sympatie k ní mu práci nijak neusnadní. Ve skutečnosti se mu z toho, co musí provést, dělalo trochu nanic. Může pravidla obejít, ale ne porušit. Hmm, ne moc.

Provede zadaný úkol podle vlastního časového rozvrhu, a pokud se cestou objeví nějaké objížďky, nedá se nic dělat. Neuškodí zjistit, co bylo za vraždou Joubranových, kdo je najal a proč.

Nerviho banda jsou gangsteři, a kdyby se na ně našlo něco opravdu špinavého, tím líp. Aspoň získá čas s Lily. A tím hůř, když ji nakonec bude muset zradit.

14

„Včera byly nějaký problémy,“ ozval se Damone jemně ode dveří knihovny. „Pověz mi, co se děje.“

„Neměl bys tu být,“ zabručel Rodrigo a vstal, aby bratra pozdravil. Překvapilo ho, když strážci hlásili Damonův příjezd. Dohodli se, že se sejdou až poté, co potrestají otcova vraha. Zjištění, že Liliane Mansfieldová alias Denise Morelová zabila otce z pomsty za smrt svých přátel, nijak jejich dohodu neovlivnilo.

Rodrigo v podstatě bratrovi sdělil jen totožnost té ženy a nikdo jiný nevěděl nic jiného, než že po ní pátrají.

Damone nebyl žádný slaboch, ale Rodrigo měl vždycky tendenci mladšího bratra ochraňovat. Jednak byl mladší, a také proto, že nikdy tak úzce nespolupracoval s otcem jako on. Rodrigo měl přehled o tom, jak vést obchodní a politické války, zatímco Damone se staral o kapitálový trh a investiční fondy.

„Nemáš nikoho, kdo by ti pomáhal, jako tys pomáhal tátovi,“ zavrtěl Damone hlavou a posadil se na židli, kde vždycky za otcova života sedával Rodrigo. „Není správné, abych trávil čas studováním finančních trhů a pohybu fondů, zatímco ty máš na krku odpovědnost za všechno.“

Rozhodil rukama. „Taky čtu zprávy na internetu a v novinách. Ten článek dnes ráno toho moc nepověděl, jen malá zmínka o včerejším incidentu v parku, kde po sobě pár

lidí střílelo. Žádný pachatel se nenašel, jen dva strážci z nedalekých laboratoří slyšeli výstřely a přiběhli na pomoc.“

Přimhouřil inteligentní oči. „Jméno toho parku uvedli.“

„Proč jsi přijel?“ zeptal se Rodrigo. „Tu záležitost jsme zvládli.“

„Protože jde o druhou nepříjemnost, která se týká Vincenzovy laboratoře. Mám to snad považovat za náhodu? Závisíme na zisku z vakcíny proti chřipce. Pokud ty prostředky nedostaneme, budu muset nechal plavat několik slušných investic. Chci vědět, co se děje.“

„Telefonát by nestačil?“

„V telefonu ti nevidím do obličeje,“ usmál se Damone. „Jsi nadaný lhář, ale znám tě příliš dobře. Pozoroval jsem tě od doby, kdy jsme byli malí, kdy ses díval na tátu a zapíral všechno, co jsme provedli, přestože jsme byli vždycky vinni.

Pokud mi budeš lhát, poznám to. Jsem schopný dát si dohromady dvě a dvě. Ve Vincenzově laboratoři se objeví problémy a uprostřed toho všeho je zavražděn otec. Souvisí to nějak?“

Tohle je Damonův problém, pomyslel si Rodrigo. Je zatraceně inteligentní a intuitivní. Dráždilo ho, že mladšímu bratrovi nikdy nedokázal úspěšně lhát. Každému na světě ano, ale jemu ne. A mít ochranitelský přístup bylo možná dobré, když jim bylo sedm a čtyři, ale teď jsou dospělí muži. Tenhle zvyk by měl asi zrušit.

„Ano,“ přikývl, „souvisí.“

„Jak?“

„Ženská, která tátu zabila – Liliane Mansfieldová – byla blízká přítelkyně Joubranových, manželské dvojice, která v srpnu pronikla do laboratoře a zničila velkou část Vincenzovy práce.“

Damone si protřel oči, jako by byl unavený, a stiskl si špičku nosu. „Takže pomsta!“

„To je jedna část, ano.“

„A ta druhá?“

Rodrigo vzdychl. „Pořád nevím, kdo Joubranovy najal. Ať je to kdokoli, může sehnat někoho dalšího, aby na laboratoř znovu zaútočil. Další zpoždění si nemůžeme dovolit. Myslím, že ta Mansfieldová pracovala na vlastní pěst, ale teď už ji mohl někdo najmout. Moji muži ji včera viděli v parku, jak obhlíží komplex. Ať pracuje pro někoho, nebo sama za sebe, výsledek je stejný. Pokusí se vakcínu zničit.“

„Mohla by vědět, o jaký přípravek se jedná?“

Rodrigo rozhodil rukama. „Vždycky existuje možnost, že zradí někdo zevnitř, zaměstnaný v laboratoři. V tom případě by to asi věděla. Námezdní osoby jako Joubranovi nepracují levně, a tak pátrám po finančních poměrech všech zaměstnanců laboratoře, abych zjistil, jestli někdo z nich neměl tolik prostředků, aby je mohl zaplatit.“

„Co víš o té ženské?“

„Je Američanka a nájemný vrah, smluvní agentka CIA.“

Damone pobledl. „Poslali ji Američani?“

„Ne aby zabila tátu. Provedla to sama, a jak si můžeš představit, nejsou z toho nijak nadšení. V podstatě za ní někoho vyslali, aby vyřešil problém. Myslím, že tak nějak to formulovali.“

„A ona se mezitím snaží najít způsob jak proniknout do laboratoře. Jak se jí podařilo utéct?“

„Má komplice, nějakého chlapa v jaguaru. Vjel mezi ni a moje muže a zaštítil ji.“

„Máte poznávací značku?“

„Ne, nedala se přečíst. Byli tam samozřejmě svědkové, ale ti se někde krčili a nenapadlo je zjišťovat poznávací značku.“

„Ještě nejdůležitější otázka: Snažila se ublížit tobě osobně?“

„Ne.“ Rodrigo překvapeně zamrkal.

„Z toho vyplývá, že mně hrozí ještě menší nebezpečí než tobě. Proto tady zůstanu a ty mi můžeš přenechat některé svoje povinnosti. Budu dohlížet na pátrání po té ženské,

případně převezmu jakékoli jiné záležitosti – pokud ovšem by ses toho radši ujal sám. Můžeme taky pracovat společně. Chci ti pomáhat. Byl to i můj otec.“

Rodrigo vzdychl. Uvědomil si, že asi byla chyba, když bratra držel od všeho stranou. Je koneckonců taky Nervi. Musí toužit po odvetě stejně silně jako on.

„Mám ještě další důvod, proč bych se do toho rád pustil,“ pokračoval Damone. „Uvažuju o svatbě.“

Rodrigo na něj chvíli užasle zíral, potom se rozesmál. „Svatba? Kdy? Nikdy jsi o žádné konkrétní přítelkyni nemluvil!“

Damone se taky zasmál a zrudl. „Ještě nevím kdy, protože jsem ji zatím nepožádal o ruku. Ale myslím, že bude souhlasit. Scházíme se víc než rok…“

„A nic jsi nám neřekl?“ To nám zahrnovalo i otce, kterého by bylo potěšilo, že se jeden ze synů hodlá usadit a obšťastnit ho vnoučaty.

„…ale teprve během posledních měsíců je to vážnější. Chtěl jsem mít jistotu, než s něčím přijdu. Je Švýcarka, z velmi dobré rodiny. Její otec je bankéř. Jmenuje se Giselle.“ Při vyslovení jejího jména mu zjihl hlas. „Od samého začátku jsem věděl, že je ta pravá.“

„Ale jí to trvalo delší dobu, co?“ zasmál se znovu Rodrigo. „Jeden pohled na tvůj hezký obličej jí nestačil k tomu, aby se rozhodla, že budete mít hezký děti?“

„Poznala to taky hned,“ prohlásil Damone s chladnou sebejistotou. „Nebyla si jistá jen tím, jestli budu dobrý manžel.“

„Všichni Nervisové jsou dobří manželé,“ pokýval Rodrigo hlavou, což byla pravda, pokud manželce nevadila občasná milenka. Damone ale bude asi věrný. Je už takový typ.

Ta šťastná novina vysvětlovala, proč byl Damone nedočkavý, aby se problém s Liliane Mansfieldovou co nejrychleji vyřešil. I když toužil po pomstě, dokázal by být

dostatečně trpělivý, aby Rodrigovi vyřízení té věci přenechal – kdyby ho nepopohnaly osobní záležitosti.

Pohlédl na bratrův stůl a uviděl na něm ležet fotografii. Přešel blíž, otočil celý spis k sobě a prohlížel si ženský obličej na snímku.

„Je přitažlivá," poznamenal. „Nijak krásná, ale… atraktivní."

Prolistoval složku a rychle ji pročítal. Potom překvapeně zvedl hlavu. „To jsou podklady CIA, kdes k nim přišel?"

„Máme tam samozřejmě někoho na výplatní listině, stejně jako v Interpolu a Scotland Yardu. Občas se hodí vědět jisté věci předem."

„Ty telefonuješ do CIA?"

„Jasně že ne. Každý hovor si nahrávají. Mám soukromé číslo na náš kontakt v Interpolu – Georgese Blanka – a ten kontaktuje CIA nebo FBI normální cestou."

„Neuvažovals o tom, že bys Blanka požádal o číslo mobilu osoby, kterou vyslala CIA za Mansfieldovou? CIA tohle nedělá sama, ale najímá na tu práci jiné lidi, mám pravdu? Jsem si jistý, že ten člověk má mobil – jako všichni. Třeba by měl zájem o slušnou sumičku jako dodatek k tomu, co dostane od CIA, za to, že nám předá jisté informace v předstihu."

Rodrigo si bratra obdivně prohlížel. Ten nápad ho zaujal a zároveň ho zamrzelo, že na něj nepřišel sám.

„Nezatížený náhled," zamumlal. A Damone je Nervi. Některé věci jsou prostě vrozené.

„Máš ďábelsky dobrý nápady," zasmál se. „S námi dvěma nemá ta ženská šanci."

15

Frank Vinay vždycky vstával časně, ještě před úsvitem. Od smrti manželky Dodie před patnácti lety mu dělalo čím dál větší potíže nacházet důvody pro to, aby nepracoval.

Pořád se mu po ní stýskalo, někdy hrozně. Jindy to vnímal jako nezřetelnou bolest, jako by něco v jeho životě neprobíhalo úplně správně.

Nikdy neuvažoval o tom, že by se znovu oženil, protože by považoval za nečestné vzít si jinou ženu, když pořád celým srdcem i duší miluje zemřelou manželku.

Přesto nebyl sám. Společnost mu dělal Kaiser. Velký německý ovčák si ke spaní vybral kout v kuchyni – možná se v ní cítil doma, protože v ní vyrůstal jako štěně, než přešel do jiného prostředí – a teď se zvedl ze svého pelíšku a vrtěl ocasem, hned jak zaslechl Frankovy kroky na schodech.

Frank vešel do kuchyně, podrbal Kaisera za ušima a mumlal hlouposti, které mohl říkat, protože Kaiser nikdy žádné tajemství neprozradil.

Dal psovi jídlo, vyměnil mu vodu v misce a potom zapnul kávovar, do něhož všechno potřebné připravila večer hospodyně Bridget. Sám žádné domácí práce neovládal. Bylo pro něj naprostou záhadou, že když nalije do kávovaru vodu, dá tam filtr a nasype kávu, výsledkem je nepoživatelná břečka, zatímco Bridget s použitím úplně stejných prvků vykouzlí nápoj, který je tak lahodný, až nad ním málem zaslzí.

Pozoroval ji při přípravě, snažil se dělat totéž, a přesto to skončilo splašky. Smířil se tedy s tím, že by ho jakékoli další pokusy uvařit dobrou kávu mohly připravit o zdravý rozum, přijal porážku a další ponižování si ušetřil.

Dodie mu usnadňovala život a on se rád jejími pokyny řídil i nadále. Měl pouze černé ponožky, takže si nemusel dělat starosti s tím, jestli se k něčemu hodí. Všechny obleky si pořídil v neutrálních barvách a košile měl buď bílé, nebo modré, takže je mohl použít ke kterémukoli obleku. Stejné to bylo s kravatami.

Mohl vytáhnout cokoli a byl si jistý, že to bude ladit se vším ostatním, co má ve skříni. Nikdy se neucházel o cenu za eleganci, ale aspoň neměl problémy.

Taky se pokusil vyluxovat dům… Jednou. A dosud nepochopil, jak se stalo, že vysavač vybuchl.

Když se to vzalo kolem a kolem, bylo nejlepší přenechat záležitosti kolem domácnosti Bridget, zatímco sám se soustředil na papírování. Tomu se věnoval právě teď – papírování. Četl, třídil akta, nabízel sečtělé úsudky (což bylo další možné označení pro „nejlepší odhad“) řediteli, který je předával prezidentovi a ten se rozhodoval podle toho, co Frank přečetl.

Zatímco se káva vařila, vypnul bezpečnostní zařízení a pustil Kaisera na dvorek, aby se vydal na obhlídku a taky vyhověl volání přírody.

Už stárne, uvědomil si, když svého psa pozoroval, ale byli na tom stejně. Asi by měli oba pomýšlet na odpočinek, aby si mohl číst i něco jiného než špionážní hlášení a Kaiser by se mohl vzdát povinnosti hlídače a být jen společníkem.

Frank uvažoval o odchodu do penze už sedm let. Jediné, co ho drželo v práci, byla skutečnost, že John Medina nebyl ochotný přejít z terénu do kanceláře, a Frank nevěděl o nikom jiném, kdo by mohl usednout do jeho křesla.

Ne že by s tím místem mohl disponovat, ale jeho výběr by měl při rozhodování značnou váhu.

Možná to nebude dlouho trvat, pomyslel si. Niema, poslední dva roky Johnova manželka, Frankovi svěřila, že by ráda otěhotněla a chtěla by mít Johna doma. Pracovali společně na mnoha operacích, ale Johnovo současné pracovní nasazení s její účastí nepočítalo a dlouhé odloučení jim nevyhovovalo.

A když se k tomu přidají Nieminy tikající biologické hodiny…

Franka napadlo, že by ho John nakonec mohl odkázat na někoho jiného. Třeba na Lucase Swaina, i když ten taky strávil dlouhou dobu v terénu a jeho nátura je úplně jiná než Johnova.

John je trpělivost sama, Swain je naopak typ, který doráží tyčí na tygra jen proto, aby se něco dělo. John se od svých osmnácti – vlastně ještě dřív – snažil být ve své práci vynikající. Potřebují někoho mladého, aby ho nahradil, kdo by dokázal zvládnout tvrdou fyzickou i duševní disciplínu.

Swain sice dokáže geniálně dospět k výsledkům – i když obvykle překvapivým způsobem – jenže je mu devětatřicet, ne devatenáct.

Kaiser se vrátil z obchůzky ke dveřím a mával ocasem. Frank ho pustil dovnitř a znovu pohladil. Potom si nalil kávu a odnesl ji do knihovny, kde se posadil a listoval ranními novinami, jež doručila roznášková služba. Zároveň se s chutí pustil do misky cereálií, které si nasypal i bez Bridgetiny pomoci, a popíjel kávu.

Po snídani následovala sprcha a holení a přesně v půl osmé vyšel ze dveří, právě ve chvíli, kdy auto zajíždělo k chodníku.

Frank dlouho odmítal, aby ho někdo vozil, protože radši řídil sám, ale dopravní zácpy ve Washingtonu byly hrozné a navíc mohl čas během jízdy věnovat práci, a tak to nakonec vzdal.

Jeho řidič Keenan s ním jezdil už šest let a zapadli do příjemné rutiny jako stará manželská dvojice. Frank sedával

vpředu – vzadu se mu dělalo špatně, když četl – a během ranní cesty spolu kromě pozdravu nemluvili.

Odpoledne to bylo jiné. Tehdy Frank zjistil, že Keenan má šest dětí, jeho žena Trisha je koncertní klavíristka a následkem kuchařských experimentů nejmladšího dítěte málem vyhořeli. S Keenanem si mohl povídat o Dodii, dobrých časech, které spolu prožili, a jaké to bylo, vyrůstat před nástupem televize.

„Dobrýtro, pane Vinayi," usmál se Keenan. Počkal, než si Frank připevní bezpečnostní pás, a potom se hladce odpoutal od chodníku.

„Dobré ráno," odpověděl Frank roztržitě, ponořený do hlášení, které měl rozečtené. Čas od času zvedl hlavu jako prevenci proti tomu, aby se mu neudělalo v autě nevolno, ale většinou si hustého provozu vyvolaného stovkami tisíc lidí, kteří se hrnuli do města za každodenní prací, nevšímal.

Právě vjeli na křižovatku, vpředu, vlevo i vzadu obklopení vozidly, když ho ostrý skřípot brzd napravo přiměl zvednout hlavu a pátrat po původu toho zvuku.

Z vedlejší ulice se do křižovatky řítila bílá skříňová květinářská dodávka, jež ignorovala dokonce i blikající světla policejního auta přímo za sebou. Čelo náklaďáku se Frankovi vynořilo přímo před očima a mířilo k němu.

Zaslechl jen, jak Keenan zvolal: „Sakra!" a vnímal, že se snaží vytočit vůz doleva do vedlejšího pruhu, potom ale následoval úděsný náraz, jako by auto popadl nějaký obr a mrštil s ním o zem.

Keenan se probral k vědomí s příchutí krve v ústech. Vnitřek auta byl plný kouře a z volantu neuctivě splývalo cosi, co připomínalo ohromný kondom.

V hlavě mu hučelo a každý pohyb byl tak namáhavý, že ani nemohl zvednout hlavu skleslou na hruď. Zíral na ten kondom a přemítal, co tam dělá.

K levému uchu mu doléhalo rozčilující troubení, takže měl dojem, že se mu rozskočí hlava, a slyšel i další zvuky, které zněly jako křik.

Chvíli, která mu připadala nekonečná, tupě civěl na ten kondom, přestože to ve skutečnosti bylo jen pár vteřin. Pak se jeho vědomí konečně plně probudilo a Keenan si uvědomil, že ten kondom je airbag a „kouř“ prášek z něj.

S téměř slyšitelným třeskem se vrátil do reality.

Jejich vůz stál uprostřed změti kovu. Nalevo byla dvě další havarovaná auta a z rozbitého chladiče jednoho z nich unikala pára. Do pravého boku jejich vozu byla zaklíněná jakási skříňová dodávka.

Vzpomněl si, že se snažil tomu vozidlu vyhnout, aby nebyli na maděru, a potom následoval hrozný náraz. Dodávka mířila rovnou na místo vedle řidiče…

Ach bože!

„Pane Vinayi!“ zachraptěl. Ten zvuk vůbec nepřipomínal jeho hlas. Otočil hlavu a zíral na provozního ředitele. Celá pravá strana auta byla vražená dovnitř a pan Vinay ležel v nemožné změti kovu, sedadla a lidského těla.

Kdosi konečně umlčel ten šílený řev klaksonu a v tom náhlém relativním tichu uslyšel Keenan vzdálenou sirénu.

„Pomoc!“ zaječel, i když to opět bylo pouhé zakrákání. Vyplivl krev, zhluboka se nadechl – přestože to zabolelo jako čert – a zkusil to znovu. „Pomoc!“

„Vydrž, kámo!“ ozval se někdo. Uniformovaný policista se sklonil nad jedním z vozů nalevo, ale obě auta byla do sebe natolik zaklíněná, že se mezi ně nedostal. Vylezl tedy na kapotu a zamžoural Keenanovi do obličeje. „Pomoc je na cestě. Jste vážně zraněný?“

„Potřebuju telefon,“ vydechl Keenan, který si uvědomil, že policista nevidí na jejich poznávací značku. A jeho mobil byl utopený někde v těch troskách.

„Nedělejte si starosti s telefonováním…“

„Potřebuju sakra telefon!“ opakoval Keenan rozčileně.

Zalapal po dechu. Zaměstnanci CIA nikdy nepřiznávají, pro koho pracují, ale tohle bylo naléhavé. „Ten muž vedle mě je provozní ředitel…“

Nemusel pokračovat. Policista působil v hlavním městě už dost dlouho a dál se nevyptával. Místo toho vytáhl vysílačku, štěkl do ní pár jadrných slov, potom se rozhlédl a křikl: „Má někdo mobil?“

Hloupá otázka. Každý. Vzápětí už podával Keenanovi tenký skládací telefon. Šofér po něm sáhl roztřesenou zakrvácenou rukou. Vyťukal několik čísel, pak si uvědomil, že tohle není tajný aparát, v duchu zaklel a doťukal zbytek.

„Pane!“ zamumlal, přičemž zápolil s černým oblakem bezvědomí. Ještě má práci. „Tady je Keenan. Ředitel a já jsme měli nehodu a ředitel je vážně raněný. Jsme…“ Odmlčel se. Neměl tušení, kde se nacházejí. Podal telefon policistovi. „Řekněte mu, kde jsme,“ požádal a zavřel oči.

16

Přestože běžné kontakty teď nepřicházely v úvahu, Lily se postupem let seznámila i s řadou lidí pochybného charakteru s nezpochybnitelnými schopnostmi, kteří by za vhodnou sumu vyhrabali špínu i na vlastní matku.

Ještě pořád jí zbývaly nějaké peníze (i když ne moc) takže doufala, že „za vhodnou“ by se dalo přetlumočit jako „za rozumnou“.

Jestli Swain projde prověrkou, pomohlo by to její finanční situaci, protože spolupráci sám nabídl. Bude-li muset někoho najmout, může to vážně pošramotit její bankovní konto.

Samozřejmě musí vzít v úvahu, že Swain připustil, že není v oblasti bezpečnostního zařízení odborník, ale tvrdil, že zná lidi, kteří se v tom vyznají. Otázkou ovšem je, budou-li mít zájem se do něčeho takového pustit. Pokud ano, radši by jednala rovnou s nimi, než aby plýtvala penězi na prošetřování Swaina.

Bohužel, tohle všechno se dozví až ve chvíli, kdy bude pozdě něco s tím udělat. Přála si, aby byl Swain spolehlivý. Chtěla si ověřit, že neutekl z psychiatrické léčebny, ani – což bylo mnohem důležitější – ho neposlala CIA.

Teprve cestou do internetové kavárny si uvědomila, že udělala taktickou chybu, když včera od Swaina odešla. Pokud ho najala CIA, měl spoustu času, aby tam zavolal a nechal si upravit svůj spis tak, aby odpovídal historce, kterou

jí namluvil. Takže ať se teď o něm dozví cokoli, nebude mít jistotu, že ta informace odpovídá pravdě.

Zarazila se. Přitom do ní zezadu narazila nějaká žena a vrhla po ní nevrlý pohled.

„Excusez-moi," vyhrkla Lily a zamířila k lavičce, aby se na chvíli posadila a všechno promyslela.

Sakra, ve špionském řemesle toho bylo tolik, co nevěděla. Ocitla se ve velké nevýhodě. Nemělo teď smysl cokoli o Swainovi zjišťovat. Buď ho CIA poslala, nebo neposlala. Ona prostě musí uvážit, jestli s ním naváže kontakt, nebo ne.

Nejbezpečnější by bylo nechat ho plavat. Neví, kde bydlí, ani pod jakým jménem vystupuje. Ale jestli je od CIA, jistě snadno odhadl, že má zájem o Nerviho laboratorní komplex, a čekal, až se objeví. Musela by se svého plánu úplně vzdát, protože jinak by ji tam stejně nakonec znovu přistihl.

Co se týkalo laboratoře, všechno se strašně zkomplikovalo. Rodrigovi se evidentně podařilo zjistit její skutečnou totožnost a sehnat její fotografii, jinak by ji ti fotbalisti tak snadno nepoznali. Navíc následkem toho rozruchu v parku zesílí dohled a bezpečnostní opatření nepochybně zdvojnásobí.

Potřebovala by pomocníka. Za současné situace nemá naději, že všechno zvládne sama. Buď bude muset odejít od válu a nechat Rodriga Nerviho, aby jeho podnikání nadále vzkvétalo, aniž by se pokusila vypátrat, co bylo pro Averilla a Tinu tak důležité, že za to zaplatili životem, nebo zkříží prsty pro štěstí a přijme Swainovu nabídku.

Překvapeně si uvědomila, že by si přála, aby to s ním vyšlo. Vypadal, že se neuvěřitelně dokáže radovat ze života, a v jejím životě už dlouhé měsíce jakákoli radost chyběla. Dokonce ji rozesmál! To se dlouho nestalo. Ta nepatrná lidská jiskřička, kterou žal dosud neuhasil, znovu zatoužila po smíchu. Chtěla být opět šťastná a Swain vyzařoval štěstí jako slunce.

Fajn, třeba je duševně chorý. Na druhé straně ocelový záblesk v jeho očích ve chvíli, kdy jí zabránil, aby se zmocnila jeho zbraně, ji uklidnil. Kdyby ji občas rozesmál a podařilo se jí znovu objevit radost ze života, snad to samo o sobě by stálo za riziko, aby ho přijala za partnera.

Taky v tom byla jistá fyzická přitažlivost. Trochu ji to překvapilo, ale připustila, že v ní probudil zájem. Přesto byla odhodlaná nenechat se v rozhodování, které se ho týká, ničím takovým ovlivnit.

Je ale nějaký rozdíl v tom, jestli přijme jeho nabídku pomoci kvůli tomu, že ji rozesmál, nebo proto, že se jí líbí? Skutečnost byla taková, že její emocionální potřeby byly větší než fyzické. A kromě toho doufala, že by mohla vzájemné fyzické přitažlivosti využít.

Dosud neměla příliš mnoho milenců – vzhledem k dlouhým obdobím nepřítomnosti. Navíc jí to ani nevadilo. Poslední milenec Dmitri se ji pokusil zabít. To bylo před šesti lety a od té doby pro ni byla důvěra k mužům skutečným problémem.

Takže otázkou bylo, má-li mu zavolat proto, že byl milý a rozesmál ji, když už se nedá spolehlivě zjistit, jestli je od CIA, nebo odejít a Nervim se už nezabývat?

„Do háje, proč ne?“ zamumlala a smutně se usmála, čímž si vysloužila překvapené pohledy kolemjdoucích.

Bydlí v Bristolu na Champs-Elysées. Z náhlého popudu vstoupila do kavárny, objednala si kávu a požádala o nahlédnutí do telefonního seznamu. Opsala si z něj číslo hotelu, vypila kávu a odešla.

Mohla mu zavolat a někde si dát sraz, radši ale sedla na metro, nedaleko hotelu se zastavila v budce a s použitím telefonní karty teprve zavolala do hotelu.

Pokud je Swain od CIA a všechny hovory mu zaznamenávají, tímhle nejenže nezjistí číslo jejího mobilu, ale nebude mít ani ponětí, kde v Paříži bydlí.

Telefonistce zadala číslo jeho pokoje a Swain se po třetím zazvonění ozval ospalým: „Jo,“ po němž následovalo

zívnutí. Potěšilo ji slyšet jeho akcent, čistou americkou neformálnost pozdravu.

„Můžeme se za patnáct minut sejít u Palais de l'Élysée?“ spustila, aniž se představila.

„Co…? Kde? Moment!“ Ozvalo se další halasné zívnutí a potom zbytečně podotkl: „Spal jsem. Jste ta, kterou myslím? Blondýnka s modrýma očima?“

„A s bouchačkou.“

„Budu tam. Počkejte! Kde je sakra to místo?“ zabručel.

„Kousek od vás. Zeptejte se vrátného.“

Zavěsila a postavila se tak, aby mohla pozorovat vchod do hotelu. Palác byl tak blízko, že jen blázen by tam jel autem, ale zase dostatečně daleko, aby neměl možnost příliš dlouho otálet.

Jakmile vyjde z hotelu, musí jít opačným směrem, než stojí ona, takže ho může pohodlně sledovat.

Byl venku během pěti minut. Pokud by chtěl v té době telefonovat, musel by použít svůj mobil cestou k východu, protože jinak by to nestihl.

Zastavil se s vrátným, kývl hlavou a vyrazil na ulici. Nebo se spíš loudal. Vláčně pohupoval boky, až zatoužila vidět jeho pozadí. Bohužel měl zase to široké sportovní kožené sako, které ho zakrývalo.

Kráčela svižně a zvuk jejích kozaček s měkkou podrážkou přehlušoval dopravní ruch. Nikdo Swaina nedoprovázel, ani s nikým netelefonoval, což bylo dobré. Třeba doopravdy pracuje na vlastní pěst.

Několika dlouhými kroky ho dohnala. „Swaine!“

Pohlédl na ni. „Nazdar. Všiml jsem si vás, když jsem vyšel z hotelu. Máme nějaký konkrétní důvod, proč jdeme k paláci?“

Zaskočil ji, takže se musela usmát. Pokrčila rameny. „Můžeme si povídat při chůzi.“

„Nevím, jestli jste si toho všimla, ale je chladno a slunce skoro zapadlo. Vzpomínáte, jak jsem mluvil o tom, že jsem byl v Jižní Americe?“ Otřásl se. „Co kdybychom našli

nějakou kavárnu a vy mi vyložíte, oč jde, u příjemně horké kávy?“

Zaváhala. Přestože jí bylo jasné, že je paranoidní a Rodrigo těžko bude mít své lidi ve všech obchodech a restauracích v Paříži, jeho vliv byl natolik silný, že nechtěla riskovat. „Nechci se bavit na veřejnosti.“

„Fajn, tak se vrátíme do hotelu. Mám soukromý pokoj a je tam teplo. A taky hotelová služba. Nebo – jestli se bojíte, že se neovládnete, když budete v jedné místnosti společně se mnou a postelí – můžeme sednout do auta, projíždět městem a spalovat benzin, který stojí čtyřicet babek za galon.“

Lily protočila panenky. „Nestojí. A nejsou to galony, ale litry.“

„Všiml jsem si, že jste nepopřela tu záležitost se sebeovládáním…“ Neuculoval se potměšile, ale neměl k tomu daleko.

„To zvládnu,“ prohlásila suše. „Takže hotel.“

Má-li mu důvěřovat, měla by začít hned. Navíc když si prohlédne jeho pokoj, aniž měl čas ho uklidit a schovat věci, které by neměla vidět, mohlo by jí to poskytnout cenné informace – i když by ji těžko zval, pokud by tam leželo něco nežádoucího.

Otočili se a v hotelu jim otevřel netečný vrátný. Swain zamířil k výtahům, kde ustoupil stranou, aby mohla vejít první.

Potom odemkl pokoj a Lily vešla do světlé, přívětivé místnosti se dvěma ohromnými okny od stropu k podlaze s výhledem do dvora. Stěny měly krémovou barvu, na posteli ležel světlemodrožlutý přehoz a k Lilyině úlevě tam byla i značně rozměrná sedací souprava s pohovkou a dvěma křesly kolem konferenčního stolku.

Lůžko bylo ustlané, jen v jednom polštáři si všimla důlku po Swainově hlavě a v místě, kde si zdříml, byl trochu pomuchlaný přehoz.

Zavazadla nebyla nikde v dohledu, takže je zřejmě zastrčil do skříně. Nebýt sklenice s vodou na nočním stolku

a pomačkaného přehozu, vypadalo to tam, jako když je pokoj neobydlený.

„Můžu vidět váš pas?“ zeptala se Lily, hned jak Swain zavřel dveře.

Vrhl po ní tázavý pohled, ale sáhl do náprsní kapsy saka. Strnula a nehýbala se, Swain si však jejího napětí všiml a zarazil se. Záměrně si pak levou rukou rozepnul sako, aby viděla, že drží jen modrý sešitek.

„Proč ho chcete vidět?“ zeptal se, když jí pas podal. „Myslel jsem, že jste si mě už prověřila.“

Lily se nezatěžovala prohlížením fotografie, zato pátrala po razítkách. Opravdu se pohyboval po Jižní Americe – vlastně po celé – a do Států se vrátil asi před měsícem. Ve Francii byl čtyři dny.

„Tím jsem se nezdržovala,“ odpověděla stručně.

„Proč ne?“ Tvářil se dotčeně, jako by tvrdila, že jí za to nestojí.

„Protože jsem udělala chybu, když jsem vás včera nechala jít.“

„Vy jste nechala jít mě?“ povytáhl obočí. „Kdo na koho mířil pistolí?“ napodobila jeho výraz a vrátila mu pas.

„Máte bod.“ Zasunul sešitek zpátky do náprsní kapsy, potom sako svlékl a položil na postel. „Posaďte se. Co bylo chybného na tom, že jste mě nechala jít?“

Lily usedla na pohovku, takže měla stěnu za zády. „Protože pokud vás poslala CIA, měl jste dost času, abyste nechal veškeré údaje o sobě upravit.“

Swain dal ruce v bok a zadíval se na ni. „Když to víte, co sakra děláte v mém pokoji? Proboha, ženská, můžu být přece kdokoli!“

Z nějakého důvodu jí ta jeho výtka připadala komická a usmála se. Kdyby ji měl zabít, vyčítal by jí, že není dostatečně opatrná?

„To není legrace!“ bručel. „Jestli po vás jde CIA, měla byste být ve střehu. Vy jste špionka nebo co?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Ale zabila jsem někoho, koho zabít nechtěli.“

Nad skutečností, že zabila člověka, ani nemrkl. Místo toho zvedl jídelní lístek a hodil jí ho do klína. „Co kdybychom si dali něco k jídlu?“ zamumlal. „Můj žaludek se ještě nepřizpůsobil jinému času.“

Přestože bylo na večeři brzy, Lily přelétla lístek pohledem a vybrala si. Potom poslouchala, jak Swain telefonuje objednávku. Jeho francouzština byla ucházející, nikdo by ho ale za domorodce nepovažoval.

Poté co zavěsil, usedl do jednoho z modře čalouněných křesel. Přehodil pravou nohu přes levou tak, že položil kotník na koleno, a zeptal se: „Koho jste zabila?“

„Jednoho italského byznysmena – gangstera jménem Salvatore Nervi.“

„Bylo to nutný?“

„Ano,“ řekla tiše.

„Tak v čem je problém?“

„Nebylo to posvěcené.“

„Kým?“

„CIA.“ Znělo to ironicky. Zamyšleně se na ni zadíval. „Vy jste od CIA?“

„Ne tak docela. Jsem… Byla jsem smluvní agent.“

„Takže jste zabíjení pustila k vodě?“

„Řekněme, že pochybuju, že bych ještě někdy od nich dostala práci.“

„Mohla byste se nechat najmout u někoho jiného, ne?“ Zavrtěla hlavou. „Ne? Proč?“

„Protože jsem tu práci mohla dělat jen tehdy, když jsem myslela, že je to oprávněné,“ prohlásila tiše. „Možná jsem byla naivní, ale v tomhle jsem naší vládě důvěřovala. Když mě poslala do terénu, musela jsem věřit, že ta smrt je zasloužená. U nikoho jiného bych tu důvěru neměla.“

„Naivní to nebylo, ale rozhodně idealistické.“ Jeho modré oči se dívaly vlídně. „Myslíte, že vám toho Nerviho neprominou?“ zeptal se, ale opět zavrtěla hlavou.

„Vím, že byl pro vládu přínosný. Předával informace.“

„Proč jste ho tedy zabila?“

„Protože nechal zastřelit moje přátele. Spoustu věcí kolem toho ještě nevím, ale… Už delší dobu žili v ústraní, věnovali se výchově dcery, byli normální. Z nějakého důvodu ale pronikli do toho laboratorního komplexu, kde jsme byli včera – nebo si to alespoň myslím – a on je nechal zlikvidovat.“ Zesílila hlas. „A s nimi i jejich třináctiletou dceru.“

Swain tiše hvízdl. „Máte představu, proč tam lezli?“

„Jak jsem říkala, nejsem si tím jistá. Ale něčím Nerviho naštvali. Tohle je jediná věc, kterou se mi podařilo najít, a zapadá do toho časového údobí. Myslím, že je někdo najal, aby to udělali, ale nemám tušení kdo, ani proč…“

„Nechci, aby to znělo bezcitně, ale byli to profíci. Museli znát rizika.“

„Oni ano. Kdyby šlo jen o ně, byla bych naštvaná, strašně by se mi po nich stýskalo, ale… Nevím, jestli bych šla po Salvatorovi. Ale Zia… To nemůžu odpustit.“

Odkašlala si. Slova se z ní přímo hrnula. Od té vraždy si neměla o Zie s kým popovídat a teď to vytrysklo jako proud přetékající přes vodní vrata.

„Našla jsem Ziu, když jí bylo jen pár týdnů,“ vzdychla. „Byla vyhladovělá, opuštěná, polomrtvá. Byla moje. Moje dcera, i když jsem Averillovi a Tině dovolila, aby ji adoptovali, protože jsem vzhledem ke svým častým cestám neměla možnost zajistit jí stabilní domov. Salvatore zavraždil mou holčičku…“

Navzdory veškeré snaze nedokázala zadržet slzy, které jí začaly stékat po tvářích.

„Hej!“ zvolal Swain poplašeně.

Kvůli slzám, které jí bránily ve výhledu, neviděla, že se zvedl, ale najednou seděl vedle ní, vzal ji kolem ramen a přitáhl k sobě. Hlavu jí přitom položil do ohybu mezi svým ramenem a hlavou.

„Nijak vám to nezazlívám. Já bych toho mizeru odpravil taky. Měl vědět, že na nevinné se neútočí.“ Třel jí záda a ten pohyb působil konejšivě.

Nechala se chvíli držet. Zavřela oči a vychutnávala jeho blízkost, teplo jeho těla a mužnou vůni. Toužila po kontaktu, doteku někoho, kdo by ji měl rád. Swain ji třeba rád nemá, ale cítí sympatie, a to je blízko.

Přestože chtěla zůstat tam, co je, hodně dlouho, vymanila se z jeho objetí a rychle si osušila tváře. „Omlouvám se,“ hlesla. „Neměla jsem v úmyslu vyplakat se vám na rameni – doslova.“

„Můžete ho použít kdykoli. Takže vy jste zabila Salvatora Nerviho. Předpokládám, že ti hoši, co po vás včera stříleli, šli po vás kvůli tomu. Proč jste ale pořád tady? Udělala jste, co jste chtěla, ne?“

„Jen částečně. Chci zjistit, proč se Averill s Tinou do toho zapletli. Co pro ně bylo tak důležité, že vzali takovou práci, přestože se tomu už léta nevěnovali. Muselo jít o něco závažného, a pokud to tak bylo, chci, aby se o tom dozvěděl celý svět. Chci Nerviho organizaci zničit, udělat z ní vyvrhele obchodního světa.“

„Takže byste se chtěla do té laboratoře vloupat a tam hledat?“

Přikývla. „Nemám zatím pevný plán. Teprve jsem začala sbírat informace.“

„Jistě je vám jasné, že bezpečnostní opatření po vpádu vašich přátel zesílila.“

„Ano, ale taky vím, že neexistuje žádný dokonalý systém. Každý má nějakou slabinu. Jde jen o to ji objevit.“

„V tom máte pravdu. Řekl bych, že nejdřív by to chtělo vypátrat, kdo ho instaloval, a potom sehnat plánky.“

„Za předpokladu, že nebyly zničeny.“

„To by udělal jen idiot, když systém potřebuje někdy opravit. Jestli byl ale Nervi opravdu chytrej, nechal si je u sebe.“

„Chytrý byl dost a navíc hodně podezřívavý, takže je možné, že na to myslel.“

„Nedostatečně podezřívavej, jinak by byl ještě naživu,“ udělal Swain grimasu. „Slyšel jsem o něm, i když jsem se deset let pohyboval na jiné polokouli. Jak to, že jste se k němu dokázala přiblížit natolik, abyste ho mohla střelit?“

„Pistoli jsem nepoužila,“ zavrtěla hlavou. „Otrávila jsem víno a přitom málem odrovnala i sebe, protože trval na tom, abych taky ochutnala.“

„Sakra! Vy jste věděla, že je tam jed, a přesto jste se napila? Máte větší odvahu než já, protože já bych to neudělal.“

„Buď jsem musela ochutnat, nebo by odešel, aniž vypil tolik, abych měla jistotu, že ho to zabije. Koneckonců mě to skoro nepoznamenalo, až na nějaké poškození srdeční chlopně, ale nemyslím, že je to vážné.“

Až na to, že včera v jeho autě lapala po dechu, což nebylo dobré. A to ani neběžela, i když představa, že by člověka mohli zastřelit, dokáže rozbouřit adrenalin natolik, že srdce buší jako při běhu.

Překvapeně se na ni zadíval, ale než stačil promluvit, ozvalo se zaklepání. „Fajn, jídlo je tady!“ prohlásil, vstal a došel ke dveřím.

Lily sklouzla rukou po noze, připravená jednat, kdyby číšník hotelové služby prováděl nějaké nevhodné pohyby, ale dopravil vozík na kolečkách dovnitř a s pohotovou precizností vyložil nádoby. Swain podepsal účet a číšník odešel.

„Můžete sundat ruku z tý bouchačky,“ zakřenil se Swain a přitáhl vozík ke křeslům. „Proč nenosíte něco, co dokáže pronásledovatele zastavit?“

„Moje pistole to zvládne.“

„Za předpokladu, že zasáhnete cíl. Pokud minete, někdo se namíchne a může vás honit.“

„Já zasáhnu vždycky,“ poznamenala klidně. Pohlédl na ni a zazubil se. „Vždycky?“

„Vždycky, když je to třeba.“

Zpráva, že provozní ředitel byl při automobilové nehodě vážně raněn, poklidnou hladinu ve špionážním oddělení nerozčeřila, ale vtrhla tam jako tsunami.

Jako první možnost se nabízela, že vůbec nešlo o nehodu. Existovaly sice účinnější způsoby jak někoho zabít, ale přesto se s tou variantou muselo počítat.

To podezření však opadlo po chvatném, ale důkladném rozhovoru s policistou, který pronásledoval dodávku kvůli průjezdu křižovatky na červenou. Šofér toho vozu, jenž při nehodě zahynul, měl zadržené řidičské oprávnění kvůli nezaplaceným pokutám za opakovaně překračovanou rychlost.

Ředitele odvezli do Bethesda Naval Hospital, kde bude lépe zajištěna jeho bezpečnost, a chvatně ho předali na chirurgii. Zároveň se postarali o jeho dům, kde vyjednali s hospodyní Bridget, aby dohlédla na Kaisera.

Na Vinayovo místo zatím postoupil jeho zástupce, do té doby, než se vrátí – jestli vůbec. Místo nehody museli velmi pečlivě prohledat, aby tam nezůstaly nějaké důvěrné dokumenty, ale pan Vinay byl mimořádně pečlivý a nic podobného se nenašlo.

Po dlouhých hodinách na operačním sále bylo jeho přežití stále nejisté. Kdyby se Keenanovi nepodařilo těsně předtím, než do nich dodávka narazila, auto trochu pootočit, ředitel by zemřel na místě. Měl dvě složité fraktury na pravé ruce, zlomenou klíční kost, pravou stehenní kost a pět žeber. Vážně pohmožděné byly i plíce a srdce, pravá ledvina natržená. Skleněný střep mu probodl hrdlo jako šíp a utrpěl vážný otřes mozku, který bude třeba důkladně sledovat kvůli známkám vzrůstajícího tlaku v lebce.

Žil jen díky tomu, že boční airbag částečně ochránil jeho hlavu před nárazem.

Přežil řadu operací potřebných k zlepšení stavu jeho těla a potom ho převezli na jednotku intenzivní péče, kde dostával silné dávky sedativ a byl pod trvalým dohledem. Chirurgové odvedli to nejlepší, čeho byli schopní, ostatní bylo na samotném Vinayovi.

17

Blanc neměl žádnou radost, když se Rodrigo znovu ozval tak brzy. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se poněkud škrobeně. To, co dělal, se mu nelíbilo, a pokud to musel dělat často, bylo to, jako by mu sypali sůl do otevřené rány.

Byl doma a takový telefonát v něm vzbuzoval pocit, že zatahuje zlo příliš blízko ke svým blízkým.

„Především – můj bratr Damone teď bude pracovat se mnou,“ oznámil mu Rodrigo, „takže se může stát, že zavolá místo mě. Předpokládám, že v tom nebude problém.“

„Ne, monsieur.“

„Výborně. Teď ta záležitost, kde jsem žádal o vaši pomoc. Zpráva říká, že naši přátelé v Americe někoho vyslali, aby to zařídil. Velmi rád bych se s tím člověkem spojil.“

„Spojil?“ opakoval Blanc a náhle na něj padla tíseň. Kdyby se Rodrigo setkal s tím smluvním agentem – aspoň předpokládal, že jde o smluvního agenta, protože tak se obvykle „problémy“ řešily – mohlo by se stát, že prozradí něco, co by agent mohl donést svým zaměstnavatelům, a bylo by po všem.

„Samozřejmě. Chtěl bych číslo jeho mobilu. Jistě je na něho nějaké spojení. Víte, jak se jmenuje?“

„Ehm… ne. Myslím, že v té zprávě to nebylo uvedeno.“

„Jasně že nebylo,“ odsekl Rodrigo. „Jinak bych se na to neptal, ne?“

On myslí, že jsem mu dal veškeré podklady, které přišly, uvědomil si Blanc. Tak to ovšem nebylo. Nikdy. Aby snížil škody na minimum, nejdůležitější informace pokaždé odstranil. Bylo mu jasné, že kdyby na to Nervi přišel, nechal by ho zabít, ale během času se na tom visutém laně naučil balancovat docela zručně.

„Pokud se to dá sehnat, zjistím to," ujistil Rodriga.

„Čekám na váš telefonát."

Blanc pohlédl na hodinky a propočítal si čas ve Washingtonu. Teď je tam poledne a jeho kontakt je nejspíš na obědě. Jakmile ukončili spojení, vyšel ven, aby ho nikdo (hlavně manželka, která byla nenasytně zvědavá) neslyšel, a vyťukal patřičné číslo.

„Ano."

Hlas nezněl tak přátelsky, jako když mu volal domů, takže byl asi někde, kde se dal jejich hovor vyslechnout.

„V záležitosti, o které jsme nedávno mluvili, je možné dostat číslo mobilu na osobu, kterou sem vyslali?"

„Zjistím, co se dá udělat."

Žádné otázky ani váhání. Třeba to číslo nemají, doufal cestou domů. Teplota klesala spolu se sluncem, a Blanc se otřásl, protože si nevzal kabát.

„Kdo to byl?" vyzvídala žena.

„Pracovní věc." Políbil ji na čelo. Občas mohl mluvit o tom, čím se zabýval, ale někdy ne, takže i když se manželka očividně chtěla vyptávat dál, neudělala to.

„Aspoň sis mohl vzít něco na sebe," pokárala ho láskyplně.

Za necelé dvě hodiny zazvonil telefon. Blanc rychle popadl propisku, ale nemohl najít kus papíru.

„Nebylo to snadný, kamaráde," ozval se kontakt. „Nějaký odlišný systémy v mobilech. Musel jsem kutat hluboko, abych to našel." Přečetl číslo a Blanc si ho naškrábal na levou dlaň.

„Díky.“ Našel papír, číslo přepsal a umyl si ruku. Věděl, že by měl hned zavolat Rodrigovi, ale neudělal to. Složil papír a zastrčil ho do kapsy. Zavolá třeba zítra.

Když Lily opustila hotelový pokoj, Swain ji nejdřív chtěl sledovat do jejího bydliště, ale pak si to rozmyslel. Ne proto, že by se bál, aby ho neviděla. Věděl, že by se jí to nepovedlo. Je dobrá, ale on je lepší.

Nešel za ní, protože mu to prostě nepřipadalo správné. Byl to bláznivý pocit, ale chtěl, aby mu důvěřovala. Přišla za ním, a to je začátek. Taky mu dala číslo mobilu a on jí dal svoje. Zarazilo ho, že přitom měl stejný pocit, jako když dával telefonní číslo vyhlédnutému děvčeti na střední škole.

Neprovedl, co po něm chtěl Vinay. Zatím to odložil, částečně ze zvědavosti, částečně proto, že Lily se pustila do boje s obry a potřebuje pomoc, a taky z toho důvodu, že měl vážný zájem dostat ji do postele.

Lily hrála s Rodrigem Nervim nebezpečnou hru a Swain byl natolik dobrodruh, že ho to zaujalo a měl chuť se do té hry zapojit. Měl Lily vyřadit z rovnice, ale chtěl vědět, co se v té laboratoři připravuje. Kdyby se mu to podařilo zjistit, třeba by ho Vinay nedegradoval na kancelářského poskoka – za to, že neodvedl požadovanou práci.

Zatím se totiž bavil. Bydlel v luxusním hotelu, vozil se v kvalitním autě a pochutnával si na francouzské stravě. Po těch mizerných dírách, v nichž pobýval během posledních deseti let, zasloužil trochu legrace.

Lily byla skutečná výzva. Byla obezřetná a chytrá, lehce neklidná, a nezapomněl, že patří mezi nejlepší nájemné vrahy v Evropě. Co na tom, že do té doby, než odrovnala Nerviho, měla jakési ideály ohledně toho, že zastřelí jen člověka, kterého schválí vláda! Uvědomoval si, že v její přítomnosti si nesmí dovolit jediný chybný krok.

Navíc byla smutná a truchlila pro přátele a dívenku, kterou považovala za vlastní. Swain si vzpomněl na své děti

a co by asi cítil, kdyby je někdo zavraždil. Pachatel by mu neunikl

– ať by šlo o kohokoli. V tomhle ohledu měla Lily jeho plné sympatie, i když to na výsledku nic nezměnilo.

V noci v posteli přemýšlel o tom, že pila víno, o němž věděla, že je otrávené, jen proto, aby ho Salvatore Nervi dopil. Sakra, hrála si s ohněm. Z toho, co mu o tom jedu vyprávěla, jak byl účinný, usoudil, že na tom musela být dost špatně a ještě teď je pravděpodobně oslabená.

Nemá šanci dostat se do té laboratoře sama, nejspíš proto mu zavolala. Bylo mu jedno, jaký k tomu měla důvod. Byl rád, že to udělala.

Začíná mu věřit. Plakala v jeho náruči a Swain měl pocit, že nedovoluje každému, aby se k ní natolik přiblížil. Vyzařovala silný signál NEDOTÝKAT SE, ale z toho, co zatím poznal, odhadoval, že to je spíš snaha o sebeobranu než odtažitost. Není chladná, jen opatrná.

Asi je od něho šílené, že se k ní cítí tak přitahovaný, ale sakra, někteří pavouci samečci se po páření nechají od samiček sežrat, takže on je v tom ohledu na tom zatím dobře. Lily ho ještě nezabila.

Chtěl se dozvědět, co ji baví, co ji rozesměje. Ano, ze všeho nejvíc si přál vidět její smích. Vypadala, že poslední dobou moc zábavy neužila, a člověk by měl pořád mít něco, z čeho by se radoval.

Rád by, aby se uvolnila, přestala být v jeho společnosti ve střehu, smála se, škádlila ho, vtipkovala a milovala se s ním. Postřehl u ní záblesky černého humoru a chtěl víc.

Nepochyboval o tom, že je na nejlepší cestě k posedlosti. Teď už jen ztratit hlavu a umřít šťastný.

Gentleman by neměl plánovat, že svede ženu, kterou přijel sejmout, jenže on nikdy gentleman nebyl. Vyrůstal jako nezvedený syčák v západním Texasu, odmítal poslouchat dospělé, kteří věděli všechno líp, a oženil se s Amy, když bylo oběma osmnáct a právě ukončili střední školu.

V devatenácti se stal otcem, ale nikdy neměl chuť se opravdu usadit. Amy nepodváděl, protože to byla skvělá holka, ale v podstatě s ní ani pořádně nežil. Teď byl starší a odpovědnější a styděl se, že ji nechal, aby obě děti vychovávala prakticky sama. Pochválit se mohl snad jen za to, že rodinu podporoval finančně, i po rozvodu.

Za ta léta, kdy hodně cestoval, se hodně obrousil, ale společenské chování a umění objednat jídlo ve třech jazycích ještě nedělá z člověka gentlemana.

Pořád byl drsný, neměl rád pravidla a líbila se mu Lily Mansfieldová. Ženy, které se tak snadno nedají, nepotkával často, ale Lily mezi ně patřila. Byla stejně průrazná jako on.

Pro něco se rozhodla a udělala to, i kdyby se čerti ženili. Měla ocelovou páteř a zároveň ženskou vášnivost a něhu. Kdyby ji člověk chtěl dokonale poznat, potřeboval by k tomu celý život.

Swain tolik času neměl, ale rozhodně měl v úmyslu se snažit. Začínal věřit, že pár dní s Lily vydá za víc než deset let s jakoukoli jinou ženou.

Zbývá ale velký otazník: Co bude potom?

Když následující ráno zadrnčel telefon, Blanc znervózněl.

„Kdo to může být?“ zeptala se manželka, rozladěná, že je někdo ruší při snídani.

„To bude kancelář,“ vzdychl, vstal a odnesl si mobil ven. Zmáčkl tlačítko a ohlásil se: „Tady Blanc.“

„Pane Blanku.“ Hlas byl klidný a přívětivý. Ještě ho neslyšel. „Jsem Damone Nervi. Máte číslo, které chtěl bratr?“

„Žádná jména,“ řekl Blanc.

„Samozřejmě. Tentokrát to bylo nutné, protože jsme spolu dosud nemluvili. Máte to číslo?“

„Ještě ne. Jsou s ním zřejmě nějaké potíže…“

„Sežeňte ho! Dnes.“

„Je tu šestihodinový časový rozdíl. Bude to nejdřív odpoledne.“

„Budu čekat.“

Blanc ukončil spojení a chvíli stál se zaťatými pěstmi. K čertu s nimi! Tenhle Nervi mluvil francouzsky lépe než ten druhý a byl příjemnější, ale ve skutečnosti jsou všichni stejní barbaři.

Bude jim muset to číslo dát, ale pokusí se Rodriga přesvědčit, že není rozumné kontaktovat člověka od CIA, protože to může mít za následek, že on i jeho kolega budou mít problémy. Možná ne, třeba je tomu člověku jedno, kdo ho najal, ale Blanc o tom nebyl právě přesvědčený.

Vrátil se domů a pohlédl na manželku, která měla ještě neupravené vlasy a noční košilku, průsvitnou s hlubokým výstřihem, protože věděla, že se mu to líbí, i když v zimě si brala jednu přikrývku navíc, jak jí bylo chladno.

Co kdyby se jí něco stalo? Co kdyby Rodrigo Nervi splnil hrozby vyslovené před lety? To by neunesl.

Musí jim to číslo dát. Může zdržovat, jak dlouho to půjde, ale nakonec nemá jinou možnost.

18

Uprostřed noci dostal Swain skvělý nápad. Místo aby pátral, kdo nainstaloval Nerviho bezpečnostní zařízení, vloupal se do kanceláře a nějakým způsobem ty plánky získal, proč prostě nevyužít zdroje, které jsou na dosah?

Hoši – i děvčata – dokážou najít přístup skoro kamkoli. Pokud to je někde na počítači a ten je připojený k internetu, neměl by to být problém.

Je logické, že bezpečnostní agentura, kterou Nervi použil, využívá poslední výdobytky techniky, což znamená, že je vybavená počítačem. Chráněným heslem, jasně, ale jak asi složitým? Hackery v Langley to nebude znepokojovat víc než komáří štípnutí.

Navíc udělají práci za něho. Když se to tak vezme, je to úžasný nápad, usoudil. Byl jím tak nadšený, že se posadil, rozsvítil lampičku na nočním stolku, vytáhl mobilní telefon z nabíječky a hned tam zavolal.

Průchod bezpečnostními prověrkami se zdál delší než jindy, ale konečně mluvil s někým, kdo měl nějakou pravomoc.

„Uvidím, co se dá udělat," prohlásila ta žena. Představila se, ale Swain měl jiné starosti a její jméno nepostřehl. „Je tu teď zmatek, takže nevím kdy… Moment! Tady je uvedený majetek Salvatora Nerviho, ten zemřel a teď to patří Rodrigovi a Damonovi Nerviovým. Jsou zapsaní jako

pozůstalí. Proč potřebujete proniknout do jejich bezpečnostního systému?“

„Asi to dlouho jejich nebude,“ řekl Swain. „Povídá se, že právě obdrželi zásilku plutonia.“ Znělo to dostatečně zlověstně, aby to vyvolalo nějakou akci.

„Už jste o tom předal hlášení?“

„Dnes ráno, ale nikdo se mi neozval…“

„To je kvůli panu Vinayovi. Jak jsem se zmínila, je tu všechno vzhůru nohama.“

„Co je s panem Vinayem?“ Ježíši, snad Franka nesesadili?

„Vy to nevíte?“

Zřejmě ne, jinak bych se neptal. „Co?“

„Ráno měl nehodu. Je v kritickém stavu v nemocnici. Zatím to přebírá zástupce, dokud se nevrátí – jestli vůbec. Doktoři se netváří moc optimisticky.“

„Sakra!“ Jako by dostal ránu na solar. Pro Franka Vinaye pracoval léta a vážil si ho jako nikoho. Frank možná při jednání s politiky tančil mezi vejci, ale s pracovníky v terénu jednal vždycky na rovinu a byl ochotný se za ně postavit.

Ve Washingtonu bylo něco takového nejen neobvyklé, ale téměř sebevražedné a z hlediska kariéry nerozumné. To, že Frank nejen vydržel, ale dokonce postupoval výš, nejdřív jako zástupce provozního ředitele a teď jako ředitel, bylo dokladem jeho kvalit – a tanečních schopností.

„Každopádně zjistím, co pro vás můžu udělat,“ zakončila žena hovor.

Swain se s tím musel spokojit, protože si dokázal představit nejistotu a manévrování kolem postavení, o které se jednalo. Zástupce ředitele Garvina Reeda znal. Byl to dobrý člověk, ale nebyl to Frank Vinay.

Frank už zapomněl víc ze špionského řemesla, než se Reed kdy naučil, a navíc dokázal lidi geniálně přečíst a vidět vrstvy a šablony, které nikdo jiný neviděl.

Swain byl rozmrzelý i kvůli vlastní situaci. Frankovo řešení problému s Lily nemusí být stejné jako Garvinovo. Stejně jako pohled na Nerviho organizaci.

Najednou měl pocit, jako by se lano, které ho poutalo k mateřské lodi, přetrhlo a moře ho unášelo pryč. Anebo, aby použil jiné přirovnání – dosud bruslil na tenkém ledě tím, že oddaloval splnění svého úkolu, a teď už pod ním led praská.

Zatraceně!

Bude pokračovat v nastoupeném kurzu, dokud ho neodvolají, nebo nezmění instrukce. Ne že by je už sám nepozměnil či se přinejmenším nezpozdil, ale zatím to kromě něho nikdo neví. Když máš nějaké pochybnosti, pokračuj stále vpřed! Jasně, kapitán Titaniku nejspíš vyznával stejnou filozofii.

Zbytek noci nespal moc dobře, takže se probudil špatně naložený. Než dorazí výsledky z počítače – pokud vůbec – neměl nic na práci, jedině že by zajel k laboratoři a okukoval stráže.

Vzhledem k tomu, že bylo sychravo a ještě by mohl nastydnout, okukování zatím padlo – ledaže by ho k tomu něco opravdu vyprovokovalo.

Impulzivně popadl telefon a zavolal Lily, prostě jen proto, aby zjistil, jestli to vezme.

„Bonjour," řekla, což ho přimělo k úvaze, že nemá na svém mobilu vyznačené číslo volajícího. Nedokázal si představit, že by ho neměla, ale třeba se ozývá francouzsky ze zvyku nebo z opatrnosti.

„Nazdar. Už jste snídala?"

„Ještě ležím, takže ne."

Pohlédl na hodinky. Skoro šest. Tu zahálčivost jí prominul. Ve skutečnosti byl rád, že ji zastihl v posteli, protože její hlas zněl ospale a měkce, bez obvyklé odměřenosti. Zajímalo ho, co asi má na sobě. Třeba přiléhavé tílko a kalhotky, nebo vůbec nic. Určitě nenosí nic tenkého a průsvitného.

Snažil se představit si ji v dlouhé noční košili nebo pyžamu, ale nešlo to. Snadno si ji ale dokázal vybavit nahou. A to tak živě, že začat tuhnout a potřeboval pevnou vůli, aby zůstal pod kontrolou.

„Co máte na sobě?“ vyklouzlo mu, mnohem pomaleji a chraplavěji než jindy.

Zasmála se, poplašený zvuk, který nedokázala zadržet. „Má to snad být nemravný telefonát?“

„Mohl by být. Mám dojem, že se mi těžce dýchá. Prozraďte mi, co máte na sobě.“

Viděl ji, jak se opírá o polštáře, pokrývku zastrčenou v podpaží, a odhrnuje si rozcuchané vlasy z obličeje.

„Flanelovou košili po babičce.“

„Lžete. Vy nejste ten typ.“

„Voláte ještě z nějakého jiného důvodu, než že jste mě chtěl vzbudit a zjistit, co mám na sobě?“

„Ano, ale dostal jsem se na vedlejší kolej. No tak, řekněte mi to!“

„Sex po telefonu neprovozuju.“ Znělo to pobaveně. „Hezky prosím!“

Znovu se zasmála. „Proč to chcete vědět?“

„Protože mě moje obrazotvornost ničí. Když jste se ozvala, měla jste ospalý hlas a já si vás představil vláčnou a teplou pod pokrývkou. Všechno mi z toho roste.“ Věnoval své erekci ironický úsměv.

„Můžete s tím přestat. Nahá nespím, jestli se ptáte na to.“

„A v čem tedy? Opravdu to potřebuju vědět, abych upřesnil své představy.“

„V pyžamu.“

Sakra, na pyžamo zapomněl. „S krátkými nohavicemi?“ vyhrkl s nadějí.

„Od října s dlouhými a od dubna s krátkými.“

Bublina splaskla. Vykreslil si ji v elegantním pyžamu, ale výsledek nebyl stejný. Vzdychl. „Mohla jste říct, že máte

holej zadek,“ zabručel. „Co by vám to udělalo? Dobře jsem se tu bavil.“

„Možná až moc,“ utrousila suše.

„Bohužel ne dost.“ Jeho erekce ustupovala. Zbytečné úsilí. „Je mi líto, ale víc vám vstříc vyjít nemůžu.“

„To je dobrý. Můžete mi to udělat osobně.“

„To těžko!“

„Zlato, neumíte si představit, jak moc bych si to přál. Ale proč volám…“

Uchichtla se a Swain ucítil svíravý pocit v žaludku. Jeho nitro reagovalo jen proto, že ji rozesmál. Zase.

„Dneska nemám nic na práci a nudím se. Co kdybychom si zašli do Disneylandu?“ zahlaholil.

„Cože?“ zeptala se vyjeveně, jako by mluvil cizím jazykem.

„Do Disneylandu. Znáte to, ten zábavní podnik na předměstí. Ještě jsem nebyl ani v tom americkém. Vy jste v tomhle byla?“

„Dvakrát,“ odvětila. „S Tinou jsme tam vzali Ziu. Averill nešel, protože nerad čekal ve frontě.“

„To chce pořádnýho chlapa, aby to vydržel.“

„A nehudral,“ dodala.

„A nehudral,“ opakoval. Co mu zbývá než souhlasit? „Mám člověka, který se šťourá v tom bezpečnostním zařízení, ale dnes se asi nic nedozvím. Potřebuju zabít čas, vy taky, tak proč máme civět do zdi, když si můžeme prohlídnout Popelčin zámek?“

„Růženčin, ne Popelčin.“

„To je jedno. Já osobně Popelku vždycky považoval za krásnější než Šípkovou Růženku, protože byla blond. Trpím na blondýny.“

„To jsem si nevšimla.“ Vypadalo to, jako by se znovu smála. „Koukněte na to takhle: Bude vás někdo hledat v Disneylandu?“

Následovalo krátké ticho, jak zvažovala pravou podstatu jeho nabídky. Nemohl jí svěřit, že je neklidný, má starosti

kvůli Frankovi, a bude-li muset celý den strávit v hotelovém pokoji, asi se zblázní.

Zábavní parky ho sice nijak zvlášť nelákaly, ale je to nějaká náplň a nebudou se přitom muset pořád rozhlížet a hlídat si záda. Nerviho nenapadne, aby poslal své lidi hlídat vchody do Disneylandu, protože který idiot by se uprostřed smrtící hry na kočku a myš vydal na projížďku po Hromové hoře?

„Má být slunečno, pojďme!“ přemlouval ji. „Bude legrace. Projedeme se v čajových šálcích, bude se nám točit hlava a pozvracíme se.“

„To zní přitažlivě, už se nemůžu dočkat.“ Chichotala se a snažila se to potlačit, ale slyšel to. „Takže půjdete?“

Vzdychla. „Proč ne? Je to buď úplně padlé na hlavu, nebo úžasný nápad, ale zatím nevím přesně co.“

„Fajn. Co kdybyste si na hlavu narazila klobouk a sluneční brýle a proklouzla sem? Můžeme si dát před odchodem snídani. Mám sto chutí trochu prohnat autíčko, který jsem si půjčil místo jaguaru. Má dvě stě dvacet pět koní a já chci, aby se aspoň dvě stovky proběhly.“

„A-ha. Už vím, proč voláte. Chcete zase jet jako šílenec, abyste se předvedl před ženskou, která by přitom měla patřičně obdivně vzdychat.“

„Tak mi to dopřejte! Poslední dobou mi takové věci dost chybí.“

„Budu se snažit. Dorazím kolem osmé. Pokud budete mít do té doby hlad, klidně si objednejte. Najím se potom.“

Dvouhodinový časový limit mu neprozradil, kde asi bydlí. Během dvou hodin mohla dojet z kteréhokoli místa v okolí. Dokonce až z Calais.

„Počkám na vás. Řekněte, na co máte chuť, a já to objednám dvacet minut před osmou.“

Chtěla jen koláče a kávu a Swain si v duchu poznamenal, aby k tomu přidal nějaké proteiny. Ve chvíli, kdy se chystala zavěsit, dodal: „A mimochodem…“

Zarazila se. „Ano?“

„V případě, že by vás to zajímalo, já spím nahý.“

Lily zaklapla mobil, chvíli na něj zírala, potom padla zpátky do polštářů a rozesmála se. Už si nevzpomínala, kdy s ní naposledy někdo tak neústupně flirtoval. Snad nikdy.

Byl to příjemný pocit, stejně jako bylo příjemné se smát. Nakonec přece ještě žije. Dokonce cítila slabé výčitky svědomí za to, že se smála, protože Zia se už smát nebude.

Hned zvážněla a srdce se jí stáhlo důvěrně známou bolestí. Té tísně se asi nezbavím, pomyslela si, ale snad se najdou okamžiky, kdy na chvilku zapomenu.

Dnes se o to aspoň pokusím.

Vstala z postele, protáhla se a zacvičila si krátkou sestavu, kterou prováděla denně, aby znovu získala pružnost a sílu. Po půlhodině byla zpocená, ale s dechem to bylo lepší. Ten starý budík se držel dobře.

Do sprchy vstoupila, aniž se musela svlékat, protože spala nahá. Lhát Swainovi jí připadalo jako dobrý nápad a navíc to byla legrace.

Legrace. To slovo tu bylo zase. Zdálo se, že ve spojení s ním se objevovalo často.

Dosud ji nezajímalo, jestli Swain spí nahý, ale najednou si ho vybavila, jak se právě probudil a protáhl, na bradě tmavé strniště. Jeho kůže voněla teplem a pižmem a jeho ranní erekce žádala o pozornost…

Na okamžik ten jeho vlahý mužský pach téměř cítila a ta vzpomínka byla tak konkrétní a svěží, až se podivila, že ví, jak Swain voní. Pak si připomněla, jak mu plakala na rameni a on ji držel v náruči. Zřejmě přitom podvědomě jeho pach zaznamenala a uložila do mozku pro budoucí potřebu.

Nemohla uvěřit, že souhlasila, že s ním stráví den – a ještě k tomu v Disneylandu. Nenapadlo ji, že by se tam ještě někdy vrátila.

Letos v létě se tam Zie už nechtělo, připadala si na takovou dětskou zábavu moc velká – jak prohlásila se sžíravým opovržením, jaké může cítit jen třináctileté mládí, přičemž naprosto ignorovala skutečnost, že většina lidí, kteří navštěvují zábavní parky, je starší než ona.

Chodila tam taky spousta Američanů, což Lily vždycky překvapilo, protože doma to na Disneyho atrakce měli jistě blíž než do Paříže. Aspoň nebudou nápadní. Prostě další dva Američané.

Vysušila si vlasy a prohrabala kosmetickou taštičku, aby našla správná líčidla. Parádím se kvůli němu, uvědomila si s jistou dávkou pobavení i úžasu, a potěšilo ji to.

Na schůzky se Salvatorem se pokaždé dokonale upravila, ale tehdy to prožívala, spíš jako by se líčila na divadelní výstup. Brala to jako rande a byla stejně nervózní, jako když chodila na střední školu.

Měla pěknou pleť, i když nepatřila mezi fanoušky přehnaného opalování. Nepotřebovala mejkap, ale pokud nechtěla, aby to vypadalo, že nemá řasy, musela je přejet řasenkou. Byly pěkně dlouhé, ale bez maskary měly světlehnědou barvu a zdály se téměř neviditelné.

Zlehka objela oči tužkou a poprášila je stíny, nanesla trochu růže na tváře a víc na rty. Celkový výsledek dokreslil jemný obláček pudru a maskara, která zachránila její ego.

Prohlédla se v zrcadle a připevnila si náušnice, drobné zlaté kroužky, které se zdály vhodné pro den v zábavním parku.

Nikdy nebude oslnivě krásná, ale když má dobrý den při dobré kondici, je víc než ucházející. A dnešek je fajn.

S trochou štěstí bude ještě lepší.

19

Čím víc se blížili k Disneylandu, tím víc v Lily vzrůstalo napětí. Vzrušení zvolna opadalo a do paměti se jí draly vzpomínky.

„Co kdybychom tam nešli," vyhrkla. Swain zahýbal obočím. „Proč?"

„Mám s tím spojeno příliš hodně zážitků se Ziou."

„Budete se vyhýbat všemu, co vám ji připomíná?" Pronesl to neutrálním, nijak vyzývavým tónem. Lily vyhlédla z okna. „Všemu ne. Ani navěky. Jen… teď."

„Fajn. Kam tedy chcete jít?"

„Nevím, jestli vůbec někam chci. I když bychom asi měli dělat něco jiného než čekat, až vaši přátelé vyhrabou nějaké informace o bezpečnostním systému té laboratoře."

„Kromě objíždění brány toho komplexu, přičemž by stráže měly možnost dobře si prohlédnout tohle auto, mě nic lepšího nenapadá."

Copak si ten člověk nemůže půjčit něco méně nápadného? zavrtěla hlavou. Jasně, tenhle renault je sice šedivý, stejně jako byl jaguar, jenže Mégane Renault Sport není úplně běžný model. Ještě že si nevybral červený.

„Kolik vchodů je do té budovy?" zeptala se. „Myslím dveře a okna. Taky by se dalo dovnitř proniknout dírou ve střeše…"

„Nikdo si jistě nevšimne, že běháte po střeše s motorovou pilou."

„… jenže to není proveditelné,“ dokončila s káravým pohledem. „Co zespodu? Musí to být napojené na kanalizaci.“

„To by byla možnost,“ přitakal se zamyšleným výrazem. „Ne že by se mi zamlouvala, ale je to jedna z možností. Ve filmech to vždycky vypadá, jako by se tam brouzdali vodou, ale když pomyslíte, co do kanalizace teče…“

„Historická Paříž je prošpikovaná podzemními tunely, ale laboratoř je na předměstí, takže tam nejspíš nic pořádného není.“

„Jen tak pro zajímavost – v případě, že skončíme v kanále, co je to za laboratoř? Co se tam provádí?“

„Lékařský výzkum.“

„Jak asi skladují odpady? Upravují je? Jestlipak všechny ty odporný mikroorganismy zlikvidujou?“

Lily vzdychla. Zdravý rozum říká, že odpady by se měly upravit. V tom případě nebude přímé spojení mezi laboratořemi a kanalizací. Odpadní materiál se nejspíš shromažďuje v nějaké nádrži, kde se čistí, a teprve potom odtéká.

Zdravý rozum taky říká, že není nutné přijít do styku se splašky.

„Hlasuju, abychom do kanálu nelezli!“ ozval se Swain.

„Souhlasím. Dveře a okna jsou lepší. Nebo… najdeme nějaké velké bedny a necháme se dovnitř dopravit,“ napadlo ji zničehonic.

„Uff!“ zvažoval tu představu. „Museli bychom zjistit, jestli veškeré zásilky neprocházejí nějakým rentgenem. Třeba je hned otvírají – zvlášť něco většího. A my bychom z těch beden chtěli vylézt až někdy pozdě v noci, nejlépe po půlnoci, kdy se tam bude pohybovat málo lidí. Nebo se tam dělá na směny?“

„Nevím, ale musíme si to ověřit. Měli bychom to vědět v každém případě, i kdyby se nám podařilo získat vstup do bezpečnostního systému.“

„Večer tam zajedu, podívám se na parkoviště a zjistím, kolik lidí v noci pracuje. Omlouvám se, mohl jsem to udělat už včera," zatvářil se zkroušeně. „Co ale s načatým dnem? Disneyland padl. Otočíme a vrátíme se do svých pokojů, kde se budeme nudit? Co jiného se tu dá dělat? Když jste se tak hezky upravila, byla by škoda chodit po nákupech."

Ne, Lily neměla zájem zavřít se do svého malého bytu. Neměl ani tu výhodu, že by byl starý a zajímavý. Byl prostě jen pohodlný a bezpečný.

„Tak prostě jeďte. Až budeme mít hlad, můžeme někam zajít na oběd."

Zamířili na východ, a když vykličkovali z hustého provozu, povolil Swain koním pod kapotou otěže. Lily už dlouho nejela rychle jen tak pro radost, pohodlně se tedy opřela, zapnula si bezpečnostní pás a příjemný pocit lehké úzkosti jí zrychlil tep.

Připadala si zase jako teenager, kdy se spolu se sedmi nebo osmi kamarády a kamarádkami nacpala do jednoho auta a řítili se po dálnici. Bylo s podivem, že všichni dokončili střední školu ve zdraví.

„Jak jste se dostala k téhle práci?" utrousil Swain.

Překvapeně na něj pohlédla. „Jedete moc rychle na to, abyste mohl mluvit. Věnujte se silnici."

Zakřenil se, stáhl nohu z plynu a rychlost klesla na sto kilometrů. „Dokážu chodit a zároveň žvýkat žvýkačku," namítl.

„Nic z toho není náročné na soustředění," ušklíbla se. „Řídit auto je něco jiného."

„Na někoho, kdo se zabývá tak riskantní činností jako vy, vlastně ani moc ráda neriskujete, že?"

Lily pozorovala ubíhající krajinu. „Vůbec neriskuju. Všechno pečlivě plánuju. Nepokouším štěstí."

„Ten, kdo vědomě pije otrávené víno, pokouší štěstí tím, že doufá, že ta dávka nebude smrtelná, ne? Koho hledají po celé Paříži, a přesto tu zůstává – kvůli pomstě?"

„To jsou mimořádné okolnosti.“ A to se nezmínila o riziku, které podstupuje tím, že se mu rozhodla důvěřovat – ale je dost chytrý, aby si to domyslel.

„Přimělo vás něco zvláštního k tomu, že jste začala zabíjet lidi?“

Chvíli mlčela. „Nepovažuju se za vraha,“ hlesla. „Nikdy jsem neublížila nevinnému. Moje vlast mě najala, abych provedla schválené popravy, a nevěřím, že ta rozhodnutí padla lehce. Když jsem byla mladá, nepřemýšlela jsem o tom, ale teď vím, že existují lidé, kteří jsou tak zlí, že si nezaslouží žít.

Hitler nebyl jediná zrůda, víte? Vemte si Stalina, Pol Pota, Idiho Amina, bin Ládina… Můžete popřít, že svět je, nebo bude bez nich lepší?“

„A bez stovek dalších ubohých diktátorů, drogových magnátů, zvrhlíků a pedofilů. Souhlasím. Ale tohle všechno jste cítila už ve chvíli, kdy jste poprvé zabila?“

„Ne. Osmnáctiletí obvykle příliš nefilozofují.“

„Osmnáct! Páni, to je mládí!“

„Já vím. Asi proto mě vybrali. Vypadala jsem tehdy jako andělíček,“ pousmála se. „Nevinný vzhled a růžové tváře, ani za nehet znalosti světa, i když jsem si o sobě myslela, jak se vyznám. Dokonce mi lichotilo, když mě oslovili.“

Swain nad tou naivitou jen vrtěl hlavou. Když mlčela, pobídl ji: „Pokračujte.“

„Všimli si mě, protože jsem chodila do střeleckého klubu. Mladík, s kterým jsem se v té době seznámila, byl nadšený lovec a já na něj chtěla udělat dojem tím, že dokážu mluvit o různých zbraních, rážích, dostřelu a takových věcech.

Jenže jsem v tom byla dobrá. Jako by ke mně pistole patřila. Zanedlouho jsem porazila všechny v klubu. Nevím, kde se to ve mně vzalo.“ Prohlédla si ruce, jako by v nich byla odpověď. „Táta nebyl myslivec, ani nikdy nebyl na vojně. Děda z matčiny strany byl právník a ten druhý

pracoval ve Fordově továrně v Detroitu. Občas zašel na ryby, ale pokud vím, nikdy nedržel pušku v ruce.“

„Je to zvláštní směs DNA,“ pokrčil Swain rameny. „Váš otec se třeba nezajímal o lov, ale to neznamená, že nemohl mít přirozené nadání ke střelbě. Nebo jste to mohla zdědit po matce!“

Lily zamrkala a potlačila úsměv. „To mě nikdy nenapadlo. Máma je vyloženě kliďas, ale osobnost a fyzické schopnosti spolu nesouvisejí, že?“

„Nijak výrazně. Ale vraťme se do střeleckého klubu.“

„Nic zvláštního se nedělo. Někdo si všiml, jak střílím, zmínil se o tom dál a jednou za mnou přišel příjemný pán středního věku. Začal mi vykládat o nějakém muži, co všechno provedl a kolik lidí zabil, přitom mi ukazoval výstřižky z novin a kopie policejních hlášení a tak. Když jsem byla patřičně vyděšená, ten milý pán mi nabídl velkou částku peněz. Zhrozila jsem se ještě víc a odmítla, ale musela jsem na to všechno pořád myslet. Určitě to znal, protože mi za dva dny zavolal a já souhlasila. Ano, udělám to. Bylo mi osmnáct.“

Pokrčila rameny. „Prošla jsem nalejvárnou, kde do nás hustili, co dělat, a jak jsem se zmínila, vypadala jsem jako jezule a nikdo ve mně neviděl hrozbu. Bez problémů jsem se k tomu chlápkovi přiblížila, odvedla práci a odešla. Celý týden jsem pak při vzpomínce na tu věc zvracela a ještě delší dobu jsem měla děsivé sny.“

„Když vám ale milý pán nabídl další džob, vzala jste ho.“

„Ano. Ujišťoval mě, jak jsem posloužila své zemi. A hlavně nelhal, ani se mnou nemanipuloval. Mluvil upřímně.“

„Měl pravdu?“

„Hmm,“ pokývala hlavou. „Měl. Vím, že to, co jsem dělala, bylo nezákonné, a musím s tím žít. Ale důležité je, že jsem byla ochotná tu špinavou práci odvést. Někdo to dělat musí, tak proč ne já? Stejně jsem už byla po tom prvním případu pošpiněná.“

Swain se natáhl, vzal ji za ruku, zvedl ji ke rtům a vtiskl jí na prsty lehký polibek.

Lily překvapeně zamrkala, otevřela ústa, aby něco řekla, potom je zavřela a radši se zadívala z okna. Swain se usmál pod vousy, položil jí ruku zpátky do klína a následující rozjařenou půlhodinu se plně věnoval co nejrychlejší jízdě.

Na oběd zastavili v malé restauraci se zahrádkou v boční ulici města, co něhož dorazili. Swain požádal o stůl venku na slunci, ale v závětří, protože mírně pofukovalo.

Lily si dala zeleninový salát zapečený s kozím sýrem, Swain měl jehněčí kotletu a oba popíjeli víno, po němž následovala silná káva.

Když ji dopíjeli, zeptala se Lily: „A co vy? Jaký je váš příběh?“

„Nic neobvyklého. Nespoutanej kluk ze západního Texasu, kterej se nedokázal usadit, což je škoda, protože jsem se oženil a mám dvě děti.“

Polekaně vyhrkla: „Vy jste ženatý?“

Zavrtěl hlavou. „Rozvedenej. Amy – to je bývalá manželka – konečně usoudila, že se nikdy neusadím, a už ji přestalo bavit vychovávat děti, zatímco já bloumám nějakou cizí zemí a provádím věci, o nichž radši nechce nic vědět.

Nemám jí to za zlé. Zachoval bych se stejně. Teď když jsem starší, vím, že jsem byl trouba a nejradši bych si nafackoval za to, že jsem neviděl děti vyrůstat. Jenže ty roky se nedají vrátit. Amy je díkybohu skvěle zvládla. Jsou báječné – i když ne mou zásluhou.“

Vytáhl náprsní tašku, vylovil z ní dvě malé fotografie a položil je před Lily na stůl. Byly maturitní, chlapec a děvče, jako by z oka vypadli muži sedícímu naproti. „To je Chrissy a Sam,“ prohlásil hrdě.

„Hezké děti.“

„Díky,“ zakřenil se. Dobře věděl, že jsou mu hodně podobní. Vzal si snímky zpátky, a než je vrátil do náprsní tašky, znovu si je prohlédl.

„Chrissy se narodila, když mi bylo devatenáct. Byl jsem tehdy příliš mladej a ještě pitomej na to, abych se ženil, nemluvě o tom mít dítě, ale když je někdo v tom věku, neposlouchá ty, kteří vědí víc. A když jsme u toho, asi bych to udělal zase, protože si život bez dětí neumím představit.“

„Jaký s nimi máte vztah?“

„Asi nikdy nebude tak blízký, jako mají s matkou, protože je pro ně svým způsobem mnohem důležitější než já. Hlavně tam byla, zatímco já ne. Mají mě rádi, protože jsem jejich táta, ale neznáme se navzájem tak, jako se znají s Amy. Byl jsem mizernej manžel i otec,“ přiznal upřímně. „Žádnej lenoch ani násilník nebo něco takovýho, prostě jsem nebyl doma. Ale pořád jsem je podporoval finančně.“

„To je víc, než dělají někteří muži.“

Zabručel svůj názor na takové lidi, cosi, co začínalo „stupidní“ a končilo „mizerové“ a mezitím několik ještě méně lichotivých výrazů.

Na Lily zapůsobilo, že je sebekritický. Dělal chyby a teď byl schopný je vidět a litovat jich. Během let si dokázal vážit všeho v životě svých dětí, čeho si předtím nevšímal, a manželce byl vděčný za to, že škody, které způsobil svou nepřítomností, zmenšila na minimum.

„Uvažujete o tom, že byste se teď usadil, vrátil domů a žil někde blízko dětí? Proto jste opustil Jižní Ameriku?“

„Ne, měl jsem už plný zuby vyhladovělých aligátorů,“ zakřenil se. „Mám rád trochu vzrušení, ale člověk by měl občas vylézt na strom a přehodnotit situaci.“

„Co přesně tedy děláte? Myslím živobytí.“

„Něco jako děvče pro všechno. Lidi chtějí, aby se něco dělo, tak si mě najmou a já to zařídím.“

Bylo to opravdu hodně mlhavé určení, ale Lily cítila, že nehodlá sdělit víc. Nepotřebovala znát všechny podrobnosti jeho života. Věděla, že miluje své děti a pohybuje se na stinné straně, ale má svědomí, oblíbil si rychlá auta a dokáže ji rozesmát. A je ochotný jí pomáhat. Prozatím to stačilo.

Po obědě se chvíli procházeli. Swain zahlédl obchůdek s cukrovinkami a okamžitě zatoužil po čokoládě, přestože právě odešli z restaurace. Koupil tucet balíčků s různými příchutěmi a během procházky střídavě krmil Lily a sebe, až všechno snědli. Nějak se přitom stalo, že ji chytil za ruku a držel až do té doby, než se vrátili k autu.

Svým způsobem se ten den podivně vymykal realitě, jako by byli uzavření v jakési bublině. Místo aby se Lily připravovala na boj s Rodrigem, chodila po městečku s jediným programem – nahlížet do výloh.

Žádné starosti ani stres a za ruku ji držel hezký muž, který měl pravděpodobně v plánu být přítulný. Ještě se nerozhodla, jaké k tomu zaujme stanovisko, ale netrápila se tím. Když odmítne, Swain se neurazí. Pochybovala, že měl vůbec někdy v životě špatnou náladu. Prostě pokrčí rameny a přesune se za jinou zábavou.

Ona sama byla celé měsíce pod stálým tlakem a teprve teď, kdy se mohla na chvíli uvolnit, si uvědomila, jakou daň za to platí. Dnes ale nechtěla přemýšlet ani vytahovat bolestné vzpomínky. Chtěla prostě jen existovat.

Když dorazili k autu, slunce už stálo nad obzorem a svěží den začínal chladnout. Lily se naklonila, aby otevřela dveře, ale Swain ji jemně zatáhl za ruku, potom ji pustil a sevřel její obličej ve svých velkých teplých dlaních. Přitom jí zvedl bradu a sklonil se nad ní.

Neprotestovala, jen ho popadla za obě zápěstí a prostě ho držela. Jeho rty byly překvapivě něžné a polibek spíš jemný než náruživý. A chutnal čokoládou.

Cítila, že nepředpokládá žádné pokračování – aspoň ne v tu chvíli. Mohla mu polibek oplatit, a přesto by z ní nestrhal šaty, ani by na ni nenalehl na kapotu.

Trochu se o něj opřela, vnímala teplo jeho těla a vychutnávala jeho blízkost. Poškádlila ho jazykem a chtěla víc. Vyhověl jí, aniž přitvrdil. Prostě poznávali, jak se jejich ústa dokážou sladit.

Potom se Swain odtáhl, usmál se a přejel jí palcem po spodním rtu. Vzápětí otevřel dveře auta a nechal ji vklouznout dovnitř.

„Kam to bude teď?“ zeptal se, když nasedl. „Zpátky do Paříže?“

„Ano,“ přikývla s očividnou lítostí. Ten den byl vítaným únikem, jenže končil. Přesto dospěla k důležitému závěru. Swain nemůže být od CIA, protože ji nechal naživu. Je to vždycky jako odměna, když tě chlap po schůzce nezabije.

20

Pozdě odpoledne se Blankovi znovu ozval Damone Nervi. Věděl, kdo volá, a žaludek se mu stáhl úzkostí. Seděl v autě, takže nehrozilo, že by ho někdo slyšel, což bylo malé plus. Jediné, které v té situaci objevil.

Zajel k chodníku a přiložil mobil k uchu. Damonův hlas byl velmi klidný. „Jsem rozumnější než bratr," spustil, „nenechám se však beztrestně ignorovat. Máte informaci, kterou jsem žádal?"

„Ano, ale…" Blanc zaváhal a pak do toho skočil po hlavě. „Radil bych… Doufám, že to číslo nepoužijete."

„Proč?"

K Blankově úlevě to znělo spíš zvědavě než rozzlobeně. Zhluboka se nadechl. Třeba je naděje. „K tomu číslu se dostanete jediným způsobem, a to, že vám ho poskytne někdo od CIA. Muž, kterému chcete volat, pro ně pracuje.

Myslíte, že ho nebude zajímat, jak jste k číslu jeho mobilu přišel? Myslíte, že je tak hloupý, že si nespočítá dvě a dvě? Měl byste si položit otázku, jestli – pokud je loajální ke svým zaměstnavatelům – jim to neohlásí? A oni začnou pátrat. Pokud to číslo použijete, monsieur, můžete zničit můj kontakt i mě."

„Chápu."

Chvíli bylo ticho, jak Damone zvažoval veškeré následky. Potom řekl: „Rodrigo je netrpělivý. Asi bude nejlepší, když se tohle nedozví. Jeho touha jednat někdy

přehluší prozíravost. Povím mu, že ten člověk si zřejmě pořídil mobil až tady a zatím se s nikým nespojil.“

„Díky, monsieur. Díky.“ Blanc zavřel oči úlevou.

„Ale vy mi teď dlužíte službu,“ dodal Damone.

Blanc si okamžitě připomněl, že ať je Damone rozumný, nebo ne, pořád je to Nervi, a tudíž nebezpečný. Žaludek se mu opět nervózně stáhl. Co jiného mohl dělat, než přisvědčit?

„Jistě,“ vzdychl.

„Tohle je soukromé. Chci, abyste pro mě udělal něco, co nikdy nikomu nepovíte. Závisí na tom život vašich dětí.“

Blankovi vhrkly slzy do očí, ale rychle je setřel. Srdce mu bušilo tak zběsile, až měl strach, aby neomdlel. Nikdy by neudělal tu chybu, aby podcenil brutalitu, které jsou Nervisové schopní.

„Rozumím. Co mám udělat?“

Blížili se k hotelu, když Swain prohlásil: „Odvezu tě domů. Neměla bys jezdit metrem, když jsi mnohem bezpečnější v autě, které nikdo nezná.“

Lily zaváhala, protože instinktivně nechtěla prozradit umístění svého bytu. „Jela jsem metrem už ráno,“ pokrčila rameny. „Je to rychlejší.“

Ráno si zakryla vlasy kloboukem a obličej starými slunečními brýlemi, jak navrhoval, pro případ, že by Rodrigovi lidé prohlíželi stanice. V Paříži jich byla spousta. Obsadit všechny by vyžadovalo spoustu lidí, i když Rodrigo je nepotřeboval shánět. Se svým vlivem mohl zapojit jiné složky.

„Jasně, jenže ráno svítilo slunce a teď je tma. Tmavé brýle budou podezřelé.“ Zakřenil se. „Navíc bych si rád prohlédl tvou postel a ověřil si, že je pro mě dost velká.“

Protočila panenky. Jedna pusa a on už čeká, že mu padnu do postele? Polibek byl příjemný, jenže zatím byla jen mírně okouzlená, nikoli postižená blbostí.

„Není," odsekla, „takže je zbytečné, aby ses na ni díval."

„Záleží na tom. Je úzká, nebo krátká? Pokud je jen úzká, není to problém, protože stejně budeme na sobě, ale jestli je krátká, budu muset své pobláznění tebou přehodnotit, protože se ženskou, která si nedokáže pořídit postel tak dlouhou, aby si chlap mohl natáhnout nohy, není něco v pořádku."

„Jsou to obě varianty," řekla a snažila se potlačit smích. Naposledy se hihňala v osmnácti, ale teď k tomu neměla daleko. „Krátká a úzká. Koupila jsem ji v klášteře."

„Jeptišky prodávají postele?"

„Uspořádaly velký výprodej. Potřebovaly peníze."

Swain zaklonil hlavu a rozesmál se, aniž se ho její odmítnutí dotklo. Veškeré jeho jednání i nabídky byly tak neskutečné, že předpokládala, že aspoň zčásti žertuje. Ačkoli kdyby něco z toho vzala vážně, jako většina mužů by využila příležitosti.

Odvedl řeč od původního návrhu, ale Lily na něj nezapomněla. Měla by porovnat svou přirozenou obavu z prozrazení místa svého ubytování s rizikem cestování metrem. Občas se tomu nevyhne, ale proč pokoušet osud, když to není nutné? Kdo je pro ni nebezpečnější – Rodrigo nebo Swain?

Bez diskuze.

Swain zatím stál pevně na její straně, i když neměl vážnější důvod, aby jí pomáhal, než zahnat nudu a touhu vyspat se s ní. „Bydlím na Montmartru," zamumlala. „To máš z ruky." Pokrčil rameny. „No a?"

Když mu to nevadí, proč by si dělala starosti? Bezpečnost je jediný důvod, proč se tam nechá odvézt, protože metro je mnohem výhodnější dopravní prostředek po Paříži…

Udala směr a opřela se. Ať si s hustým provozem poradí. Zvládl to s obvyklou vervou, výkřiky a rozmanitými urážlivými gesty. V jednu chvíli se dostal do ráže a zrychlil právě v okamžiku, kdy se skupina turistů snažila přejít ulici.

Protože to byla Paříž, vůz vedle něho přirozeně přidal taky. Řítili se přitom na statnou ženu středního věku a Lily zděšeně vykřikla. Žena při pohledu na dvě vozidla, která se na ni valila, vytřeštila oči.

„Sakra!“ vyjekl Swain, „Ty hajzle!“

Ostře vybočil směrem k vedlejšímu autu, zatímco jeho šofér v panice strhl volant doleva a dupl na brzy. Swain přeřadil na nižší rychlost a vlétl do mezery mezi chodci a sousedním vozidlem, právě když se vyplašená žena drápala zpátky na chodník.

Za nimi skřípěly pneumatiky a Lily se otočila, aby zjistila, jaký masakr na sebou nechali. Auto, které jim bránilo, aby se zařadili do levého pruhu, stálo napříč široké ulice a ostatní vozy se v různých úhlech nakupily kolem něj.

Ozývalo se halasné troubení klaksonů a naštvaní řidiči vyskakovali z aut, mávali rukama a hrozili pěstmi. Neviděla však žádná těla na zemi, takže chodci zřejmě dopadli dobře.

„Pusť mě ven!“ houkla zuřivě. „V metru s Rodrigovými nohsledy budu ve větším bezpečí než v autě, které řídíš!“

„Měl jsem tam dost místa, abych se protáhl, kdyby ten debil vedle mě nezrychlil,“ prohlásil Swain v nesmělé sebeobraně.

„Jasně že zrychlil!“ zaječela. „Tohle je Paříž! Radši by umřel, než by tě pustil před sebe!“

Prudce se opřela a ztěžka oddychovala. O pár minut později houkla: „Požádala jsem tě, abys mě pustil ven!“

„Omlouvám se,“ zamumlal zkroušeně. „Budu opatrnější, slibuju.“

Vzhledem k tomu, že evidentně nehodlal zastavit, usoudila, že bude muset s tím šílencem zůstat. Jinak by ho musela zastřelit. Chudák ženská! Kdyby měla problémy se srdcem, mohlo ji to zděšení zabít. Naštěstí vypadala zdravě, protože patřila mezi ty, kteří hrozili pěstí a dívali se za nimi, jak chvátají od té mely, kterou způsobili.

Po pěti minutách opatrné jízdy a mlčení se Swain zeptal: „Vidělas její obličej?“

Lily vyprskla. Věděla, že to není správné, ale vzpomínka na ženin rudý obličej s cholerickým výrazem a očima vykulenýma hrůzou jí zůstane v paměti navždy. Přesto se snažila ovládnout, protože ta situace nebyla nijak zábavná, a nechtěla, aby si myslel, že to bylo v pořádku.

„Nechápu, čemu se směješ," tvářil se Swain nesouhlasně, i když mu koutky úst cukaly. „To je bezcitný."

Měl pravdu, přestože si z ní utahoval. Ztěžka polkla, otřela si oči a s vypětím všech sil se snažila smích zarazit, jenže udělala chybu, protože se na něj podívala. Jako by právě na to čekal, vytřeštil oči v přesné napodobenině výrazu té ženy a Lily se opět neudržela.

Naklonila se k bezpečnostnímu pásu a popadla se za břicho. Zároveň ho pěstí udeřila do paže, jenže se smála tak intenzivně, že v té ráně nebyla žádná síla.

Swain ostře odbočil z hlavní třídy doprava a nějakým zázrakem našel místo, kde mohl zaparkovat. Lily se přestala smát. „Co se děje?" zeptala se poplašeně a rozhlížela se po nebezpečí, přičemž jí ruka automaticky sjela k botě pro zbraň.

Swain vypnul motor a popadl ji za ramena. „Pistoli nepotřebuješ," prohlásil drsně a přitáhl ji k sobě tak blízko, jak to dovolil bezpečnostní pás. Políbil ji hladově a divoce, pravou rukou ji přitom držel za hlavu a levou jí přejížděl po ňadrech.

Lily nejdřív překvapeně vyjekla, potom se mu ale poddala. Řadicí páka ji tlačila do boku a koleno měla nepříjemně vytočené, ale nevadilo jí to.

Vášnivý polibek už nezažila tak dlouho, že ji to překvapilo. Neuvědomovala si, jak je vyhladovělá a touží, aby ji někdo objímal. Pootevřela ústa a vzala Swaina kolem krku.

K milování přistupoval stejně jako k řízení – rychle a s velkým nadšením. Zachránilo ji jen to, že seděli v autě. Vytočená noha ji začala bolet, a tak se s povzdechem odtáhla a neohrabaně se snažila nohu narovnat, v čemž jí bránil

bezpečnostní pás i Swainovo sevření. Ochraptěle zasténala a stiskla zuby.

„Co je?“ zeptal se ostře a pokusil se ji nějak srovnat. Motali se tam, naráželi lokty do volantu, ovládacího panelu a palubní desky a v podstatě vypadali komicky. Lily se nakonec podařilo uvelebit na sedadlo a s úlevným zahekáním narovnala bolavou nohu, jak to šlo. Nebylo to moc, zatáhla tedy za páčku pod sedadlem a co nejdál ho odsunula.

Zadýchaně si pak masírovala stehno. Namožené svaly se zvolna uvolňovaly a bolest ustupovala. „Na to, abych to dělala ve sporťáku, už nemám věk,“ poznamenala s povzdechem. Opřela si hlavu a unaveně se usmála. „Doufám, že to divadýlko nikdo nenatáčel.“

Swain k ní byl pořád nakloněný a pouliční lampy osvětlovaly jeho obličej. Usmíval se a jeho výraz byl podivně něžný. „Myslíš, že by nás mohli vydírat?“

„Jasně. Uvědom si, jak by utrpěla naše reputace. Co tě to vůbec napadlo?“

Jeho úsměv se trochu pokřivil. „Řekl jsem ti, že mě vzrušuje, když se směješ?“

„Ne. To bych si určitě pamatovala.“

Neměl pravdu, tu zbraň potřebuje. Měla ho zastřelit dřív, než mu dovolila, aby ji takhle líbal, protože teď si nebyla jistá, jak přežije zbytek dne bez dalších polibků.

Vrátila sedadlo do původní polohy a uhladila si vlasy. „Myslíš, že bys mohl dokončit cestu bez toho, abys děsil další chodce k smrti, málem nás zabil, nebo se pokoušel o další útok na mě? Ráda bych dorazila domů do půlnoci.“

„Ten útok se ti líbil, ne? Jen si to přiznej.“ Uchopil ji za levou ruku a propletl si s ní prsty. „Kdyby tě nechytila křeč do nohy, dala by sis mnohem víc.“

„Teď už se to nedozvíme,“ pokrčila rameny.

„Chceš se vsadit?“

„Bez ohledu na to, nakolik se mi to líbilo, nespím s někým, koho jsem poznala před několika dny. Tečka. Tak si nedělej naděje.“

„Pozdě.“

Potlačila úsměv, přičemž musela vtáhnout tváře. Swain jí jemně stiskl ruku, potom ji pustil a nastartoval. Otočili se a vjeli zpět na bulvár.

Montmartre býval plný umělců všeho druhu, ale od jeho nejslavnějších dob se hodně změnilo. Byly tam úzké klikaté uličky se žlábky uprostřed, které odváděly vodu, po obou stranách natěsnané domky a spousty turistů hledajících noční život.

Lily tím bludištěm Swaina provedla a nakonec prohlásila: „Tamhlety modré dveře. V tom domě bydlím.“

Zastavil u chodníku. Nedalo se tam zaparkovat, takže nemohla být řeč o tom, že by šel nahoru. Lily se natáhla, vtiskla mu chvatný polibek na tvář a pak na rty. „Dík za dnešek. Bylo to fajn.“

„Potěšení je na mé straně. Takže zítra?“

Po krátkém zaváhání zamumlala: „Zavolej mi. Uvidíme.“ Třeba už bude mít informace ohledně zabezpečení laboratoře, které potřebují. Swain jistě zase přijde s dalším nerozumným pozváním, které se jí z nějakého důvodu zalíbí, i když uvažovala o tom, že by bylo bezpečnější, kdyby řídila sama – přestože její řidičské umění je žalostně zarezlé.

Díval se za ní, dokud nezmizela v domě, potom zlehka stiskl klakson a odjel. Lily stoupala po schodech, pomaleji než obvykle, a potěšilo ji, že při vstupu do svého bytečku v třetím patře byla zadýchaná jen slabě. Vešla dovnitř, zamkla za sebou a dlouze vzdychla.

Sakra! Swain proniká její obranou a oba to dobře vědí.

Jakmile se Swain propletl labyrintem Montmartru a mohl se věnovat něčemu jinému než sledování cesty, vytáhl

mobilní telefon, aby zjistil, jestli přišly nějaké zprávy. Nic tam nebylo, takže ještě během jízdy zavolal do Langley a požádal o kancelář ředitele Vinaye. Třeba je tam ještě sekretářka, i když u nich je kolem páté.

Když poznal její hlas, ulevilo se mu. „Tady je Lucas Swain, můžete mi říct, jak je řediteli?“ Zároveň zatajil dech a modlil se, aby Frank ještě žil.

„Jeho situace je pořád kritická,“ vzdychla. Znělo to sklesle. „Nemá žádné blízké příbuzné, jen dvě neteře a synovce, kteří žijí v Oregonu. Kontaktovala jsem je, ale nevím, jestli někdo z nich přijede.“

„Jaká je prognóza?“

„Doktoři tvrdí, že pokud zvládne příštích čtyřiadvacet hodin, mohl by se jeho stav zlepšit.“

„Můžu zase zavolat?“

„Samozřejmě. Nemusím vám ale zdůrazňovat, že je to naprosto důvěrné, že?“

„Ne, madam.“

Poděkoval a zavěsil, potom v duchu pronesl směs modlitby a poděkování. Dnes se mu sice podařilo pobavit sebe i Lily, ale vědomí, že by Frank mohl zemřít, zůstávalo v jeho mysli a trápilo ho.

Nevěděl, co by dělal, nebýt Lily. Tím, že byl s ní a snažil se ji rozesmát, mohl se zaměřit na něco jiného než na své starosti.

Ničila ho představa, že ji v osmnácti – ve stejném věku, v jakém je teď Sam – naverbovali, aby chladnokrevně vraždila. Bože, člověk, který to provedl, by sám zasloužil zastřelit. Ten chlap ji oloupil o normální život v době, kdy byla příliš mladá na to, aby si uvědomila, jakou cenu za to zaplatí.

Chápal, že z ní byl dokonalý zabiják. Byla mladá, svěží a nevinná, ale nebylo to správné. Kdyby se mu někdy podařilo zjistit totožnost toho muže – za předpokladu, že se jí vůbec představil svým jménem – našel by ho a odrovnal.

Vtom zazvonil jeho mobil. Zamračil se a stáhl se mu žaludek. Snad proboha nevolá Frankova sekretářka, že šéf právě umřel…

Popadl telefon a podíval se na číslo volajícího. Bylo francouzské a podivil se, kdo to může být, protože nikdo jiný kromě Lily jeho číslo neměl.

Otevřel telefon a vložil si ho mezi čelist a rameno, protože zároveň potřeboval přeřadit.

„Ano?“

Ozval se tichý klidný mužský hlas. „V ústředí CIA je špicl, který předává informace Rodrigovi Nervimu. Myslel jsem, že byste to měl vědět.“

„Kdo volá?“ vyhrkl Swain strnule, ale spojení se přerušilo.

Swain zaklel, zaklapl telefon a pustil ho do kapsy. Špicl? Do hajzlu!

Věřil tomu, protože jak jinak by ten Francouz sehnal jeho číslo? A volající byl rozhodně Francouz. Mluvil sice anglicky, ale přízvuk měl francouzský. I když ne pařížský. Swain ho dokázal rozeznat už za jeden den.

Po páteři mu přejela ledová ruka. Všechno, co hlásil, šlo rovnou k Nervimu? V tom případě by je jakákoli akce, kterou by s Lily podnikli, zavedla přímo do pasti.

21

Přecházel sem a tam po hotelovém pokoji a obvyklý dobře naladěný výraz jeho obličeje nahradila tvrdá a chladná maska. Ať na to hledí z jakékoli stránky, musí pracovat doslova na vlastní pěst.

Špiclem v Langley může být kdokoli. Frankova sekretářka, Patrick Washington, kterého měl Swain moc rád, každý z analytiků, provozní úředníci – dokonce i zástupce ředitele Garvin Reed.

Jediný, komu plně důvěřoval, byl Frank Vinay, jenž byl v kritickém stavu a možná nepřežije. Na základě odhalení tajemného přítele by se nakonec dalo uvažovat o tom, že Frankova nehoda nebyla náhoda.

Jenže když tak o tom přemýšlel, stejný nápad musely mít v Langley tisíce dalších lidí. Co když tam toho špicla šoupli proto, aby vhodným způsobem odvedl pozornost od té nehody?

Problém je jen v tom, že autonehody jsou náročné a rozhodně nikoli nejspolehlivější metody jak někoho sprovodit ze světa. Je známo, že lidé často od nehod, při nichž došlo ke zdemolování jejich vozidel, odcházejí, na druhé straně, pokud chcete někoho zabít a nepřejete si, aby se na to přišlo, musíte to zinscenovat tak, aby to vypadalo jako nehoda. Úspěch pak závisí na hodnověrnosti zúčastněných stran a množství peněz v pozadí.

Jenže jak může někdo naaranžovat autonehodu, která by zlikvidovala provozního ředitele CIA? Jak by se dalo logicky předvídat, kde se bude v daném okamžiku v tom zmatku ve Washingtonu pohybovat? Vzhledem k zohýbaným nárazníkům, poruchám motorů a prázdným pneumatikám po celém městě, které zdržují provoz a odvádějí ho do jiných ulic, je to nemožné.

A když se k tomu přidá lidský faktor, kdy někdo zaspí nebo se někde zastaví… Těžko by se něco takového dalo perfektně načasovat.

Frankův šofér navíc jistě nejezdil každý den stejnou cestou. To byl základ. Frank by to ani nedovolil.

Takže… Logicky ta nehoda musí být tím, čím se zdá.

Výsledek však byl stejný. Ať byl Frank naživu, nebo ne, byl nedostupný. Swain už pracoval v terénu dlouho, ale v terénu, kde byl ve styku s různými povstalci a vojenskými skupinami v Jižní Americe. S úředníky CIA moc času netrávil. Ani tam většinu lidí neznal a oni neznali jeho.

Vždycky považoval za výhodu, že se na ústředí objevuje málokdy, ale teď to bylo naopak, protože se nemohl obrátit na nikoho, komu by mohl důvěřovat.

Z Langley tedy nepřijde pomoc, ale ani žádost o informace. Snažil se promyslet, co to znamená v jeho konkrétní situaci. Měl v podstatě dvě možnosti: Zlikvidovat Lily, a tím dokončit zadaný úkol, a potom doufat, že Frank přežije, aby mohl zničit toho zatraceného špicla. Nebo zůstat tady, pracovat s Lily na Nerviho bezpečnostním systému a dobrat se k špiclovi touhle cestou.

Dával přednost druhé variantě. Jednak už je tady, a bez ohledu na to, jak kvalitní je Nerviho bezpečnostní systém, nedá se porovnávat se zabezpečením v Langley.

Navíc tam není Lily.

Zapůsobila na něj, pobavila ho a vytočila způsobem, jaký nečekal. Jasně, atraktivní mu připadala od začátku, ale čím víc času s ní trávil, tím víc ji poznával a tím víc ho

přitahovala. Dostával se hlouběji, než měl původně v úmyslu, i když to ještě pořád nebylo ono. Chtěl víc.

Takže zůstane tady a vynasnaží se to vzít z tohoto konce, naprosto na vlastní pěst. S Lilyiným nápadem proniknout do laboratorního komplexu si zpočátku pohrával čistě ze zvědavosti – a taky z touhy dostat se jí na tělo – ale teď měl chuť pustit se do toho seriózně.

Navíc není tak úplně sám. Má Lily, která není žádný nováček, a taky má toho neznámého přítele z telefonu. Ať je to kdokoli, pracuje na takovém místě, kde má přehled o tom, co se děje, a tím, že ho varoval, se zařadil mezi jeho strážné anděly.

Díky schopnosti mobilního telefonu zaznamenat číslo volajícího měl na něj spojení. Dnes se člověk nemůže pohnout, aniž by po sobě zanechal elektronickou stopu. Někdy je to požehnání, jindy k vzteku – záleží na tom, zda někoho hledáte, nebo se skrýváte.

Je možné, že ten člověk dokonce zná jméno toho špicla – i když o tom pochyboval. Proč by jinak mluvil tak všeobecně? Jestliže mu tolik záleželo na tom, aby ho varoval, kdyby to jméno znal, určitě by mu ho řekl.

Nikdy nevíte, kolik informací kdo má a neuvědomuje si to. Útržky a kousky, které teprve dohromady tvoří celek. Jediná možnost, jak to zjistit, je vyptávat se.

Jenže se mu nechtělo volat neznámému informátorovi ze svého mobilu, navíc se může stát, že ten člověk s ním nebude chtít mluvit, a když uvidí jeho číslo, prostě to nevezme. Kromě toho si nepřál, aby poznal, že bydlí v Bristolu. Připadal si tak bezpečněji.

Hned po příjezdu do Francie si koupil telefonní kartu. Předpokládal, že ji nikdy nepoužije, ale chtěl ji mít pro případ, že by se nečekaně vybila baterie mobilu nebo něco takového.

Vyšel tedy z hotelu, vykročil po Faubourg-Saint-Honoré a vybral si až druhou budku, kterou potkal. Když vyťukával

číslo, usmíval se, i když ten úsměv naprosto postrádal humor. Připomínal spíš žraloka chystajícího se k obědu.

Zatímco to na drahé straně vyzvánělo, pohlédl na hodinky. Tri čtvrtě na dvě. Hmm. Asi ho vytáhnu z postele, ale zaslouží to, protože mi zavěsil.

„Ano?“

Tón byl ostražitý, ale ten hlas poznal. „Nazdar!“ zahlaholil vesele anglicky. „Doufám, že neruším. Nezavěšujte. Když mě budete napínat, vysloužíte si jen další telefonát. Zavěsíte, a můžete se těšit na návštěvu.“

Chvíli bylo ticho. „Co chcete?“ Muž na druhé straně mluvil francouzsky a Swain byl rád, že ten jazyk ovládá natolik, aby mu rozuměl.

„Jen maličkost. Chci vědět všechno co vy.“

„Okamžik, prosím.“ Bylo slyšet, jak s někým tiše mluví. S nějakou ženou. Přestože bylo obtížné zjistit, co říká, protože měl zakrytý mikrofon, Swain měl přesto dojem, že to bylo něco jako: „Vezmu si ten hovor dolů.“

Aha, je doma.

Potom se znovu ozval. „Haló, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se rychle.

Kouřová clona pro manželku, pomyslel si Swain. „Jako předkrm mi můžete říct jméno.“

„Toho špicla?“ Musel být z manželčina doslechu, protože přešel na angličtinu.

„To taky, ale měl jsem na mysli to vaše.“

Muž se opět odmlčel. „Bude lepší, když ho nebudete znát.“

„Pro vás ano, jenže mě se vaše starosti netýkají.“

„Ale mě ano, monsieur.“ Znělo to odhodlaně. Ten člověk nebyl žádný měkkota. „Riskuju život – svůj i své rodiny. Rodrigo Nervi zradu nepromíjí.“

„Pracujete pro něho?“

„Ne, ne v tom smyslu.“

„Trochu nechápu. Buď vás platí, nebo ne. Tak co?“

„Když mu předám jisté informace, monsieur, nezabije mou rodinu. Ano, platí mě. Ty peníze svědčí proti mně, že?“ Do tichého hlasu vstoupila zahořklost. „Je to pojistka, abych nemluvil.“

„Chápu.“ Swain polevil v přístupu drsného hocha. „Ale přesto mě něco mate. Jak se Nervi vůbec dozvěděl, že jsem tady? Proč se o mě zajímá? Předpokládám, že kvůli tomu jste se dostal k mému jménu a sehnal moje telefonní číslo.“

„Pátral po totožnosti jedné z vašich smluvních agentek. Myslím, že ji identifikovali pomocí počítačového programu rozlišujícího obličeje. Ten špicl má přístup k jejímu spisu, kde byla poznámka, že vás vyslali, abyste vyřešil problém, který způsobila.“

„Jak věděl, že jde o smluvní agentku?“

„Nevěděl to. Zkoušel různé způsoby jak ji najít.“

Takhle tedy Rodrigo získal Lilyinu fotografii bez převleku, který použila, když byla se Salvatorem. Teď ví, jak vypadá i jak se skutečně jmenuje.

„Zná Nervi mé jméno?“ zeptal se.

„Těžko říct. Jsem jen spojka mezi ním a CIA, ale já mu ho nedal. Žádal však kontakt na vás.“

„Proboha proč?“

„Myslím, že vám chtěl nabídnout spolupráci. Spoustu peněz výměnou za informace o ženě, kterou hledá.“

„Jak ho napadlo, že bych na to přistoupil?“

„Necháváte se přece najímat, ne?“

„Ne,“ odsekl Swain. „Vy nejste smluvní agent?“

„Ne.“ Víc neprozradil. Jestliže ho vyslala CIA a není smluvní agent, zbývá jediná možnost: detašovaný důstojník. Předpokládal, že ten chlapík je dostatečně chytrý, aby si to domyslel.

„Aha.“ Muž na druhé straně si slyšitelně oddechl. „V tom případě jsem se rozhodl správně.“

„A to?“

„Vaše číslo jsem mu nedal.“

„Přestože jste tím ohrozil rodinu?“

„Pomohl mi další Nervi, mladší bratr Damone, který není… tak úplně ze stejného těsta. Je inteligentní a rozumný. Když jsem ho upozornil, jak je nebezpečné kontaktovat někoho, kdo pracuje pro CIA, protože ta osoba si snadno spočítá, že Rodrigo mohl to číslo dostat jen od někoho od CIA, a navíc může být velmi loajální ke své vlasti – Damone to pochopil.

Slíbil, že Rodrigovi řekne, že ten člověk od CIA – tedy vy – si pořídil mobil až tady a ještě se na ústředí nehlásil, takže zatím není jeho číslo k dispozici.“

Znělo to logicky, až na to, že Rodrigo zřejmě netušil, že agenti v terénu, kteří jsou mimo vlast, používají zabezpečené mezinárodní mobilní nebo satelitní telefony.

Další kousek úhledně zapadl do té malé skládačky. Jestliže se informace získané od CIA dostávají k Nervimu prostřednictvím tohoto muže, znamená to, že je v postavení, kde má oprávnění takové delikátní záležitosti požadovat, a hodně riskuje – v případě, že by na to někdo přišel.

„Odkud jste?“ zeptal se Swain. „Z Interpolu?“

Muž se polekaně nadechl a Swain si spokojeně pomyslel: Bingo! Vypadá to, že Salvatore Nervi strkal prsty na mnohá místa, kam neměl.

„Takže vy se chcete Nervimu pomstít, aniž byste ohrozil rodinu,“ poznamenal. „Evidentně mu nemůžete nic odmítnout, že?“

„Mám děti, monsieur. Možná nechápete…“

„Taky mám dvě, takže to chápu naprosto dokonale.“

„Kdybych nespolupracoval, bez váhání by je zabil. Co se týče jeho bratra, žádost jsem neodmítl. Bratr se rozhodl sám.“

„A když už jste měl to číslo, usoudil jste, že by se dalo využít k anonymnímu varování před špiclem.“

„Oui. Vyšetřování na základě podezření zevnitř je jiné, než kdyby ho podnítil někdo zvenčí, ne?“

„Souhlasím.“ Ten chlapík chce, aby toho špicla odhalili. Aby se ten kontakt uzavřel. Musí se cítit provinile kvůli

informacím, které za ty roky předal, a snaží se to nějak odčinit. „Jaké škody jste nadělal?“

„Co se týče národní bezpečnosti jen nepatrné, monsieur. Jenže když mě o to požádají, musím zajistit aspoň nějaké spolehlivé informace, i když jsem choulostivější části vynechával.“

Swain tomu věřil. Koneckonců, ten člověk má svědomí, jinak by ho nevaroval. „Znáte jméno toho špicla?“

„Ne, nikdy nepoužíváme jména. Ani on nezná moje. Myslím skutečná jména. Máme samozřejmě identifikační kódy.“

„Jak vám ty informace předává? Předpokládám, že máte nějaké kanály, takže něco může poslat faxem nebo přes počítač přímo k vašim rukám.“

„Pro věci, které se posílají elekronickou poštou – což je většina – mám doma na počítači fiktivní totožnost. Jen málokdy jde něco faxem. To se dá vystopovat – za předpokladu, že víte, po čem jít. K účtu mám přístup z… teď mi to slovo vypadlo. Takový malý příruční počítač…“

„Číslo, na které ho voláte?“

„Je to asi mobil, protože ho vždycky zastihnu.“

„Šel jste po tom čísle?“

„My nepátráme, monsieur, ale koordinujeme.“

Swain dobře věděl, že Interpol nesmí provádět vlastní vyšetřování. Ten muž mu jen potvrdil, že opravdu pracuje v Interpolu.

„Jsem si jistý, že ten mobil je registrovaný na falešné jméno,“ pokračoval Francouz. „Jistě je to pro něj snadné.“

„Jasně,“ přitakal Swain a promnul si špičku nosu. Sehnat padělaný řidičský průkaz není problém, zvlášť pro lidi z jejich branže. Lily použila tři identity jen během útěku před Rodrigem. Pro někoho, kdo pracuje v Langley to musí být hračka.

Probíral různé možnosti jak toho člověka odhalit. „Jak často jste v kontaktu?“

„Někdy máme pauzu celé měsíce. Teď to bylo během několika dnů dvakrát.“

„Takže třetí žádost v tak krátké době by byla neobvyklá?“

„Velmi. Ale jestli by to v něm vyvolalo podezření? Možná ano, možná ne. Co myslíte?“

„Mám dojem, monsieur, že vás to mele mezi dvěma kameny a vy byste rád ven, mám pravdu?“ zamumlal Swain.

„Mezi dvěma…? Aha, chápu. To bych moc rád.“

„Potřebuju, abyste si příští hovor s tím člověkem nahrál. Jestli chcete, můžete to vypnout, když budete mluvit vy. Obsah není podstatný, důležitý je hlas.“

„Získáte otisk hlasu.“

„Jo. Taky budu chtít ten záznamník. A potom už stačí jen najít toho, komu hlas patří.“

Analýza hlasu je poměrně přesná technika. Spolu s rozpoznáváním obličejů se používala třeba k odlišení Saddáma Hussajna od jeho dvojníků.

Hlas je výsledkem individuální stavby struktury hrdla, nosu a úst a těžko se dá falšovat. K drobným odchylkám dochází při použití různých mikrofonů, nahrávacích zařízení, kazet, disků a podobně. Když bude mít stejný přístroj, může se tomu vyhnout.

„Rád to udělám,“ prohlásil Francouz. „Je to sice pro mě i mé milované nebezpečné, ale věřím, že s vaší pomocí se to dá zvládnout.“

„Díky,“ řekl Swain upřímně. „Jste ochotný udělat ještě další krok a možná se té hrozby zbavit úplně?“

Následovala dlouhá pauza. Potom muž hlesl: „Jak byste to provedl?“

„Máte kontakty, kterým důvěřujete?“

„Samozřejmě!“

„Někoho, kdo by mohl sehnat podklady k bezpečnostnímu systému jisté budovy?“

„Jaké podklady?“

„Plánek. Technické podrobnosti.“

„Předpokládám, že ta budova patří Nerviho organizaci.“

„Ano.“ Swain mu dal název a adresu laboratoře. „Uvidím, co se dá udělat.“

22

Když následující ráno zadrnčel mobilní telefon, Lily se usmála. Očekávala další napůl zábavný, napůl provokativní hovor se Swainem, a tak si ani neověřila číslo volajícího. Jen trhla bradou, nasadila hluboký, téměř mužský tón a nevrle štěkla: „Haló!“

„Slečna Mansfieldová?“

Ten hlas nepatřil Swainovi. Někdo si ho elektronicky upravil, takže byl zkreslený a slova zněla, jako by vycházela z tunelu.

Šokovaně ztuhla a bez rozmýšlení se chystala hovor přerušit, ale chladný rozum ji zastavil. To, že někdo zná číslo jejího mobilu, nemusí znamenat, že ví, kde ji hledat. Telefon byl evidovaný na její skutečné jméno, byt a všechno ostatní znělo na Claudii Weberovou. V podstatě ji mohlo uklidnit, že se na ni volající obrátil jako na „Mansfieldovou“. Znamená to, že Claudia je stále v bezpečí.

Kdo má přístup k tomuhle telefonu?

Byl to její soukromý přístroj, který užívala jen pro osobní záležitosti. Samozřejmě že ho měli Tina s Averillem a taky Zia. Teď Swain. Kdo ještě?

Kdysi mívala rozsáhlý okruh známých, ale to bylo ještě před érou mobilních telefonů, protože od chvíle, kdy našla Ziu, se stále zmenšoval, až se nakonec zcela věnovala jen dítěti. A po debaklu s Dmitrim se úplně scvrkl. Nemohla si vzpomenout na nikoho, kdo by to číslo mohl mít.

„Mademoiselle Mansfieldová??“ opakoval zkreslený hlas.

„Ano?“ Lily se přinutila, aby měla klidný hlas. „Odkud máte tohle číslo?“

Neodpověděl, ale řekl francouzsky: „Neznáte mě, ale já jsem znal vaše přátele, Joubranovy.“

Znělo to divně. Vysoko a skřípavě, jako by ten člověk mluvil s obtížemi. Při zmínce o přátelích ještě víc znervózněla.

„Kdo jste?“

„Omlouvám se, ale to si musím nechat pro sebe.“

„Proč?“

„Je to bezpečnější.“

„Pro koho?“ zeptala se suše.

„Pro nás oba.“

Fajn. S tím se dá žít. „Proč mi voláte?“

„Jsem člověk, který najal vaše přátele, aby zničili tu laboratoř. To, k čemu došlo potom, se nikdy nemělo stát. Nikdo neměl zemřít.“

Lily šokovaně šátrala za sebou po židli, na kterou pak klesla. Chtěla odpověď a ta jí najednou bez varování spadla do klína. Přísloví „Darovanému koni na zuby nekoukej“ se v tu chvíli svářilo s lidovou moudrostí „Dej si pozor na Řeky, kteří nesou dary“.

Volající je kůň, nebo Řek?

„Proč jste je najal?“ vyhrkla nakonec. „Spíš proč teď voláte mně?“

„Vaši přátelé byli úspěšní – dočasně. Výzkum bohužel pokračuje a musí být zastaven. Máte důvod, abyste chtěla uspět: pomstu. Proto jste zabila Salvatora Nerviho. Proto bych vás rád najal, abyste tu práci dotáhla do konce.“

Po páteří jí stékal pramínek studeného potu. Odkud ví, že zabila Salvatora? Olízla si okoralé rty, ale dál se tím nezabývala. Radši se soustředila na závěr jeho prohlášení. Ten člověk ji chce najmout na to, co stejně chtěla udělat. Ta

ironie osudu ji málem rozesmála, až na to, že to byl smích spíš zahořklý než pobavený.

„O jakou konkrétní práci se jedná?“

„Jde o virus – ptačí chřipky. Doktor Giordano ho upravil tak, že se může přenášet z člověka na člověka a vyvolat pandemii, aby byla velká poptávka po vakcíně, kterou rovněž vyvinul.

Lidé nejsou vůči tomu viru odolní, protože se s ním ještě nesetkali. Aby vyvolali ještě větší paniku, doktor Giordano ho nějak specificky obměnil, aby nejvíc škodil dětem, které nemají plně vyvinutý imunitní systém jako dospělí.

Zemřou miliony lidí, mademoiselle. Dojde k větší pandemii, než byla v roce 1918, kdy jí údajně podlehlo mezi dvaceti až padesáti miliony lidí.“

… aby nejvíc škodil dětem! Zie.

Lily se udělalo špatně. Měla pravdu, šlo o něco, co se týkalo Zii a přimělo Averilla s Tinou k akci, která skončila jejich smrtí. Ve snaze ochránit Ziu zapříčinili její smrt.

Chtělo se jí kvůli té nespravedlnosti křičet, ale zatla ruce v pěsti a pracně se snažila získat ztracenou sebevládu a potlačit zuřivost a bolest, které jí stoupaly hrdlem jako láva.

„Virus je hotový. Jakmile dokončí vakcínu, rozvezou virus do největších měst po celém světě, kde je pohromadě nejvíc lidí. Chřipka se rychle rozšíří. Vypukne celosvětová panika a tisíce, možná miliony lidí zemřou. V tu chvíli doktor Giordano oznámí, že vyvinul vakcínu na ptačí chřipku, a Nerviho organizace bude mít možnost stanovit si cenu. Získají ohromné jmění.“

Jistě. To je klasika. Vytvořit poptávku po zboží, které mám na skladě. De Beerové to dělají s diamanty. Tím, že omezují množství diamantů na trhu, drží uměle ceny vysoko. Diamanty přitom vůbec nejsou nedostatkové, ale jejich distribuce je pod kontrolou. Stejná situace je s ropou a OPEC, až na to, že v případě nafty si svět zvýšenou poptávku vytváří sám.

„Jak to všechno víte?“ zeptala se dopáleně. „Proč to neoznámíte úřadům?“

Po krátké odmlce zkreslený hlas pokračoval. „Salvatore Nervi měl mnoho politických konexí, lidí ve vysokém postavení, kteří mu byli něčím zavázaní. Stejná laboratoř vyvíjí vakcínu proti tomu viru, což vysvětluje jeho existenci u nich. Nerviho vliv se nedá ničím přebít. Proto jsem se rozhodl zapojit profesionály.“

Bohužel to byla pravda. Řada politiků si zařídila slušné živobytí z Nerviho kapsy a pomohla mu, aby se stal nedotknutelným.

Pravdou taky bylo, že Lily neměla tušení, s kým mluví. Co když Rodrigo nějak zjistil číslo jejího mobilu a teď ji chce někam vylákat? Byla by bláhová, kdyby všechno, co ten chlap vykládá, brala za bernou minci.

„Uděláte to? „ zeptal se.

„Jak můžu souhlasit, když ani nevím, kdo jste? Jak vám mám věřit?“

„Chápu to, ale nemám jinou možnost.“

„Nejsem jediná, koho si můžete najmout.“

„Ne, ale vaše motivace je jistě silná a navíc jste tady. Nemůžu plýtvat časem a hledat někoho jiného.“

„Tina Joubranová byla expert na bezpečnostní zařízení. To já nejsem.“

„Nepotřebujete být. Poskytl jsem Joubranovým podrobné informace o bezpečnostním systému té laboratoře.“

„Po té explozi v srpnu to jistě změnili.“

„Ovšem. Obstaral jsem si i to.“

„Když to všechno víte, pracujete zřejmě v té laboratoři. Proč nezničíte ten virus sám?“

„Z jistého důvodu nemůžu.“

Opět postřehla určité obtíže v jeho mluvě a najednou ji napadlo, že je možná nějak postižený. „Dám vám za to milion dolarů.“

Lily si promnula čelo. To není dobré. Ta suma je moc velká. Její vnitřní ostražitost začala zvonit na poplach.

Protože neodpovídala, muž pokračoval: „Ještě je tu jedna věc. Musíte zabít i doktora Giordana. Pokud bude žít, může zopakovat svůj pokus s jiným virem. Všechno je třeba zničit.

Doktora, jeho záznamy, počítačové soubory, virus. Všechno. To byla chyba, kterou jsem udělal poprvé – že jsme nebyli důkladní."

Milion dolarů najednou nevypadal tak vzdálený. Všechno, co ten muž říkal, znělo rozumně a odpovídalo to na mnoho otázek, které ji zajímaly, vrozená opatrnost ji přesto držela zpátky.

Musí existovat způsob, jak by se mohla ochránit v případě, že jde o past, jenže ten hovor ji zastihl nepřipravenou a v tom spěchu nebyla schopná uspořádat si myšlenky. Potřebovala si všechno rozmyslet, než se rozhodne.

„Teď vám nemůžu odpovědět," řekla. „Musím zvážit řadu věcí."

„Chápu. Mohla by to být past. Je rozumné, že si chcete všechno promyslet, ale důležitou roli tu hraje čas. Myslím, že to, co jsem vám nabídl, stejně chcete udělat a s mojí pomoci máte větší šanci. Čím déle budete otálet, tím lepší má Rodrigo vyhlídky, že vás vypátrá.

Je inteligentní a bezohledný a peníze pro něj nejsou problém. Má lidi po celé Paříži, po celé Evropě. V obchodech i na policejních stanicích. Bude-li mít dost času, najde vás. S penězi, které vám vyplatím, můžete v pohodě zmizet."

Měl pravdu. Milion dolarů by její situaci výrazně zlepšil. Přesto ještě pořád nemohla po té nabídce skočit, ignorovat možnost, že ji chce jen oslnit, aby ji lapil.

„Zvažte to. Zavolám zase zítra. Pokud nepřijmete, budu muset hledat jinde."

Spojení se přerušilo. Lily se automaticky podívala po čísle volajícího, ale nijak ji nepřekvapilo, že bylo zablokované. Člověk, který má milion dolarů na to, aby zaplatil sabotáž, si jistě může dovolit zabezpečení telefonu.

Jenže někdo tak bohatý přece nebude pracovat v laboratoři. Asi ne. Kde tedy vzal ty informace? Jak se dostal k plánkům bezpečnostního systému?

O koho jde a jak získal ty znalosti? Může jít o partnera v Salvatorově plánu, jenž dostal strach, když pomyslel na všechny ty nevinné, kteří by měli umřít – i když podle

Lilyiny zkušenosti lidé Nervisova typu a jemu podobní se většinou nestarají o to, jak a kolik lidí umře, hlavně když dosáhnou svého cíle.

Nebo volal sám Rodrigo Nervi a přiznal, co se tam děje, aby ji chytil do pasti?

Vychytralý i troufalý je dost, aby ho napadlo předstírat takové úklady a zpracovat to realisticky do posledního detailu, jako třeba že chce zabít doktora Giordana.

Taky má dostatek prostředků, aby si sehnal číslo jejího mobilního telefonu, které z bezpečnostních důvodů ani nenechala uvést do Zlatých stránek.

Když stiskla Swainovo číslo, třásla se jí ruka. Po třetím zazvonění se ozvalo jeho ospalé: „Dobrýtro, sexy!“

„Něco se stalo,“ vyhrkla přiškrceným hlasem, aniž vzala jeho pozdrav na vědomí. „Musíme se sejít.“

„Mám tě vyzvednout, nebo přijedeš sem?“ Najednou byl čilý.

„Přijeď pro mě,“ hlesla. Varování ohledně Rodrigových lidí všude kolem ji znervóznilo. Věděla to, ale v metru se v klobouku a tmavých brýlích cítila bezpečně. Když ji teď ale tak snadno vystopoval člověk, který evidentně ví všechno, znejistěla.

Většina Pařížanů jezdí metrem, protože ulice jsou přeplněné. Poslat lidi, aby prohlíželi vagony a hledali někoho s jejím popisem, by bylo šílenství.

„Záleží na tom, jak to pojede. Budu tam za… hmm… něco mezi hodinou a dvěma dny.“

„Zavolej, až budeš přijíždět, a já ti přijdu naproti,“ dodala a bez odpovědi na jeho vtípek přerušila spojení.

Osprchovala se a oblékla do obvyklých kalhot a kozaček. Za okny se ukazovalo slunce. Díkybohu, aspoň nebude vypadat v tmavých brýlích divně. Vyčesala si vlasy, aby je mohla zakrýt kloboukem, potom se posadila k malému jídelnímu stolu, pečlivě prohlédla zbraň a do kabelky přidala rezervní munici.

Ten telefonát ji naprosto rozhodil, což se nestávalo často. „Za pět minut jsem u tebe,“ ohlásil se Swain o hodinu a čtvrt později. „Počkám venku.“

Vzala si kabát a klobouk, nasadila sluneční brýle, popadla kabelku a spěchala dolů. Slyšela zvuk silného motoru, jak se blíží úzkou klikatou uličkou, potom se přiřítilo stříbrné auto a se zaskřípěním zastavilo přímo před ní. Rozjelo se znovu ještě dřív, než stačila zaklapnout dveře.

„Co se děje?“ zeptal se Swain bez obvyklého laškovného tónu. Měl tmavé brýle a řídil rychle, ale seriózně, bez legrácek.

„Měla jsem hovor na mobilu,“ spustila Lily, když se připoutala. „Nedala jsem číslo nikomu, kromě tebe, takže jsem to vzala, aniž jsem si ověřila, kdo volá. I když by mi to stejně nebylo nic platné, protože číslo bylo zablokované. Hlas byl elektronicky zkreslený, ale byl to chlap a nabídl mi milion dolarů – amerických – když zničím Nerviho laboratoř a zabiju doktora, co tam dělá výzkum.“

„Pokračuj,“ kývl Swain hlavou a vybral ostrou zatáčku.

Vylíčila mu zbytek včetně všech podrobností, které si vybavila. Když se dostala k viru ptačí chřipky, Swain tiše prohodil: „Ten hajzl!“ a zbytek vyslechl bez komentáře.

„Jak dlouho jste mluvili?“ zeptal se potom.

„Pět minut, nebo tak nějak. Možná trochu déle.“

„Dost dlouho, aby se dala zaměřit tvoje pozice. Ne přesně, ale přibližně. Jestli to byl Nervi, mohl už do té

oblasti vyslat lidi s tvou fotografií a nakonec třeba bude mít úspěch.“

„S nikým se tu neznám. Byt jsem si najala od někoho, kdo je v zahraničí.“

„To je dobrý, ale máš příliš výrazný oči. Radši je přivírej, protože každej, kdo tě uvidí, si ty oči zapamatuje.“

„Díky,“ odsekla.

„Myslím, že by sis měla vzít, co potřebuješ, a přestěhovat se ke mně. Aspoň do tý doby, než ti zase zavolá. Pokud je to Nervi a bude mít možnost znovu upřesnit umístění tvého telefonu, bude to úplně jiná čtvrť, což ho zmate.“

„Bude si myslet, že se pořád stěhuju a nejsem na jednom místě,“ přitakala.

„Když budeš mít štěstí. Taky je možný, že by hotel sám od sebe mohl zabránit, aby se signál dal lokalizovat. Velké budovy často elektroniku ruší.“

Zůstat s ním. Znělo to dobře. Budou spolu, nebude se muset zapisovat v recepci, a kdo by ji hledal v luxusním hotelu?

Ten plán měl několik plusů a jediné minus. Bylo od ní sice hloupé, že z toho je otrávená, ale nebyla ještě připravená na intimní sblížení a nebyla natolik naivní, aby si myslela, že k tomu nedojde – když budou spát v jedné místnosti.

Starosti jí samozřejmě dělaly důležitější věci, než jestli spolu budou mít sex, přesto pořád váhala.

Swain se na ni dlouze, pátravě zadíval, což naznačovalo, že jí čte myšlenky, ale nezačal ji ujišťovat, že se bude držet a nepokusí se využít situace. Pochopitelně že toho využije. To je jasné.

„Dobrá,“ vzdychla.

Nezatvářil se spokojeně, dokonce se ani neusmál. Jen řekl: „Fajn. Teď mi znovu pověz všechno o tom viru ptačí chřipky. Mám v Atlantě někoho, kdo může zjistit, jestli je to

proveditelný – než začneme zachraňovat svět před nějakými pitomými machinacemi, který stejně nebudou fungovat.“

Zopakovala vše, na co si vzpomněla, zatímco Swain se proplétal uličkami zpátky k jejímu bytu. Zajel k chodníku a zeptal se: „Chceš se trochu projet, zatímco skočím nahoru a podívám se, jestli u tebe někdo není?“

Poklepala si na botu. „Díky, ale to zvládnu.“

„Budu tedy kroužit kolem a přitom zavolám tu Atlantu.“

„To zní dobře.“ Vyšla po schodech, po nichž sestupovala před necelou půlhodinou. Když předtím odcházela, vytrhla si vlas, navlhčila ho a přilepila asi tři centimetry nad prahem na dveře a zárubeň. Světlý vlas byl neviditelný jako rybářský vlasec. Teď se sklonila a s úlevou si oddechla. Vlas tam pořád byl. Byt byl bezpečný.

Odemkla, vešla dovnitř a rychle posbírala pár kusů oblečení a toaletních potřeb. Bůhví kdy – jestli vůbec – se vrátí pro zbytek.

23

Telefonní čísla některých přátel vám zůstanou v paměti navždy. Micah Summer mezi ně ale nepatřil, takže zatímco Lily ve svém bytě dávala dohromady své věci, Swain se snažil zdolávat úzké uličky a přitom vyťukávat to, co mu připadalo jako nekonečná řada čísel, než se těžce propracoval elektronickým močálem, kterým bylo nutné prolézt, když chtěl získat informaci o čísle ve Státech.

Pak si to číslo neměl čím zapsat, nemluvě o tom, že by k tomu potřeboval čtyři ruce, takže jakmile se počítačový hlas zeptal, jestli chce spojit, zamumlal: „Sakra, jo!“

Po pátém zazvonění začal pochybovat, že se někdo ozve, ale po šestém uslyšel nějaké mumlání a ospalostí zastřený hlas řekl: „Haló!“

„Micahu, tady je Lucas Swain.“

„Ty mizero!“ Následovalo hlučné zívnutí. „Neslyšel jsem o tobě už věky. A nejradši bych tě neslyšel ani teď. Víš vůbec, kolik je sakra hodin?“

Swain mrkl na hodinky. „No, tady je devět ráno, takže tam může být… tři ráno, mám pravdu?“

„Mizero!“ Další zívnutí. „No dobře, proč mě budíš? Doufám, že kvůli nějaký dobrý zprávě.“

„Ještě nevím, jaká je.“ Vložil si telefon mezi čelist a rameno a přeřadil rychlost. „Co víš o ptačí chřipce?“

„Ptačí chřipce? Děláš si srandu?“

„Ne. Jsem vážnej jako infarkt. Je to nebezpečný?“

„Pro ptáky. Vzpomínáš, jak jsme před několika lety… myslím, že to bylo někdy v roce 1997, viděli ve zprávách, jak vypukla ptačí chřipka v Hongkongu a museli vybít skoro dva miliony kuřat, aby ji zahnali?“

„Tam, co jsem byl, televize ještě nedorazila. Takže to zabíjí ptáky?“

„Jo. Ne všechny, ale hodně. Problém je v tom, že někdy ten virus mutuje a může se přenést z ptáka na člověka.“

„Je nebezpečnější než normální chřipka?“

„Mnohem. Pokud jde o virus, s nímž se lidské tělo ještě nesetkalo, a tudíž se jeho imunitní systém nedokáže bránit, vážně onemocní. A pak buď umřeš, nebo přežiješ.“

„To mě uklidnilo.“

„Zatím jsme měli štěstí. Objevilo se sice pár mutací, které umožnily nakažení člověka od ptáka, ale žádný z virů ptačí chřipky neprovedl takový skok, aby se přenášel z člověka na člověka.

Jak jsem říkal, zatím.

Očekávají se nové kombinace virů, které by mohly tvrdě udeřit, ale ptačí chřipka, která zasáhla Hongkong, nevypadala jako nová kombinace, spíš jako skutečný ptačí virus. Jenže napadá i lidi. Pokud zmutuje o ten kousek, který je potřeba k tomu, aby se přenášel z člověka na člověka, budeme v průšvihu, protože vůči němu budeme ještě méně odolnější, než bychom byli vůči nové kombinaci virů, s nimiž jsme se předtím aspoň částečně setkali.“

„Jak to vypadá s očkováním?“ Swain projel zatáčkou a před ním byl Lilyin dům, jenže tam nestála, tak pokračoval, aby provedl další spirálovitý okruh.

„Žádné nebude. Nové viry udeří rychle a tvrdě. Vakcíny se musí testovat celé měsíce, aby se mohly pustit mezi lidi. Než se podaří získat účinnou očkovací látku proti ptačí chřipce, umře spousta lidí. Je mnohem těžší vyvinout vakcínu na ptačí chřipku než na obyčejné chřipkové viry, protože vakcíny se kultivují ve vejcích a – to neuhodneš – ptačí chřipka vajíčka ničí.“

„Takže to civilní obraně dělá starosti?“

„Děláš si legraci? Chřipka zabije mnohem víc lidí než exotické nemoci, jako je třeba hemoragická horečka.“

„Takže kdyby nějaká laboratoř vyvinula vakcínu a pak vypustila virus, mohli by na tom její majitelé parádně vydělat, co?“

„Hej, moment!“ Ospalost z Micahova hlasu zmizela. „Swaine, mluvíš o tom, o čem si myslím, že mluvíš? Víš snad o něčem takovém?“

„Právě jsem se to dozvěděl a zatím jsem si to neověřil. Nevím, co je na tom pravdy. Chci nejdřív zjistit, jestli je to vůbec proveditelný.“

„Proveditelný? Jasně, až na to, že je to zatracená věc. Tancujeme kolem toho posledních pár let, přičemž se běžný chřipkový viry jen zakuklily, ale tajíme dech a snažíme se najít spolehlivou metodu výroby očkovací látky dřív, než se ty mizerný viry na nás vrhnou. Po celém světě pomřou miliony lidí, navzdory antivirovým lékům.“

„Zasáhlo by to děti silněji?“

„Jasně. Děti nemají plně vyvinutý imunitní systém. Nepřišly do styku s tolika viry a bakteriemi.“

„Díky, Micahu, tohle jsem potřeboval vědět.“ Nebylo to to, co chtěl slyšet, ale aspoň ví, s čím má co do činění.

„Nezavěšuj! Swaine, děje se snad něco takovýho? Musíš mi to říct, člověče, nemůžeš nás nechat nepřipravený.“

„Nenechám.“ Aspoň doufal. Bude muset podniknout nějaká bezpečnostní opatření. „Zatím nevím nic konkrétního. Chřipková sezona už začala, ne?“

„Jo, zatím to vypadá normálně. Ale jestli zjistíš, že nějakej grázl chce na takovýmhle viru vydělat, musíme to vědět.“

„Budete první,“ lhal Swain. „Zavolám příští týden a povím ti, jak to vypadá – ať dobře, nebo špatně.“ Zavolá, ale Micah pravděpodobně nebude první.

„Třeba i ve tři ráno,“ zavrčel Micah.

„Jako by se stalo. Díky, kámo!“

Přerušil spojení a pustil telefon do kapsy. Sakra! Takže to, co ten chlápek volal Lily, je nejen proveditelné, ale jde o pořádný problém. Zvažoval, jakým způsobem si s tím poradit. Nemůže zavolat do Langley, protože Frank je vyřazený z provozu, v ústředí sedí špicl, který dodává informace Rodrigovi Nervimu, a jinak tam nezná nikoho důvěryhodného.

Kdyby tam byl Frank… Stačil by jediný telefonát a celá ta zatracená laboratoř by zítra ráno byla na placku. Jenže tam není, a tak se o to musí postarat sám. Nějak.

Mohl dát Micahovi podrobnosti, ale co by asi mohl Sbor civilní obrany udělat? Maximálně informovat Světovou zdravotnickou organizaci. I kdyby nechali to místo prohledat dřív, než by někdo z místních policistů stačil Nerviho varovat, najdou virus, ale laboratoř pracuje na vývoji vakcíny proti tomu viru, takže tam samozřejmě ten virus musí kvůli testování mít a tak dále.

Bylo to chytře vymyšlené, logické vysvětlení pro kouř po výstřelu. Docela to obdivoval.

Dojel k domu a tentokrát tam Lily čekala s dvěma cestovními brašnami a povědomou kabelkou zavěšenou přes rameno. S láskyplným úsměvem se na tu kabelku zadíval. Bez ní by Lily nikdy nenašel.

Vystoupil, aby její zavazadla naložil. Byla dost těžká a všiml si, že je Lily trochu zadýchaná. Připomnělo mu to, že se zmínila, že jí jed nějak poškodil srdeční chlopeň. Měl tendenci na to zapomínat, protože to byla tak schopná žena, jenže od chvíle, kdy zabila Nerviho a sama téměř umřela, uplynuly teprve dva týdny. I kdyby poškození srdce bylo minimální, v tak krátkém čase se nemohla plně zotavit.

Otevřel dveře auta a přitom si ji pátravě prohlížel. Rty neměla promodralé a nenalakované nehty měla růžové. S příjmem kyslíku to tedy bylo v pořádku. Jen spěchala nahoru a dolů po schodech, takže je logicky zadýchaná. Byl by na tom stejně.

S úlevou ji zarazil ve chvíli, kdy se chystala nasednout. Tázavě na něj pohlédla a on ji políbil.

Měla měkká ústa a opřela se o něj tak souhlasně, až se mu srdce divoce rozbušilo. Ulice nicméně nebyla místo, kde ji chtěl líbat, a tak se spokojil s tou krátkou ochutnávkou.

Lily se usmála jedním z těch ženských úsměvů, po nichž se muži cítí opilí, zmatení a šťastní zároveň, vklouzla na sedadlo a zabouchla dveře.

„Sakra!“ sykl Swain, když se posadil za volant. „Asi to auto budu muset dát pryč.“

„Protože mě někdo mohl vidět, jak do něj nasedám?“

„Hmm. I když nejspíš vypadáme jako dvojice, která se chystá na dovolenou, bude lepší nedráždit osud. Co si ale půjčím?“

„Něco méně nápadného, jako třeba červené lamborghini?“ uchichtla se. Nebylo to fér, protože Mégane Renault ani omylem nepatřil do stejné třídy s lamborghini, ale pořád šlo o nápadný vůz.

Usmál se tomu rýpnutí. „Tak mám rád dobrý auta, no!“

„Mluvil jsi se svým přítelem ve Státech?“

„Jo, ale vztekal se kvůli časovému rozdílu. Špatná zpráva je, že ta věc s virem je nejen proveditelná, ale je to noční můra Sboru civilní ochrany.“

„A dobrá zpráva?“

„Žádná. Až na to, že Nervi nepustí ten virus do oběhu dřív, než bude vakcína hotová, protože se chce samozřejmě sám chránit, ne? A vývoj takové látky trvá měsíce. Vzhledem k tomu, že tvoji přátelé mu v srpnu program narušili a ten šílenej doktor nejspíš musel začít znovu, předpokládám, že během téhle chřipkové sezony jsme ještě v bezpečí. Počkají do příštího roku.“

Lily si oddechla. „Dává to smysl.“ Zaváhala. „Přemýšlela jsem. Dosud jsem o tom viru nevěděla, ale teď… Tohle není věc, kterou bychom museli dělat sami. I když momentálně nejsem se CIA v nejlepším vztahu, můžu

zavolat z budky svému bývalému kontaktu a informovat ho, oč jde. Můžou v té záležitosti něco podniknout spíš než my.“

Swain málem vyletěl z kůže. „Proboha, to nedělej!“ Její odůvodnění bylo rozumné, jenže nevěděla o špiclovi a on jí to nemohl prozradit, protože by se sám odhalil.

„Proč ne?“ Znělo to zvědavě, ale cítil, jak se do něj zabodly jasně modré oči jako lasery. Mohla by tím pohledem řezat ocel.

Momentálně ho nenapadal dobrý důvod a na zlomek vteřiny se obával, že se mu pravda zračí v obličeji, potom se ale dostavil geniální záblesk. Může jí klidně svěřit všechno podstatné, aniž se prozradí. „Nervi má jistě kontakty a vliv i tam,“ vyhrkl.

„Má informátory, ale…“

„Je to velmi zámožnej chlap. Co když někoho z tamních lidí podplatil?“ Bylo to prosté vysvětlení, navíc pravdivé. Jen vynechal pár detailů.

Lily se zadívala dopředu a svraštila obočí. „Hmm, možné to je. Salvatore měl prsty všude a Rodrigo je ještě podnikavější. Takže se nemůžeme obrátit na nikoho, co?“

„Nenapadá mě místo, kde by nemohl mít své lidi. Ani francouzská policie či Interpol…“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Nejspíš budeme muset zachránit svět sami.“

„Nechci zachraňovat svět,“ odsekla nabručeně. „Mám radši menší akce. Chci, aby to bylo osobní.“

Musel se usmát, protože jí rozuměl. Přestože předtím chtěla Nerviho organizaci zničit, teď to musí udělat.

Čekala je náročnější práce, než se zpočátku domníval. S takovým virem bude bezpečnostní vybavení laboratoře srovnatelné se Sborem civilní ochrany v Atlantě. K tomu, aby pronikli dovnitř, nebude stačit plánek systému. Budou potřebovat pomoc zevnitř. A to bude dost obtížné.

„Mohli bychom doufat, že chlápek, který ti volal, má dostatečný vliv,“ řekl zamyšleně. „Jinak jsme v háji.“

„Myslím si to samé,“ překvapila ho. Občas žasl, jak jejich mozky pracovaly stejným způsobem. „Bezpečnostní

systém bude posílený a samotný virus mají určitě pečlivě uskladněný. Potřebujeme někoho zevnitř.“

„Budeš se muset s tím člověkem sejít. Jen tak poznáme, že to není Rodrigo Nervi. Pokud to je on, sáhne po příležitosti jak tě dostat. O mně zatím neví – no, po tý střelbě v parku možná něco odhaduje, ale nemá tušení, jak vypadám, takže ti můžu krýt záda.“

Lily se zachmuřeně usmála. „Jestli je to Rodrigo, bude mít s sebou tolik lidí, že se nezmůžeš ani na pohyb. Ale souhlasím, je to jediná možnost. Musím to udělat. Pokud to bude Rodrigo, slib mi něco! Zastřelíš mě. Nedopusť, aby mě dostali živou, protože Rodrigo by se se mnou určitě chtěl pobavit, než mě zabije. A to bych ráda vynechala.“

Swainovi se při představě, že by na ni Nervi vztáhl ruku, stáhl žaludek. Měl často před sebou náročná rozhodnutí, ale tohle mezi ně nepatřilo. „To nedopustím!“ prohlásil tiše.

„Díky.“ Její úsměv se trochu prosvětlil, jako by ji obdaroval, a žaludek se mu sevřel ještě víc.

Protože ještě nesnídali, zastavili u jedné kavárničky s předzahrádkou a dali si kávu a briošky. Swain pozoroval Lily a srdce mu tlouklo při představě, že je to třeba poslední den, kdy jsou spolu.

Rád by všechno odložil, ale okolnosti jsou proti nim. Je-li tím tajemným volajícím Rodrigo Nervi, se zjistí až při setkání a pak bude pozdě.

Rád by našel nějaké jiné východisko, ale žádné nebylo. K setkání musí dojít. Až ten chlápek zítra zavolá, Lily jeho návrh přijme, domluví si schůzku a půjde tam. Potom… Buď se z něj vyklube Nervi, nebo někdo jiný.

Bože, ať je to někdo jiný, modlil se v duchu. Chtěl být s Lily déle než jen jeden den. Chtěl víc než jednu noc.

Sám při své práci musel počítat s tím, že právě tohle může nastat, protože když jste ve styku s násilníky, někdy se jejich zlost obrátí proti vám.

Lily na tom byla stejně. Bojovala v přední linii a s případnými následky se smířila. Vědomí, že je tam dobrovolněji to však nijak neulehčilo.

Swain v duchu přísahal, že jestli se objeví Nervi se svými poskoky a on přijde o Lily, ten mizera za to zaplatí.

24

Vrátil svůj mégane a na Lilyino naléhání si od jiné společnosti půjčil malý modrý fiat.

„Ne!“ zasténal zděšeně, když mu navrhla, co by si měl vzít. „Lepší je mercedes. Je jich tady všude plno.“ Pak se rozzářil. „Už vím, vezmeme si porsche. Budeme potřebovat koně. Nebo BMW. Oba nejsou špatný.“

„Fiata,“ prohlásila Lily.

„Na zdraví!“ ušklíbl se.

Lily našpulila rty, ale nerozesmála se. „Nechceš nic nápadného.“

„Ale chci!“ trval trucovitě na svém. „Nezáleží na tom, kdo si mě všimne, protože mě nikdo nezná. Kdybych někoho hledal, koukal bych naopak po lidech ve fiatu, protože v tom jezdí ten, kdo chce být nenápadný.“

Když se to tak vezme, sama si vzala ostře červenou paruku, aby se zamaskovala, takže on má vlastně pravdu. A teď se zřejmě touží bavit tím, že po něm vyžaduje, aby aspoň den jezdil v jednom z nejmenších fiatů jen proto, aby zjistila, jak bohatou má zásobu nadávek.

„Začal jsi jaguarem, dnes jsi mě posadil do mégane… Jestli nás někdo viděl, budou vědět, že si potrpíš na rychlá auta. A fiat bude to poslední, po čem by koukali,“ vysvětlovala.

„Ale je v něm nuda,“ reptal.

„Fiat je dobré auto. Můžeme si vzít třídveřové – vypadá jako sporťák…“

„Znamená to, že když budu hodně šlapat do pedálů, vymáčknu z něj dvacet kilometrů za hodinu místo deseti?“ zafuněl.

Musela vtáhnout tváře, aby si zachovala vážný výraz, tak komická byla představa Swaina na tříkolce, kdy mu dlouhé nohy kmitají kolem uší a šlape jako blázen.

Vzdoroval tak dlouho, až se nakonec musela otočit a syknout: „Chceš, abych to zaplatila svojí kreditkou? Rodrigo to bude vědět nejpozději do hodiny.“

„Moje kreditka radši přestane z rozpaků platit, než by uhradila něco takovýho,“ zavrčel, pak se ale narovnal a postavil se k tomu jako muž. Dokonce se ani neušklíbl, když jim auto přivezli.

Fiat Stilo bylo poměrně rychlé malé vozidlo se slušnou akcelerací, ale Lily bylo jasné, že pro Swaina nemá pod kapotou dostatečné množství koní.

Uložil její zavazadla dozadu, zatímco Lily se posadila dopředu a připoutala se. Než vklouzl dovnitř, posunul si sedadlo dál, aby měl dost místa pro nohy.

Otočil klíčkem a nastartoval. „Má to navigační systém,“ upozornila ho Lily.

„Žádnej nepotřebuju. Umím hledat na mapě.“ Zařadil, a když přidal plyn, vydal vysoký kňouravý zvuk, jenž přesně odpovídal zvuku, který vydával motor, a Lily už nedokázala zadržet smích.

Snažila se to utajit, takže otočila hlavu, aby se zadívala z okna, ale Swain viděl, jak se jí třesou ramena, a nevrle prohlásil: „Těší mě, že aspoň někomu to připadá legrační. Bydlím v Bristolu. Nemyslíš, že to může lidem připadat divný, že jezdím ve fiatu, a ne v něčem rychlejším?“

„Jsi strašnej snob! Spousta lidí si půjčuje auta, která mají nízkou spotřebu. Je to chytrý.“

„Pokud nepotřebujou odněkud rychle zmizet a nehoní je auta se silnými motory.“ Tvářil se zachmuřeně. „Připadám si

zženštile. Myslím, že dokud budu jezdit v tomhle, nemám šanci na erekci.“

„Neměj starosti,“ chlácholila ho. „Když ti to nepůjde, můžeš si zítra vybrat auto, jaké se ti bude líbit.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se jeho obličej rozzářil, ale vzápětí se zkřivil do grimasy akutní bolesti, protože si uvědomil, co má na výběr.

„A sakra!“ zakvílel. „To je ďábelský. Jak si můžeš vymyslet něco tak ošklivýho?“

Vrhla po něm nevinný pohled a povytáhla ramena na znamení: No a? To on neustále zabíhal do sexuálních oblastí, a pokud se mu nelíbilo, kde skončil, byla to jeho chyba.

Žasla, že se s ním dokáže takhle bavit, když se vezme v úvahu, v jaké jsou situaci, ale bylo to, jako by se na základě tiché úmluvy dohodli, že dnešek si nechají jen pro sebe, protože možná víc času nebude.

Lily znala některé agenty, kteří právě kvůli povaze své práce žili pouze pro současnost. Ona ne, ale dnes neviděla důvod, proč by se měla starat, co bude zítra. Byla v tom naléhavost, která ťala do živého – když viděla jeho výraz, potvrzení toho, co by mohlo mezi nimi být, kdyby měli možnost nechat to vyrůst.

Swain na ni působil tak, že si připadala žensky a cítila k němu vřelou náklonnost, jež obsahovala tolik příslibů, až ji to děsilo. Věřila, že by ho mohla milovat. Možná už ho i milovala, aspoň trochu, pro jeho smysl pro humor a čistou joie de vivre, která pomáhala i její duši z propasti. Potřebovala se smát a on jí to umožnil.

„Co kdybychom to domluvili jinak?“ spustil Swain. „Když se mi postaví, jako odměnu si můžu zítra vybrat jiný auto.“

„A pokud ne, budeš jezdit tímhle napořád?“

Odfrkl si a samolibě prohlásil: „K tomu nedojde.“

„Tak kde je jaká dohoda?“ Plácla do sedadla. „Mně se tohle auto líbí. Začínám ho mít ráda. Moje sexualita na rozdíl od tebe není závislá na stroji.“

„Chlapi jsou už takoví. Rodíme se s řadicí pákou, která je naší oblíbenou hračkou od chvíle, kdy máme tak dlouhý ruce, abychom na ni dosáhli.“

„Tohle auto má taky řadicí páku,“ poznamenala.

„Nezatahuj do toho techniku. Ta nemá žádnej testosteron.“ Znovu vydal ten vysoký kňouravý zvuk. „Vidíš? Mám soprán. Čtyřválcovej soprán.“

„Je to skvělé auto do města. Dobře se s ním manévruje, je ekonomické a spolehlivé.“

Bezmocně rozhodil rukama. „Dobrá. Vyhrálas. Budu s tím jezdit, ale potom potřebuju terapii – z důvodu emocionálního poškození, které jsi mi způsobila.“

Lily zírala ven předním oknem. „Myslíš masáž?“

„Hmm.“ Zvažoval to. „Jo, to by stačilo. Ale potřebuju jí hodně.“

„To bych snad zvládla.“

Swain se zakřenil a mrkl na ni a Lily najednou napadlo, jestli se nepřecenila, když mu dovolila, aby ji přemluvil k něčemu, pro co není stoprocentně rozhodnutá. Na devadesát devět procent snad, ale na sto procent ne. Setrvávala v ní stará obezřetnost.

Swain tím svým záhadným způsobem, kdy se dokázal naladit na její vlnovou délku, opět zvážněl. „Nedovol mi, abych tě tlačil do něčeho, co nechceš,“ řekl tiše. „Jestli se mnou nechceš spát, stačí odmítnout.“

Vyhlédla z okna. „Už se ti někdy stalo, žes něco chtěl, a zároveň z toho měl strach?“

„Myslíš, jako když lezeš na tobogan a chceš se svézt, ale žaludek máš při představě prvního sklouznutí až v krku?“

I úzkost si dokáže spojit s legrací, pomyslela si a pousmála se. „Když jsem se naposledy sblížila s jedním mužem, pokusil se mě zabít.“ Prohodila to nenuceně, ale

smutek a napětí, které se k tomu dni vázaly, měly k nenucenosti daleko.

Swain hvízdl mezi sevřenými zuby. „Šíleně žárlil, nebo něco takovýho?“

„Ne, najali ho na to.“

„Ach bože!“ vzdychl se skutečným smutkem v hlase, jako by truchlil s ní. „To je mi líto. Už chápu, proč jsi tak opatrná.“

„To je slabý výraz,“ zamumlala.

„Bojíš se?“

„Hrozně.“

Swain zaváhal, jako by si nebyl jistý, jestli to chce vědět. „Jak moc?“

Pokrčila rameny. „Bylo to před šesti lety.“

Prudce trhl volantem, až auto vybočilo do strany, čímž přimělo vedlejšího řidiče varovně zatroubit.

„Šest let?“ Tvářil se nedůvěřivě. „Ty jsi s nikým nebyla šest let? Uhú, to je opatrnost dohnaná do extrému.“

To si může myslet, jenže jemu neusiloval o život člověk, kterého miloval. Až do Ziiny smrti se domnívala, že ji nic nezraní víc, než Dmitriova zrada.

Chvíli přemýšlel a potom hlesl: „Cítím se poctěný.“

„To bys neměl. Nezapletla bych se s tebou, kdyby nás nedaly dohromady okolnosti. Pokud bychom se setkali někde ve společnosti, odfoukla bych tě jako včerejší noviny.“

Swain se podrbal na nose. „Nezaujal by tě můj šarm?“

Zavrtěla hlavou. „Nedostal by ses ke mně tak blízko, abych poznala, že nějaký máš.“

„Teď to asi bude znít bezcitně, ale jestli je to tak, jsem rád, že po tobě tuhle střílели. Věříš-li na osud, mělo se stát, že jsem tam seděl právě ve chvíli, kdy jsi prohrávala v přestřelce.“

„Nebo to byla čirá náhoda. Záleží na tom, jestli to budeme považovat za štěstí, nebo smůlu – myslím pro tebe.“

A možná i pro ni, ačkoli by měla považovat spíš za požehnání, že v situaci, která se drasticky komplikuje, má aspoň na nějaký čas trochu zábavy.

„Já tvrdím, že to bylo největší štěstí, jaké mě po dlouhé době potkalo," protáhl líně.

Zadívala se na něj a přemítala, jaké to asi je žít v jeho kůži. Být tak optimisticky naladěný a spokojený sám se sebou. Od dospívání takový pocit nezažila, i když se Ziou byla šťastná.

Po její smrti jí takové pocity jako štěstí a klid připadaly naprosto neznámé. Nedokázala myslet na nic jiného než na pomstu. Teď do jejího života vstoupil Swain, její cíl se z něčeho ryze osobního změnil v záležitost ohromného významu a má co dělat, aby její celkový dosah vůbec pochopila.

Její osobní pocity teď byly bezvýznamné a realita před ni stavěla jinou perspektivu. Věděla, že i když člověk nikdy nepřestane pro ztracené milované lidi truchlit, žal se zvolna změní z trýzně, která svírá útroby, v tupou bolest, v přijetí a ve vzpomínání na dobré časy. Někdy k tomu dochází během krátké doby.

Teď musela přenést pozornost ze svého trápení, své ztráty, na něco mimo sebe, a s tím se změnila i bolest. Přestala být bezprostřední a stravující.

Nevěděla, jak dlouho jí to vydrží, ale byla vděčná za každý okamžik. Uvědomovala si, že za posun ve své náladě vděčí z velké části Swainovi a jeho ztřeštěnosti. Jeho typicky americkému projevu.

Jistě, dokázal by ženě zlepšit náladu už jen tím, kdyby se prošel po ulici tím vláčným způsobem, při němž pohupoval boky. Věděla to, protože si všimla, jak si ho ženy prohlížely, a taky věděla, jak to působí na ni.

Vzal ji za ruku a stiskl. „Přestaň si dělat starosti. Všechno dobře dopadne."

Smutně se zasmála. „Chceš říct, že se ukáže, že můj záhadný volající není Rodrigo, poví nám všechno, co

potřebujeme vědět o bezpečnostním systému té laboratoře, bez problémů se dostaneme dovnitř, zničíme virus, zabijeme doktora Giordana, aby to nemohl zopakovat, a vypadneme, aniž si toho někdo všimne?“

Přemýšlel o tom. „Všechno třeba ne, ale z velké části by to mohlo vyjít. Musíš ale věřit, že se to bude vyvíjet dobře, ať tak, nebo tak. Musíme uspět, a proto se nám to povede.“

„Myslíš sílu pozitivního myšlení?“

„Nezpochybňuj to. Musím přiznat, že u mě to zatím funguje. Například jsem si byl jistej, že se ti dostanu do kalhotek, hned jak jsem tě uviděl, a podívej se na nás teď.“

Opět je čekala nečinnost, kdy potřebovali řešit tisíce věcí, a přitom nemohli dělat vůbec nic. Swainův odborník na bezpečnostní systémy se neozval, ale když teď věděli, oč jde, odhadovali, že opatření v laboratoři budou mnohem složitější, než jaká nějaký expert vůbec kdy viděl.

Aby zjistili, co mají vlastně hledat, zašli do internetové kavárny, aby zkoumali chřipku. Bylo tam toho tolik, že si v zájmu ušetření času zaplatili každý vlastní počítač a materiály si rozdělili.

V jednu chvíli během odpoledne se Swain podíval na hodinky, potom vytáhl mobil a vyťukal dlouhou řadu čísel. Lily ze svého místa neslyšela, co povídá, ale tvářil se vážně. Hovor byl krátký, a když domluvil, promnul si čelo, jako by ho bolela hlava.

Zatímco počítač načítal velký soubor, přešla Lily k němu. „Stalo se něco?“

„Jeden přítel ve Státech měl automobilovou nehodu. Volal jsem, abych zjistil, jak to s ním vypadá.“

„Jak je na tom?“

„Beze změny. Doktoři ale tvrdí, že to je na dobré cestě. Přežil prvních čtyřiadvacet hodin, takže jsou optimističtější.“ Mávl rukou. „Ještě pořád se to může zhoršit.“

„Potřebuješ tam jet?“ Nevěděla, co by si bez něho počala, ale jestli jde o opravdu blízkého přítele…

„Nemůžu,“ řekl stručně.

Pochopila to tak, že nemůže doslovně, což znamená, že je ve Státech nežádoucí osoba a nepustili by ho tam. Soucitně mu položila ruku na rameno, protože si uměla představit, co asi cítí. Ani ona se už zřejmě domů nikdy nepodívá.

Swain si právě prohlížel stránky Sboru civilní obrany. Nejdřív tam nenašel nic zajímavého, ale listoval stránkami, které se Sborem souvisely, až spokojeně zabručel, protože se na obrazovce objevil dlouhý seznam.

„Konečně!“ A klikl na Tisk.

„Co tam máš?“ Lily se sklonila, aby mu mohla číst přes rameno.

Ztišil hlas, aby nikdo neslyšel, o čem mluví. „Seznam nakažených agentů a bezpečnostních opatření, která se týkají každého z nich.“ Trhl hlavou směrem k jejímu počítači. „Máš tam něco?“

„Odhad rozsahu onemocnění a úmrtí během příští pandemie. Nejspíš nic užitečného.“

„Tohle by nám mohlo sdělit, co potřebujeme. A pokud ne, bílá místa zaplní můj kamarád v Atlantě. Měl jsem mu řadu otázek položit už ráno, ale neměl jsem čas si to promyslet a navíc mi vynadal, že ho budím ve tři ráno.“

„Ani se mu nedivím.“

Její ruka ještě pořád ležela na jeho rameni. Zakryl ji svou dlaní. „Odneseme si to do hotelu, abychom to mohli prostudovat. Můžeme si objednat něco k jídlu a ty si přitom vybalíš a zabydlíš se.“

„Budeme muset nahlásit v recepci, že v tvém pokoji teď budou dvě osoby.“

„Řeknu, že za mnou přijela manželka. Žádnej problém. Nech si sluneční brýle a nikomu ze zaměstnanců nedovol, aby se ti díval do očí. Tak budeme mimo nebezpečí.“

„Budu vypadat jako blázen, když budu sedět v hotelovém pokoji v slunečních brýlích. Stačily by kontaktní čočky?“

Až přijde hotelová služba, prostě zalez do koupelny. Pak nás vyruší jen pokojská.“

Ukončil práci s počítačem a posbíral papíry, které si vytiskl. Zatímco Lily dělala totéž, zaplatil u pultu. Vyšli na ulici, kde se do nich opřel vítr. Přestože svítilo slunce, bylo chladno a mnoho lidí nosilo klobouky a šátky. Lily si nasadila svůj klobouk tak, aby jí kryl vlasy, a zamířili k zaparkovanému vozu.

Když přijeli, vypadalo to, že Swain má mimořádné štěstí, protože ve městě, které je nechvalně pověstné nedostatkem parkovišť, našel místo, kde mohli stát. Lily si však začínala myslet, že prostě patří k lidem, kteří se narodili pod šťastnou hvězdou. Naštěstí přestal dělat další opovržlivé poznámky k fiatu, i když párkrát ještě vydal ten vysoký kvílivý zvuk.

Dny se rychle krátily a zima se blížila, takže v době, kdy dorazili do hotelu, se už stmívalo a sluneční brýle byly zbytečné.

Lily je odložila, ale vzpomněla si, že má ještě jedny s růžovými skly, které použila jako součást převleku v Londýně, a vylovila je z tašky. Zabarvení bylo jen lehké, a tak nevypadala jako blázen, který nosí v noci tmavé brýle. Zakryly jen barvu jejích očí.

Nasadila si je a otočila se k Swainovi. „Jak vypadám?“

„Sexy a elegantně.“ Zamával na ni vztyčeným palcem. „Hlavně měj přivřené oči, jako když jdeš z tahu, a jsme v pohodě.“

Měl pravdu. Nikdo si jich nevšímal. Swain prošel halou s Lilyinými zavazadly a ona ho následovala. Když byli nahoře, zavolal do recepce a oznámil, že přijela jeho manželka, takže jsou teď v pokoji dva. Potom požádal pokojskou o další ručníky.

Lily si vybalila věci, vyložila prádlo do zásuvek a oblečení rozvěsila do skříně vedle Swainových věcí. Toaletní potřeby odnesla do koupelny.

Když stavěla boty na dno skříně vedle Swainových, trhla sebou. V tom pohledu bylo něco intimního – její boty byly mnohem menší a jemnější – a Lily si uvědomila, že navzdory všem záměrům a úmyslům s ním žije. Otočila se a zjistila, že ji pozoruje a vnímá její rozpaky.

„To bude dobrý," řekl jemně a rozevřel náruč.

25

Lily k němu přistoupila, přitulila se k uklidňujícímu teplu jeho těla, opřela si hlavu do prohlubně mezi jeho ramenem a krkem, a když ji objal, cítila, jak se část jejího napětí rozplývá.

Swain ji políbil na temeno. „Jak jsem říkal, není nutné, abychom se spolu dnes vyspali. Jestli tě ta představa tak znepokojuje, můžeme počkat.“

„Můžeme?“ opakovala tiše. „Normálně bych čekala mnohem déle, protože dva polibky a jedno osahávání ještě nevytvářejí vztah…“

Swain se zasmál. „Máš pravdu, ale i když se známe jen pár dní, mám pocit, jako by to bylo déle. Třeba týden,“ zavtipkoval. „Opravdu jsem tě osahával jen jednou?“

„Víc si nevzpomínám.“

„Tak to muselo být rozhodně jen jednou, protože to by sis přece pamatovala.“ Přejel jí dlaní po zádech nahoru a dolů, aby přiměl svaly na jejích zádech, aby se uvolnily.

„Možná je to naše poslední noc,“ vzdychla Lily a snažila se o věcný tón, i když nedokázala zakrýt záchvěv roztouženosti. Ta věc jí nešla z mysli celý den. Nemá možnost dopřát si dostatek času k tomu, aby ho lépe poznala.

Z toho hlediska bylo její rozhodování snadné: Zítra může zemřít a nehodlá strávit poslední noc na světě o samotě. Nechtěla ani zemřít, aniž se s ním milovala, spala v

jeho náruči a slyšela, jak mu tluče srdce. Chtěla, aby byl její láska, přestože třeba nebude mít možnost zjistit, jestli je ta pravá. Aspoň může doufat.

„Nezapomínej na pozitivní myšlení!“ pokáral ji. „Dneska je první noc, ne jediná.“

„Vždycky jsi byl Pollyanna?“ protočila panenky.

„Ta viděla ve všem něco dobrýho. Já například nevidím vůbec nic dobrýho v tom fiatu.“

Překvapená prudkou změnou námětu vyprskla. „Já jo. Tvoje reakce mě dokonale baví.“

Swain se naježil. „Mám tomu rozumět tak, žes to auto vybrala schválně, abys mě dráždila?“

Nepopřela to, jen spokojeně vzdychla a otřela se mu tváří o hruď. „Chtěla jsem tě vidět za jeho volantem aspoň jeden den. Je to perfektní auto. Jednou jsem měla fiat, takže vím, jak je spolehlivej a úspornej, ale ty se chováš, jako by to pro tebe bylo utrpení.“

„To mi zaplatíš,“ potřásl hlavou. „A nejen těmi slíbenými masážemi. Tohle je větší prohřešek. Budu si to muset promyslet.“

„Ať ti to netrvá moc dlouho!“

„Dozvíš se to ještě teď večer,“ slíbil a naklonil jí hlavu k polibku, který se protáhl, opakoval a prohluboval. Na rozdíl od včerejška si důkladně pohrával s jejími ňadry, hladil je a přes látku jí mnul bradavky.

Lily napůl očekávala, že teď zamíří do postele, ale dokonce jí ani nevsunul ruku pod tričko. Byla ráda, protože zatím nevnímala nijak silné vzrušení. Jeho laskání však bylo příjemné, a když ji pustil, cítila se rozehřátější.

Energické zaklepání signalizovalo příchod pokojské s náručí ručníků. Swain došel ke dveřím, kde převzal ručníky a zároveň předal spropitné, přičemž nepustil pokojskou dovnitř, i když by mu ráda ručníky v koupelně naaranžovala.

„Co kdybychom si prohlédli ty papíry a zjistili, co máme,“ navrhl poté, co ručníky odložil, a ukázal na

podklady z internetové kavárny. „V těch článcích je spousta informací, které nepotřebujeme.“

Líbilo se jí, že dává přednost práci před zábavou a hrátkami, a sedla si s ním ke konferenčnímu stolku.

„Ebola… Marburg… Tohle vůbec nepotřebujeme,“ mumlal Swain a jednu stránku za druhou odhazoval na zem. Lily vzala štůsek papírů a začala je třídit. Přitom pátrala po jakékoli zmínce o chřipce.

„Tady,“ ozvala se po chvíli. „Jak zacházet s chřipkovými viry v laboratoři. Podívejme… Laboratorně sdružené infekce se nedokumentují, ale pozor na špicly!“

„Cože?“ zvedl Swain překvapeně hlavu.

„Stojí to tady. Nakažení čmuchalové zřejmě roznášejí viry po populaci a naopak. Nakazí nás a my je. To je fér,“ prohlásila Lily rozvážně. „Co je tu dál…? Geneticky upravený virus… neznámý potenciál. Doporučuje se biologická ochrana stupeň 2. Co to znamená?“

„Mám to tady… někde.“ Swain rychle listoval hromádkou. „Tady. Hmm. Ohrožení se předpokládá průměrné. Zaměstnanci laboratoře musí být vyškolení v zacházení s viry a přístup do laboratoře při práci s nimi je omezený. Hádám, že do Nerviho laboratoře je přístup omezený pořád. Pracovníci si musí umývat ruce… v prostoru se nesmí jíst, ani pít… odpad se před odvozem dekontaminuje… To je dobrý vědět. Věřím, že nakonec bychom bezpečně skončili v kanále.“

„Jsem ráda, že jsme tam neskončili.“

„Co není, může být.“

Při té představě nakrčila nos. I když kanalizace byl její nápad (a pokud by nebyla jiná možnost, využila by i tuhle cestu), radši by se tomu vyhnula.

„Musí být uvedeno, že jde o biologické nebezpečí,“ pokračoval Swain. „Zvláštní pozornost je třeba věnovat manipulaci s ostrými předměty… Pchá, to jsou předpisy pro laboranty, kteří se zabývají výzkumem mikroorganismů. Laboratoř musí mít zamykatelné dveře. Speciální

odvětrávání není nutné. Hmm," odložil papíry a promnul si bradu. „Vypadá to na jednoduchou laboratoř. Žádný dvojitý dveře, čtečka sítnice, zámek na otisk palce nebo něco takového. Zdá se, že jsme to s tou opatrností přeháněli, protože pokud se doktor Giordano těmi instrukcemi řídí, čekají nás tam jen zamčený dveře."

„A spousta ozbrojených chlapů."

Swain mávl rukou. „To je pochopitelný." Hodil papíry na konferenční stolek, opřel se a spojil ruce za hlavou. „Docela se divím. Předpokládal jsem, že když pracuješ s infekčními mikroorganismy, musíš proskočit všemi možnými druhy obručí, ale většinou je to otázka osobní, a ne externí bezpečnosti."

Podívali se na sebe a pokrčili rameny. „A jsme tam, kde jsme začali," vzdychla Lily. „Potřebujeme informace o vnějším bezpečnostním systému. Jakmile budeme uvnitř, poohlédneme se po dveřích s označením biologické nebezpečí."

„Uděláme si tam křížek," souhlasil.

Oba věděli, že to nebude jednoduché. Laboratoř může být v tom rozlehlém komplexu kdekoli. Dokonce i v podzemí, což by omezilo jejich únikové cesty.

Protože našli, co potřebovali vědět (což bylo mnohem méně, než čekali), bylo zbytečné, aby si vytištěné informace nechávali. Posbírali papíry a hodili je do koše.

Lily se najednou zmocnily rozpaky, co dál. Bylo ještě poměrně brzy – ještě ani nevečeřeli. Zatím se nechtěla sprchovat a Swain se díkybohu netvářil, že by spěchal do postele. Nakonec vylovila z cestovní kabely knížku, odkopla boty, schoulila se na pohovku a pustila se do čtení.

Swain zvedl klíč od pokoje. „Zajdu si dolů pro nějaký noviny. Chceš něco přinést?"

„Ne, díky."

Odešel a Lily počítala do třiceti, potom vyskočila a rychle mu začala prohledávat věci. Spodní prádlo měl úhledně složené v zásuvkách a mezi boxerkami nic

neukrýval. Popleskala kapsy oblečení, které viselo ve skříni, ale nic nenašla.

Neměl žádnou aktovku, ale vytáhla jeho kožený batoh a prohledala ho. Nezdálo se, že by v něm byly nějaké skryté kapsy či falešné dno. Našla tam jen jeho pistoli v úhledném pouzdru.

V nočním stolku objevila ohmataný thriller, založený asi v polovině. Prolistovala ho, ale nic nevypadlo. Zasunula ruku pod matraci, projela s ní kolem dokola a nakoukla pod postel. Swainovo kožené sako leželo na posteli, kam ho odhodil. Prohledala kapsy a v náprsní kapse uzavřené na zip našla jeho pas, který už viděla, takže ho ani nevytahovala.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by byl někým jiným, než jí řekl. S úlevou se vrátila na pohovku a znovu se začetla.

Swain se vrátil o pět minut později s tlustými novinami a malou igelitovou taškou.

„Po narození druhého dítěte jsem si nechal vyříznout chámovod, ale stejně jsem koupil kondomy, pro případ, že by ses cítila bezpečněji," hlásil.

Jeho starostlivost ji dojala. „Už jsi někdy riskoval? Myslím sexuálně."

„Jednou jsem to dělal vstoje v houpací síti, ale to mi bylo sedmnáct."

„To těžko. V houpací síti možná, ale vstoje určitě ne," udělala grimasu.

Swain se zazubil. „Ta síť mě vyklopila na zadek a pak jsem to už nezkoušel. Ten den jsem si ani neškrt."

„To věřím. Ta dívka určitě praskla smíchy."

„Ne. Ječela. To já se smál. I sedmnáctiletej kluk s tím má problémy, když se směje, až se za břicho popadá. Nemluvě o tom, že jsem vypadal jako idiot a holky v tom věku jsou hodně citlivý na vzhled a takový věci. Nakonec usoudila, že jsem moc trhlej, a uraženě odešla."

Měla tušit, že se Swain bude smát. Lily si s úsměvem podepřela bradu. „Ještě nějaká rizika?"

Přitáhl si křeslo co nejblíž k ní, natáhl nohy a opřel si je o noční stolek. „Hned potom jsem začal chodit s Amy a byl jsem jí věrnej od prvního dne až do rozvodu. Od té doby jsem měl pár blízkých přítelkyň. Vztahy trvaly od několika měsíců do dvou let, ale nic příležitostného.

Většinou jsem se pohyboval v místech, kde není právě divokej noční život, a když jsem se dostal do civilizovaných oblastí, neměl jsem chuť trávit čas v nočních klubech.“

„Na někoho, kdo se většinu života pohybuje v divočině, jsi velmi světa znalý,“ zamumlala, náhle v rozpacích, že si ten disharmonický detail uvědomila až teď. Měla si toho všimnout dřív.

„Protože mluvím francouzsky a bydlím v luxusním hotelu? Když je to možné, ubytuju se na takovémhle místě, protože jsem taky zažíval chvíle, kdy byl mezi mnou a nebem jen vzduch. A rád jezdím přepychovými auty, protože jsem často musel jezdit na koni.“

„Přesto se mi nezdá, že by se v Jižní Americe moc mluvilo francouzsky,“ namítla.

„Možná by ses divila. Většinu jsem se naučil od francouzských vystěhovalců v Kolumbii. Moje španělština je samozřejmě lepší a taky mluvím portugalsky a trochu německy.“ Pokřiveně se usmál. „Žoldáci bývají z nutnosti polygloty.“

Dosud nepřiznal otevřeně, že je přímo žoldák, i když samozřejmě předpokládala, že bude něco podobného.

Lidé si mě najímají, když chtějí, aby se něco dělo, řekl a Lily si ani na minutu nemyslela, že by se jednalo o nějakou firemní záležitost. Její znepokojení zesláblo. Samozřejmě že může umět několik jazyků.

„Manželství s tebou asi bylo peklo,“ potřásla hlavou při pomyšlení na jeho manželku a dvě malé děti, které neměly tušení, kde je, co dělá, jestli se vůbec vrátí a nebo zemře v nějakém odlehlém regionu a jeho tělo se nikdy nenajde.

„Díky.“ Pousmál se a mrkl na ni. „Ale je se mnou spousta legrace.“

O tom nebylo pochyb. Impulzivně se zvedla a posadila se mu na klín. Rukou mu vklouzla do výstřihu košile, a jak se o něj opřela, pohladila ho po šíji.

Měl teplou kůži a krk šlachovitý. Levou rukou ji vzal kolem pasu, zatímco pravou jí okamžitě začal přejíždět po stehně a boku.

Políbila ho na bradu, přičemž ji jeho strniště škrábalo do rtů, a nasála jeho mužskou vůni smíšenou s jemnými pozůstatky toaletní vody po ranním holení.

„Co to má znamenat?“ zeptal se, ale aniž čekal na odpověď, políbil ji tím vláčným způsobem, při němž měla pocit, že se celá rozplyne.

„To je za tu spoustu legrace,“ zamumlala, když se na okamžik odtáhl. Vzápětí však byly jeho rty ještě naléhavější. Jeho ruka jí vklouzla pod tričko a vzhůru k ňadrům, a když jí povytáhl podprsenku a dlaní sevřel holé ňadro, zatajila dech. Jeho ruka na chladné pokožce hřála a palcem jí jemně přejížděl po bradavce.

Odtrhla ústa, zhluboka se nadechla a přitiskla mu obličej ke krku, protože se jí útroby začaly svírat vlahou slastí. Tak dlouho už necítila touhu, že skoro zapomněla, jak se zvolna uvolňuje a šíří jejím tělem, až začne mít přecitlivělou pokožku, kterou by se o něj chtěla otírat jako kočka.

Přála si, aby si pospíšil, aby už měla to rozpačité poprvé za sebou a mohla se uvolnit, jenže navzdory jeho oblibě v rychlosti se tentokrát zdálo, že spěch v této oblasti nepatří do jeho programu.

Laskal jí ňadra tak dlouho, až to hraničilo s bolestí, potom jí přetáhl podprsenku zpátky a pevně ji k sobě přitiskl. Věděla, že je vzrušený – nebo snad měl v kapse schovanou ještě jednu pistoli ráže pětačtyřicet? Ale oddálil ji od sebe, políbil na špičku nosu a prohlásil: „Žádnej spěch, povečeříme a chvíli si odpočineme. Čekání mě nezabije.“

„Ale mě asi jo,“ odsekla. Narovnala se a zadívala se na něj.

Zkřivil ústa úsměvem. „Buď trpělivá. Znáš přísloví: Kdo si počká, ten se dočká? Mám k tomu vlastní verzi.“

„Jo? Jakou?“

„Ten kdo počká, má se dobře.“

Potřeboval by facku! pomyslela si. Vstala, zvedla jídelní lístek a hodila mu ho. „Objednej něco.“ Vybral humry, mušle, láhev chlazeného beaujolais a jablečný koláč.

Lily se rozhodla, že se bude tvářit stejně nenuceně jako on, a během čekání na jídlo se vrátila ke knize. Swain listoval v novinách a také zavolal do Států, aby zjistil zdravotní stav přítele po autonehodě, který se nezměnil, což v jeho obličeji vyvolalo starostlivé vrásky.

Není tak lehkomyslný, pomyslela si Lily, když ho pozorovala. I když se smál a vtipkoval, nedal najevo všechny pocity. Chvílemi se ponořil do myšlenek a tehdy zmizel z jeho očí a obličeje humor a nahradily ho záblesky chladného, ponurého odhodlání.

Muselo to pro něj být náročnější, než přiznal. Jistě nezažíval jen dobré časy. Zajímalo ji, jestli se někdo rozhodne stát žoldnéřem, nebo do toho zapadne postupně.

Evidentně mu to vynášelo, což znamenalo, že je dobrý. To příjemné, líbivé chování bylo prostě součástí jeho osobnosti. Zbytek bude rychlý a osudový.

Lily se vyhýbala vztahům s normálními muži, kteří měli běžnou práci a obyčejné starosti. Nejenže by někdo takový nepochopil, proč dělá to, co dělá, ale měla obavy, že by takového muže vždy překonala v intimním vztahu.

Musela se v životě chovat energicky a rozhodně, a to nebylo něco, co se dá najednou zastavit jako kapající voda. Nechtěla být v romantickém vztahu dominantní, chtěla být rovnocenným partnerem, což ale znamenalo, že potřebovala stejně silnou osobnost, jako byla sama. U Swaina cítila nenucenost a sebejistotu, kterou v žádném případě nemohla ohrozit.

Nemusela posilovat jeho ego, ani tlumit vlastní osobnost, aby ho nezastrašila. Velmi by ji překvapilo, kdyby Swaina

někdy v životě něco zastrašilo. Určitě byl kurážný výtržník už jaký malý kluk.

Čím víc ho poznávala, tím víc si ho vážila. Padala rychle a pod ní nebyla žádná záchranná síť.

26

Po večeři se Swain chvíli díval na Sky News a Lily si opět četla. Podle toho, jak uvolněně se Swain choval, mohli být už letitými partnery, ale Lily zaregistrovala jeho erekci a věděla své.

Žádný muž se nevzruší, pokud nemá zájem. Prostě jí dává čas, aby se mohla uvolnit. Nenaléhá, protože samozřejmě ví, že si stejně nakonec půjdou lehnout a dojde k nevyhnutelnému.

Věděla to taky a to vědomí bylo samo o sobě svůdné. Nemohla se na něj podívat, aniž ji napadlo, že brzy bude nahý, stejně jako ona. Bude ho cítit v sobě a ten svíravý pocit v jejím nitru se uvolní.

Pak prohlásila: „Jdu se osprchovat," a nechala ho s jeho Sky News. Hotelové toaletní potřeby v mramorové koupelně byly značkové a božsky voněly.

Dala si načas, umyla si vlasy, vyholila podpaží a nohy – americký zvyk, který dodržovala – a celé tělo natřela parfémovaným tělovým mlékem. Potom si vysušila vlasy a vyčistila zuby.

Poté co takhle strávila téměř hodinu času, cítila se připravená. Vklouzla do hotelového županu z tlustého froté, pevně si uvázala pásek a bosa se vrátila do pokoje.

„Ty jseš koupelnovej hamoun," obvinil ji, vypnul televizi a vstal. Jeho pohled klouzal z jejích lesklých vlasů

až k prstům u nohou. „Čekal jsem, že přijdeš ve svém pyžámku. Už jsem se těšil, jak ti ho budu svlékat.“

„Nenosím pyžamo,“ odvětila a zívla.

Swain svraštil obočí. „Vždyť jsi to říkala!“

„Lhala jsem. Spím nahá.“

„Chceš tvrdit, že jsi moji dokonalou představu zničila jen tak pro legraci?“

„Nic ti do toho nebylo, co nosím do postele.“ Věnovala mu samolibý úsměv, došla k pohovce, kde zvedla knihu, posadila se a přitáhla nohy pod sebe. Byla si jistá, že mu rozproudila adrenalin (o což se stejně snažila), protože se prudce otočil, beze slova odkráčel do koupelny a o půl minuty později už zaslechla sprchu. Teď pospíchal.

Podívala se na budík na nočním stolku a sledovala mu čas. Jeho sprchování trvalo slabé dvě minuty. Potom čtyřicet sedm vteřin tekla voda do umyvadla a dvaadvacet vteřin nato vyšel Swain z koupelny s vlhkým ručníkem uvázaným kolem boků.

Lily zírala na jeho čerstvě oholenou bradu. „Nechce se mi věřit, že ses oholil tak rychle. Divím se, že ses nepodřízl,“ uchichtla se provokativně.

„Co je to přeříznutá krční tepna proti šanci dostat tě do postele!“ zazubil se, došel k pohovce, vzal ji za ruku a zvedl na nohy. Zhasl lampu a táhl ji k lůžku, přičemž zhasínal veškeré ostatní osvětlení, až zůstala jediná lampička na nočním stolku. Odhodil přehoz z postele a otočil se k Lily.

Vzal její tváře do dlaní a políbil ji. Chutnala zubní pastou. Swain si během té chvatné akce v koupelně nějakým způsobem taky stačil zuby vyčistit. Lily nad jeho zručností žasla, protože bylo s podivem, že si při té rychlosti – když už si neprořízl hrdlo při holení – přinejmenším nevypíchl oko zubním kartáčkem.

Navzdory očividnému spěchu si však s líbáním dával načas. Objala ho kolem pasu a přitiskla mu ruce na záda. Cítila přitom jeho hladkou vlhkou kůži a pružné svaly.

Během polibku mu sklouzl ručník a uvolnil se i pásek na jejím županu. Lily nechala klesnout paže podél těla, župan se jí svezl z ramen a zůstal ležet u jejích nohou jako bílá louže. Mezi jejich těly nebylo nic kromě vzdechů a očekávání.

Swain zhasl poslední lampičku a položil Lily na chladné prostěradlo. Vztáhla k němu ruce, které ho prozkoumávaly, než si její oči přivykly na tmu. Hladila kučeravé chloupky na jeho hrudi, pevné břicho a útlé boky a klouzala dlaněmi po svalnatých pažích a křivkách ramen.

Swain se přitom zabýval vlastním průzkumem, při němž jí přejížděl konečky prstů po stehnech a hýždích, potom ji začal líbat na rty, bradu a hrdlo, až jeho ústa sjela po ňadru k vzrušené bradavce.

Lily tiše slastně sténala. „To se mi líbí," zašeptala a přitiskla mu ruku do týla, aby ho tam přidržela.

„To věřím." Stejně dlouhou dobu se věnoval i druhé bradavce, až obě trčely jako bobule.

„Co by se líbilo tobě?" Zlehka mu přejela rukou po břiše a dotkla se špičky jeho vztyčeného údu. Potom změnila směr a vyhledala jeho bradavky, které dráždila, až rovněž ztvrdly.

„Jo," přitakal ochraptěle. „Tohle všechno."

Zachvěl se, jak mu tělem procházely vzrušivé vlny. Uchopil její ruku a posunul ji tam, kde ji chtěl mít. Objala prsty jeho penis a zatáhla. Zkušebně to několikrát opakovala, přičemž se ho sotva dotýkala a zároveň se jí svíraly útroby.

Swain hvízdavě vydechl a ruku jí odtáhl. Lily nesouhlasně zabručela, zvedla druhou ruku, a než ji stačil taky chytit, stihla několikrát zatáhnout.

„Měla bys mě radši trochu chladit, jinak bude po všem dřív, než to začalo," upozornil ji.

„Po tom všem chvástání se zmůžeš jen na jednu rundu?" zamumlala. „Ty mě šokuješ."

„Nejseš náhodou drzá?" Přitiskl jí ruce po stranách hlavy k posteli a naklonil se nad ni. „Já ti ukážu jednu rundu!"

Konečně na ní spočinul celou vahou a Lily automaticky roztáhla nohy. Cítila, jak se mu otvírá. Swain pustil její levou ruku, aby nasměroval penis. Nadzvedla se, aby napomohla prvnímu dlouhému proniknutí, ale tlak ji začal pálit a nic se nedělo.

Swain se trochu odtáhl a zkusil to znovu. Tentokrát zůstala pasivní a neubránila se jemnému bolestivému vydechnutí, jak ho její tělo odmítalo přijmout.

Mrzutě cítila, jak jí hoří tváře. „Promiň," zamumlala rozpačitě. „Vždycky pro mě bylo těžké to sladit. Vypadá to, že nedokážu vypnout myšlenky."

Swain se drsně zasmál a přitom jí foukl do vlasů. Otřel se jí nosem o spánek. „Jestli se vyžaduje nemyslet, dělám to špatně, protože pochybuju, že bych někdy přestal myslet. Odvolávám: Asi na deset vteřin nepřemýšlím."

Jemně jí sevřel ušní lalůček do zubů. „Omluvit bych se měl já, miláčku, za to, že na tebe tak spěchám." V jeho hlase se ozval protáhlý přízvuk západního Texasu. „Žena, která se nemilovala šest let, potřebuje něžnou, láskyplnou péči, a já přeskočil pár vysoce důležitých kroků."

„Kroků?" Znělo to, jako by programoval počítač. Krátce uvažovala, jestli se má cítit dotčená, ale jeho drobné polibky spojené s lehkým kousnutím ji rozptylovaly.

„Hmm…" Swain se teď přesunul po krku ke klíční kosti. „Nebo spíš míst. Jako třeba tohle." Lily zatajila dech a tělem jí prolétla překvapivá slast.

Objala ho kolem boků. „Udělej to znovu."

Ochotně poslechl a líbal a kousal ji do krku, až se pod ním prohnula a začala zrychleně dýchat. Ta drobná kousnutí byla tak vzrušivá, až měla pocit, že vyvrcholí jen díky nim. Potom ji Swain štípl do bradavky, dost ostře, což by ještě před několika minutami bolelo, ale teď jen sténala a tlačila ňadro proti jeho ruce.

Swain se posouval níž po jejím těle, kousal ji kolem pasu a na bocích, vsunul jí ruce pod záda a rytmicky svíral její hýždě.

Snažila se, aby mu potěšení, které jí poskytoval, oplatila, ale odstrčil jí ruce. „Ne-e," zachrčel zadýchaně. „Už mi zbývá jen jeden krok…"

„A to je?" vypravila ze sebe, i když jí dělalo potíže soustředit se.

„Dýchání."

Nedokázala se ubránit smíchu a Swain ji vzápětí začal ničit tím, že ji kousal do vnitřní strany stehna, což jí bralo dech a způsobilo, že byla ještě vláčnější. Věděla, co Swain chystá, a umírala nedočkavostí, přesto první dotek jeho jazyka zapůsobil jako elektrický šok.

Vykřikla, zapřela se patami do matrace a vyklenula se do oblouku. Swain si ji přitáhl blíž a v Lily se chvělo každé nervové zakončení drobnými křečemi, které stále sílily.

Byl opravdu dobrý. I ve chvíli, kdy byla připravená ho přijmout, to vypadalo, že je spokojený s polibky a laskáním, dokud se nesvíjela a nežadonila, aby přestal, nebo spíš nepřestával. Připadalo jí to stejné. Nakonec ho popadla za uši a zasípěla: „Jsem připravená!" pro případ, že by o tom pochyboval.

Otočil hlavu a políbil ji do dlaně. „Víš to jistě?"

Rozčileně se posadila. „Buďto udělej hned, nebo vůbec! Jinak se z tebe zblázním!"

Zasmál se a postrčil ji zpátky. Než se stačila vzpamatovat, ležel na ní a snažil se do ní proniknout pomalým, ale neúprosným tlakem, který jí vyrážel vzduch z plic. Ležela velmi klidně se zavřenýma očima a snažila se vnímat všechny pocity.

Když se začal zvolna pohybovat, instinktivně strnula a sevřela svaly. Swain zasténal a pak zachraptěl: „Udělej to ještě!"

Tentokrát se zklidnil on. Střídavým svíráním a uvolňováním svalů si Lily téměř vyvolala orgasmus, ale jen téměř.

Swain jí oběma rukama podebral nohy a zvedl je do výšky. V téhle pozici nemohla nic ovlivnit, jen vnímat ten

pravidelný rytmus, jenže minuty ubíhaly a vytoužený orgasmus zůstával zoufale nedosažitelný.

Swainovy paže se začaly chvět, stejně jako celé jeho tělo, a Lily se téměř rozplakala, když si uvědomila, že už dlouho nevydrží a ona pořád nic.

„Chci to zkusit zezadu," zamumlal a odpojil se. Než se mohla pohnout, ležel vedle ní. Přitáhl ji zády na sebe a jeho žhavý dech ji pošimral na uchu. Rukama jí přitom přejížděl po ňadrech a břichu.

Když do ní vnikl, zasténala, protože následovala křeč velmi blízká orgasmu, ale hned zase odplynula. Připadala si hrozně obnažená, když ho neměla nad sebou. Vzduch jí chladil rozpálené tělo a se zakloněnou hlavou se cítila podivně dezorientovaná, rozhozená.

„Ššš, už tě mám!" sykl Swain konejšivě a Lily si uvědomila, že asi v panice vykřikla. V téhle poloze vnímala jeho pohyby intenzivněji. Když ji začal dráždit v rozkroku, sevřelo se v ní všechno neúnosnou měrou.

Vydala jakýsi přiškrcený zvuk a znovu se zapřela patami do matrace. Třásla se po celém těle a její dech připomínal vzlyky. Víc, víc…

Najednou se přehoupla přes hranu a mohutné pulzující vlny vybíhající ze slabin odstranily poslední pozůstatky její sebekontroly. Konečně – konečně – se dočkala a bylo to mnohem působivější, než si pamatovala. Nevnímala nic jiného kromě slasti, která ji mučila a bodala.

Nejasně si uvědomovala, že pláče, i když nevěděla proč. Pořád se třásla, natolik vyždímaná a zplihlá, že ani nedokázala zvednout ruku. I když nemusela.

Swain vyklouzl, překulil se na ni a znovu drsně pronikl dovnitř. Tentokrát byly jeho pohyby tvrdé a rychlé. Byl zpocený a chvěl se, stejně jako předtím ona, jak směřoval k vlastní slasti.

Najednou z jeho úst vyšlo dlouhé hrdelní zasténání a s výkřikem se vzepjal, přičemž svíral její boky tak pevně, až jí

zarýval nehty do kůže. Potom zvolna, s trhavými pohyby a zavřenýma očima klesl kupředu a plnou vahou na ni dopadl.

Dýchal prudce, jako by mu někdo pumpoval plícemi. Lily dosud bojovala s dechem a snažila se nějak oživit své končetiny, zatímco jí srdce bušilo, jako by měla omdlít. Pulz cítila až v konečcích prstů.

Mlhavě ji napadlo, že to byl třeba její poslední orgasmus. Aspoň že byl prvotřídní.

Konečně byla schopná zvednout ruku a otřít si slzy z tváří. Proč proboha plakala? Vyžadovalo to nadlidské úsilí, ale výsledek za to stál.

Swain zamumlal do jejího levého ucha: „Bože, cítil jsem to až v prstech u nohou!“

Neměl se k tomu, aby se odkulil, a byl čím dál těžší. Lily to ale nevadilo. Objala ho a přitiskla k sobě, co jí síly stačily.

„Za chvíli se zvednu,“ sliboval vyčerpaným hlasem.

„Ne,“ prohlásila, ale už se pracně hrabal vedle ní, kde si lehl na bok a prohlížel si ji. Položil jí ruku kolem pasu a přitáhl ji k sobě tak, že její hlava ležela na jeho rameni.

„První kolo oficiálně skončilo,“ zamumlal.

„Odvolávám. Nemyslím, že bych zvládla druhé kolo,“ vypravila ze sebe s obtížemi, ale jeho klidný dech prozradil, že už spí. Dvakrát se dlouze nadechla a uvědomila si, že se k němu zvolna připojuje. Poprvé v životě se cítila bezpečná, pevně v jeho objetí.

27

Probudila se ve Swainově náruči a připadalo jí, jako by tam patřila. Přála si, aby se dal zastavit čas právě v tomhle okamžiku, aby nikdy nepřišla o ten pocit uspokojení a bezpečí.

Nepřipouštěla si myšlenky na možné katastrofy, které může přinést nadcházející den. Udělá, co bude muset, takže je zbytečné se tím trápit. Bude-li mít štěstí, dnešní noc stráví stejným způsobem jako včerejší.

K svému překvapení absolvovala ještě dvě kola, i když teď byla tak rozbolavělá, že toho skoro litovala. Skoro.

Swain ji probudil ve dvě hodiny tím, že rozsvítil, protože ji chtěl tentokrát vidět. Byla rozpačitá z toho, že usnula, aniž se osprchovala, ale ujistil ji, že pokud nejde o automobily, vůbec není náročný.

„Sex je špinavej," prohlásil s vláčným úsměvem, když jí zabránil, aby se odešla umýt. „A já jsem toho původcem, proč by mi to mělo vadit?"

Světlo jí nevadilo, i když Swain poznal, že napoprvé pro ni bylo přijatelnější zůstat ve tmě. Bylo jí sedmatřicet, takže žádný zajíc, ale měla pěknou štíhlou postavu s malými ňadry a i když některé části jejího už těla začínaly vadnout (k čemuž nevyhnutelně dochází), nebylo to nijak vážné. Swain očividně ohodnotil každý centimetr.

Druhý orgasmus byl snazší, jako by si její nitro pamatovalo jak na to. Tentokrát nebyla v napětí a Swain ji

navíc bavil nestydatou radostí a hlasitými pochvalami. Potom se společně osprchovali, vrátili se do postele a spali pár hodin.

Potřetí, krátce po páté hodině, se milovali dlouze a zvolna. Veškerá naléhavost zmizela. Lily si skoro nepamatovala, jak po osprchování doklopýtala do postele a usnula tak tvrdě, že pokud se jí něco zdálo, nepamatovala si to.

Kolem okrajů těžkých závěsů už pronikaly sluneční paprsky, což ji přivedlo k úvaze, kolik je asi hodin, ale nezajímalo ji to natolik, aby se překulila a podívala na budík.

Swain vydal jakýsi neidentifikovatelný zvuk, který částečně připomínal spícího muže a částečně nabručeného medvěda, potom jí odhrnul vlasy a políbil ji na šíji.

„Dobrýtro," zamumlal a přisunul se blíž.

„Dobrý." Milovala to svalnaté teplo za svými zády, dotek jeho nohou a váhu jeho paže položené kolem pasu.

„Ještě pořád musím řídit ten fiat?" Vypadalo to, že je při vědomí jen napůl, ale to téma bylo pro něj tak důležité, že to byla první věc, která ho po probuzení napadla.

Popleskala ho po paži a byla ráda, že je k němu otočená zády, aby neviděl, jak se usmívá. „Ne, můžeš řídit, co budeš chtít."

„To jsem byl tak dobrej?" zeptal se samolibě, už probuzenější.

Zasloužil něco víc, než jen popleskat po paži, a tak natáhla ruku a plácla ho přes zadek. „Byl jsi senzační!" pronesla s lehce monotónním, mechanickým přídechem v hlase. „Máš báječnou techniku a tvůj penis je největší, jaký jsem kdy viděla. Jsem nejšťastnější ženská na světě. Tohle je zvukový záznam…"

Swain se natáhl na záda a vyprskl. Lily vyklouzla z postele a uchýlila se do koupelny, zatímco Swain se pořád smál. Prohlédla se v zrcadle a zarazilo ji, jak jí změkly rysy. Jedna noc plná sexu a vypadá omládle.

Není to sexem, uvědomila si, i když důkladné uvolnění je úžasné plus. Způsobil to Swain sám o sobě, jeho něha a ohledy, s nimiž k ní přistupoval, i pocit, že na ní někomu záleží. Blízkost jiného člověka.

Celé měsíce byla osamělá, stáhla se ze světa, aby se jí nic a nikdo nemohl dotknout, obklopila se příkopem bolesti a žalu. Swainovo zanícení a jeho osobnost ji z té samoty vytáhly a znovu spojily se životem.

Bože, je do něho zamilovaná! Jaká hloupost v takovéhle situaci, ale copak se to dá zastavit? Nemůže od něho odejít. Potřebuje jeho pomoc a navíc ani nechce odejít.

Chtěla všechno, co jí mohl dát. Každou minutu. Ani si nedělala starosti, jestli spolu zůstanou navždy, protože co je to navždy? Dnes může všechno skončit. Nebo zítra. Všechno, co má, je dnešek, a to stačí.

Protože měli jen jednu koupelnu, pospíchala, aby se Swain taky dostal dovnitř. Neměla tam s sebou žádné oblečení a župan zůstal ležet na podlaze vedle postele, musela tedy vyjít nahá, což nevadilo, protože Swain taky nebyl ještě oblečený.

Když se objevila, vstal, ospalým pohledem přejel její zajímavá místa, potom ji k sobě přitáhl a dlouze objal. Jeho ranní erekce ji tlačila do břicha, až ji zamrzelo, že je tak rozbolavělá.

„Nedáme si společnou sprchu?“ zašeptal jí do vlasů. „Myslím, že se radši ponořím do vany,“ odvětila lítostivě. Promasíroval jí hýždě a vytáhl ji na špičky. „Všechno bolí, co?“

„Hmm.“

„Omlouvám se. Neuvědomil jsem si to. Dvakrát bylo dost. Naposledy jsem měl použít vlastní ruce.“

„Teprve to napotřetí tě osvobodilo od fiata.“ Pohladila ho po žebrech, objala kolem pasu a zabořila mu prsty do žlábku kolem páteře.

Cítila, jak se jeho rty pohybují v jejích vlasech. „V tom případě uvažuj, čím to vyvážíš.“

„Nějak jsem tušila, že s něčím takovým přijdeš.“ Ale usmívala se a otřela se nosem o jeho rameno. „Je příjemné vědět, na jakém místě stojím ve tvých prioritách.“

Zarazil se a pak se opatrně zeptal: „Očekávalo se snad ode mě, že v tuhle chvíli pronesu něco obzvlášť milého?“

„Jasně, a v oblasti romantiky jsi neuspěl.“

Další pauza. Pak do ní šťouchl vztyčeným penisem. „Tohle se nepočítá?“

„Vzhledem k tomu, že jsi to měl i o samotě, tak ne,“ odsekla s předstíranou nadurděností.

„Ale teď už by to bylo pryč. Držíš to ty. Vidíš, jsem romantik.“

Chtěla znovu spustit o nahrávání, ale zradilo ho, že se mu jemně otřásala ramena. Pohlédla do modrých očí, které se blýskaly stěží potlačovaným smíchem, ale protože se sama právě chystala zostudit zachichotáním, odpustila mu.

Plácla ho po zadku a odstoupila, aby zvedla župan. „Hoď sebou, chlapče! Máš hlad? Měla bych zavolat hotelovou službu?“

„Rozhodně bych si dal kafe, ale zároveň můžeš objednat jídlo.“ Podíval se na budík. „Stejně je už skoro deset.“

Tak pozdě! Podivila se, jak dobře spala, ale zároveň si připomněla, že ten záhadný člověk se může každou chvíli ozvat.

Zatímco Swain odešel do koupelny, překontrolovala mobil, který večer nechala nabít. Byl funkční a ukazoval silný signál, takže se nestalo, že by nedopatřením ten hovor propásla. Vytáhla přístroj z nabíječky a pustila ho do kapsy županu.

Potom zavolala hotelovou službu a objednala croissanty, džem, kávu a čerstvou pomerančovou šťávu. Swain nedal najevo zájem o něco jiného, než je tradiční francouzská snídaně, takže se toho držela.

I v jídle se choval pozoruhodně světa znale a přizpůsobivě. Ještě hodně toho o jeho minulosti nevěděla,

ale ani ona mu neprozradila všechno a pravděpodobně to ani nikdy neudělá.

Swain je zdravý, srdečný a citově nezadaný a momentálně patří jen jí. To stačí.

Vystrčil hlavu z koupelny. „Mám ti napustit vanu, nebo chceš počkat?“

„Počkám. Nechci přerušovat koupel jídlem.“

„Já se tedy zatím osprchuju.“ Zmizel a vzápětí byl slyšet zvuk tekoucí vody. Znovu se objevil až těsně před příchodem jídla. V černých kalhotách a jednoduché bílé košili s vyhrnutými rukávy na svalnatých předloktích vypadal elegantně.

Podepsal účet, zatímco Lily stála u okna a vyhlížela ven, a číšníka vyprovodil. Ve chvíli, kdy se otočil do místnosti, zazvonil Lily v kapse telefon.

Se syknutím se nadechla a mobil vylovila. Letmým pohledem zjistila, že číslo volajícího je zablokované.

„To je on,“ řekla a rozevřela telefon. „Ano, haló!“ ozvala se francouzsky.

„Jak jste se rozhodla?“

Jakmile zaslechla ten zkreslený hlas, rychle kývla na Swaina, který k ní přistoupil a přiložil hlavu z druhé strany mobilu. Lily telefon trochu oddálila od ucha, aby taky slyšel.

„Udělám to, ale pod jednou podmínkou. Musíme se setkat,“ řekla odhodlaně.

Následovala pauza. „ To není možné.“

„Bude muset. Žádáte, abych riskovala život, a vy neriskujete nic.“

„Neznáte mě. Nechápu, k čemu by vám setkání se mnou bylo.“

Měl pravdu a už tím ji uklidnil. Pokud by volal Rodrigo, skočil by po její nabídce. Poslat někoho, koho ona nezná, místo sebe, aby ji zatáhl do pasti, by bylo hračkou. Tenhle muž nebyl Rodrigo, ani pro něho nepracoval.

Už se chystala přitakat, že setkání opravdu není nezbytné, ale Swain do ní strčil, nehlasně naznačil: Setkání! a kýval přitom hlavou. Chtěl, aby na tom trvala.

Nevěděla sice proč, ale pokrčila rameny a prohlásila: „Chci vás poznat. Vy mě přece znáte, ne?“

Volající zaváhal a Lily bylo jasné, že hádala správně. „Na co potřebujete znát můj obličej? Můžu vám povědět jakékoli jméno a stejně nebudete vědět, jestli je pravé.“

I to byla pravda a Lily v tu chvíli nenapadal žádný logický důvod, proč trvat na svém, takže použila nelogický. „Je to moje podmínka!“ řekla energicky. „Přijměte, nebo odmítněte.“

Slyšela, jak dlouze, rozladěně vzdychl. „Dobrá. Zítra ve dvě před vchodem do Jardin du Palais Royal. Vemte si červený šátek. Já si vás najdu. Přijďte sama.“

Swain zavrtěl hlavou a jeho odhodlaný výraz napovídal, že v tomhle neustoupí.

„Ne,“ namítla. „Přijde se mnou přítel. Trvá na tom. Z mé strany vám nehrozí žádné nebezpečí, monsieur, a on chce mít jistotu, že nehrozí nic od vás.“

Muž se zasmál, což při tom zkresleném zvuku vyznělo jako zaštěkání. „Jste tvrdohlavá. Dobrá, mademoiselle, nějaké další podmínky?“

„Ano,“ prohlásila jen proto, aby potvrdila svou tvrdohlavost. „Budete mít taky červený šátek.“

Zasmál se a přerušil spojení. Lily zaklapla telefon a dlouze vydechla. „Rodrigo to není,“ podotkla zbytečně.

„Vypadá to tak. To je dobře. Takže máme další přestávku.“

„Proč tam chceš jít?“

„Protože člověk, který se vyhýbá setkání, něco skrývá, a to vyvolává nedůvěru.“ Vzal šálek s kávou a podal jí ho. „Hádej, co to znamená,“ mrkl.

Lily zamrkala, protože byla v myšlenkách ještě u toho telefonátu. „Co?“ zeptala se zmateně.

„Že máme k dispozici další den.“ Ťukl svým šálkem o ten její a zasalutoval. „A noc.“

Měl tím na mysli, že ten čas můžou strávit tím, že si budou užívat jeden druhého. Na ústech se jí zvolna objevil úsměv. Došla k oknu, roztáhla závěsy a vyhlédla do slunného dne.

„Jestli se nudíš, můžeme se vypravit do toho Disneylandu,“ prohodila přes rameno. Věřila, že už by to zvládla, a vzpomínkami na Ziu se teď bude spíš těšit než trápit.

„Půjdeš tam nahá?“ uculil se a usrkl kávy.

Věděla přesně, kam tím míří. Našpulila rty. „Asi ne.“

„V tom případě nehodlám tenhle pokoj opustit.“

28

Druhý den byla sobota, další chladný slunný den zaplněný turisty. Swain se domníval, že v tuhle roční dobu jich bude méně, ale zřejmě se mýlil. Vypadalo to, že spousta lidí cítí potřebu navštívit právě zahrady královského paláce, nebo se tam snad koná nějaký festival? Ty davy se tam valily z nějakého důvodu.

Instrukce „před vchodem“ byla bohužel poměrně mlhavá. Vyšňořené zahrady byly rozlehlé a ze tří stran lemované obchody, restauracemi a uměleckými galeriemi.

Vcházelo se do nich přes prostorné nádvoří zaplněné pruhovanými kamennými sloupy, což byl zřejmě nápad nějakého avantgardního umělce, v prostředí ze šestnáctého století však působily rušivě a nevhodně.

Byla tam i dlouhá řada vyšších, okázalejších sloupů, které kromě toho také omezovaly výhled na ty pruhované. Mezi sloupy a davy lidí, z nichž mnozí měli červené šátky, bylo mnohem obtížnější někoho hledat, než Swain čekal.

Vůbec mu připadalo nesmyslné dávat si tady schůzku, ale na druhé straně to bylo svým způsobem uklidňující. Profesionál by si vybral lepší místo, což znamenalo, že chlapík, který volal, je ryzí amatér, možná někdo původně zaměstnaný v laboratoři, koho poplašilo, co se tam děje. Každopádně jsou ve výhodě.

Lily stála vedle Swaina a rozhlížela se. Měla tmavé brýle, aby zakryla oči, a navíc i hnědé kontaktní čočky, pro

případ, že by musela brýle odložit. Vzala si i klobouk, pod který obvykle schovávala vlasy.

Swain na ni pohlédl, vzal ji za ruku a přitáhl k sobě. Vždycky se považoval za nekomplikovaného člověka – pokud šlo o přání, potřeby, záliby a antipatie, v téhle situaci s Lily i v pocitech, jež v něm vyvolávala, však nic nekomplikovaného nebylo. Měl před sebou těžké rozhodování a uvědomoval si to.

Nejlepší bylo zaměřit se na jednu věc – tu nejdůležitější – a doufat, že všechno nějak dopadne. S Lily se to ale těžko vyřeší a pokaždé, když pomyslel na to, co musí udělat, sevřelo se mu srdce.

Kdyby si aspoň mohl promluvit s Frankem. Ten byl naživu a při vědomí, ale pořád na jednotce intenzivní péče. Swain se nedomníval, že termín „při vědomí“ plně odpovídá jeho stavu, protože podle jeho sekretářky zatím reagoval pouze na pokyn: „Stiskněte mi ruku“ a občas nehlasně naznačil slovo: Vodu!

Swain si pří označení „při vědomí“ představoval, že dotyčný je schopný diskutovat a racionálně rozhodovat. Frank byl navíc daleko a nemohl telefonovat, i kdyby mu tam telefon přinesli, což neudělali.

Co se týče Lily, musí se najít nějaké jiné řešení. Chtěl si s ní promluvit, posadit se, vzít ji za ruce a povědět jí, co se děje. Nemusí všechno probíhat tak, jak nařídil Frank.

Jenže to neudělal, protože dobře věděl, jak by zareagovala. Přinejlepším by zmizela a v horším případě by se ho pokusila zastřelit. Vzhledem k její minulosti a její všeobecné nedůvěřivosti sázel na druhou variantu.

Kdyby ji aspoň nezradil milenec, který se ji snažil zabít, možná by měl šanci. Když mu o tom vyprávěla, málem zasténal, protože věděl, jaký strašný precedens to v její duši vyvolalo. Po takovém zážitku bude mít stěží chuť s ním mluvit dřív, než vystřelí.

Její emoce visely na vlásku a Swain si to uvědomoval. Zrada a ztráta ji zničily natolik, že se téměř úplně stáhla do

sebe, a další ránu by neunesla. Věděl, že se sblížili jedině díky okolnostem, i když rychle využil příležitosti.

Lily byla vyhladovělá po lidském kontaktu, přestože se lidem vyhýbala. Její život postrádal smích, legraci, zábavu. Aspoň to jí mohl na chvíli poskytnout a považoval se za dítě štěstěny, protože právě tomu dokázala odolat nejméně.

Ničilo ho, jak za ty poslední dny rozkvetla. Nenamlouval si, že je to díky jeho skvělým sexuálním technikám nebo dokonce jeho zajímavé osobnosti. Způsobil to obyčejný lidský dotek. Vytáhl ji z ulity, rozesmál ji a přiměl ji vtipkovat, přijímat citové projevy a taky je dávat.

Jenže pár dní nemohlo vykompenzovat měsíce a roky pozvolného přivykání. Byla ještě natolik rozhozená, že jakýkoli náznak zrady by úplně zničil důvěru, kterou k němu cítila.

Pořádně si to zavařil, protože se chytil stejně jako ona. Jestliže na ni zapůsobil, stejný účinek měla ona na něho. Poslední dvě noci a jejich milování… sakra, to byly nejhezčí chvíle jeho života. Kdyby ji měl ztratit, porazilo by ho to. Jenže to nechal dojít tak daleko, že o ni přijde v každém případě, protože kdyby přiznal, kdo je a že ji vyslídil, nevnímala by nic jiného než zradu. Zatraceně!

Myslel, že to zvládne, trochu si užije a ona taky, ale netušil, že se pro něho stane tak důležitá. Nenapadlo ho, že byla tak citově vyprahlá. Kdyby jí teď nalil čistého vína, snadno mohl odhadnout její reakci. Zachoval se jako zpupný pitomec. Myslel malým mozkem, místo velkým, a teď za to oba zaplatí.

Jasně, já si to zasloužím, ale Lily ne, zavrtěl hlavou.

Když nic jiného, ukázala se v téhle situaci jako skvělý parťák. Zabila spojence CIA, no a co? Ten hajzl si to zasloužil, zvlášť když vychází najevo, co plánoval s tou chřipkou.

Lily to sice tehdy ještě nevěděla, jejím motivem byla jen pomsta, ale Swain v tom neviděl velký rozdíl. Navíc potom nezmizela, ale byla ochotná obětovat se a dokončit to, co

považovala za správné. Takovou morální sílu – či zarputilost – má málokdo.

Najednou se mu sevřel žaludek a divoce rozbušilo srdce. Uvědomil si, co se stalo. „Ježíši!“ vyjekl a navzdory chladnému počasí se zpotil.

Lily na něj tázavě pohlédla. „Cože?“

„Miluju tě!“

Vyslovil to strnule, v šoku nad zjištěním, co cítí, a katastrofou, která se před ním rýsuje. Zatnul zuby, jak se snažil zabránit tomu, aby jí všechno nevyklopil. To, co právě řekl, úplně stačilo k tomu, aby měl pocit, že skočil z vysokého útesu.

Vzhledem k tmavým brýlím neviděl Lily do očí, ale odhadoval, že rychle zamrkala. Zároveň pootevřela ústa. „Cože?“ opakovala, tentokrát velmi slabě.

Vtom zazvonil její mobil.

Zkřivila obličej. „Už mě tyhle zatracený telefonáty vyčerpávají!“ zamumlala a vylovila přístroj z kapsy.

Swain, rozladěný tím vyrušením, po něm sáhl. „Vím, co myslíš,“ zavrčel při pohledu na okénko. Zarazil se a zíral na číslo. Znal ho. Volal tam před několika dny. Co ksakru…?

„Tentokrát máme číslo,“ řekl, otevřel telefon a štěkl: „Jo, co je?“

„Ach… asi to bude omyl…“

„Myslím, že ne,“ pokračoval Swain a rozčileně přemýšlel, protože tichý hlas potvrdil jeho podezření. „Voláte kvůli té schůzce?“

Volající možná také poznal jeho hlas, protože následovalo dlouhé ticho, tak dlouhé, až se Swain začal obávat, jestli nezrušil spojení. Nakonec muž hlesl: „Oui.“

„Já jsem přítel, který měl taky přijít,“ prohlásil Swain s nadějí, že ho ten chlápek neshodí. Ví, že je od CIA. Kdyby se na to Lily zeptal, bylo by po všem.

„Nerozumím.“

Ani nemohl, protože jeho předpoklad (správný) byl, že Swaina poslali do Francie, aby ten problém – tedy Lily – vyřešil. A teď s ní evidentně spolupracuje.

„Nemusíte tomu rozumět," pravil, „jen nám povězte, jestli to setkání platí."

„Oui. Neuvědomil jsem si, že ten park bude tak… Jsem u vodní nádrže uprostřed. Je to lepší místo. Budu sedět na okraji."

„Jsme tam za pět minut," zamumlal Swain a zaklapl telefon.

Lily mu ho vytrhla z ruky. „Proč jsi to udělal?" houkla.

„Aby věděl, že opravdu nejsi sama," pokrčil rameny. Byl to stejně dobrý důvod jako každý jiný, navíc ho nic lepšího nenapadlo. „Čeká uprostřed u vodní nádrže." Vzal ji za ruku a zamířil do parku.

Vyškubla se mu. „Počkej!"

Zaraženě se po ní ohlédl. „Cože?"

Dostal strach, že bude chtít rozebírat jeho nečekané prohlášení o lásce, protože věděl, že ženy s oblibou o všem dlouze diskutují. Její myšlenky se však ubíraly úplně jiným směrem.

„Napadlo mě něco jiného. Zůstaň pozadu a pozoruj mě. Rodrigo může být tak vychytralý, že ho napadne, že by nám bylo podezřelý, kdyby hned skočil po možnosti sejít se s námi."

Nechat ji, aby se sama sešla s chlápkem, jenž o něm ví, že pracuje pro CIA? K tomu nesmí dojít.

„To nebyl Rodrigo," vzdychl.

„Jak to víš?"

„Protože tenhle člověk se v tomhle parku moc nevyzná. Nevěděl, že vchod do zahrad není v sobotu ideální místo pro schůzku. Myslíš, že Rodrigo by si něco takového neověřil? A rozhlédni se. Domníváš se, že by se Rodrigo snažil unášet ženu z takového davu? Je to pravděpodobně někdo jinej."

„Pravděpodobně, ale ne jistě."

„Fajn, berme to takhle: Kdyby to byl Rodrigo, zabránila by mu přítomnost jedné osoby v tom, co chce udělat?“

„Ne, ale nemohl by to provést, aniž by na sebe přitáhl pozornost.“

„Přesně tak. Věř mi, nedávám v sázku tvůj život – dokonce ani svůj. Rodrigo by vybral pro schůzku jiné místo, protože v opačném případě by to byl úplnej pitomec.“

Chvíli o tom přemítala a pak konečně přikývla. „Máš pravdu. Rodrigo rozhodně pitomec není.“

Propletl své prsty s jejími a znovu vykročil. Dotek Lilyiny ruky v něm znovu vyvolal nervózní stahy žaludku a její důvěra na něm ležela jako těžký balvan. Bože, co mám dělat?

„Jen abys věděl, slyšela jsem, cos řekl.“ Zamžourala na něj přes obroučku slunečních brýlí. Při pohledu na hnědé oči místo jasně modrých sebou trhl, jako by ho to vtáhlo do jiného vesmíru.

Krátce jí stiskl prsty. „A?“

„A… mám radost.“

Bylo to řečeno prostě a prolétlo mu to tělem jako šíp. Většina žen snadno vysloví: Miluju tě. Mnohem snadněji než muži, ale Lily nepatřila k většině. Pro ni milovat a přiznat se k tomu znamenalo sebrat veškerou odvahu – a že jí měla hodně! Zahanbila ho tak, jak nikdy nečekal, a nevěděl co s tím.

Kráčeli ruku v ruce do rozlehlého, pečlivě upraveného parku, jenž kdysi patříval kardinálu Richelieuovi. Uprostřed byla velká vodní nádrž s fontánou.

Kolem se procházeli lidé. Někteří se těšili z krás zahrad – i když v listopadu nebyly tak svěže zelené a barevné jako před několika měsíci – jiní posedávali na okraji nádrže a fotografovali se do alba vzpomínek na dovolenou.

Swain s Lily zvolna postupovali kolem nádrže a pátrali po osamělém muži s červeným šátkem.

Když se přiblížili, vstal. Swain si ho pátravě prohlížel. Byl to upravený, elegantní muž kolem padesátky s tmavými

vlasy, hnědýma očima a štíhlým obličejem, který do dálky hlásal: Francouz!

Vzhledem k dobře padnoucímu saku byl buď neozbrojený, nebo měl jako Lily pouzdro u kotníku. Nesl aktovku, čímž se lišil od ostatních návštěvníků. Byla sobota, volný den. Se špionským životem nemá žádné zkušenosti, usoudil Swain, jinak by věděl, že je lepší splynout s davem než vyčnívat.

Muž se podíval nejdřív na Swaina a teprve potom na Lily. Výraz jeho obličeje překvapivě změkl.

„Mademoiselle…“ Lehce sklonil hlavu, což působilo naprosto přirozeně a zdvořile. Ano, byl to rozhodně ten tichý hlas, který si Swain pamatoval. Přesto se mu nelíbilo, jak ten člověk na Lily zírá, a přitáhl ji k sobě s typickým gestem, jakým muži dávají najevo, kde jsou hranice jejich území.

Muž z Interpolu sice už znal jeho jméno, ale aby se náhodou před Lily nepodřekl, Swain rychle prohlásil: „Já jsem Swain. Teď znáte její i moje jméno. Jaké je vaše?“

Inteligentní hnědé oči si ho pátravě prohlížely. Ten člověk neváhal proto, že by nevěděl, co dělat, ale protože zvažoval všechna hlediska. Nakonec se zřejmě rozhodl, že nemá smysl dělat tajnosti, protože Swain měl číslo jeho mobilního telefonu a zdroje k tomu, aby vypátral příslušné jméno – kdyby chtěl.

„Georges Blanc,“ představil se a nadzvedl aktovku. „Všechno, co potřebujete vědět o tom bezpečnostním systému, je tady, ale po pečlivé úvaze jsem dospěl k názoru, že za stávající situace se vám dovnitř tajně vniknout nepodaří.“

Swain se rychle rozhlédl, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá. Bylo dobré, že Blanc měl přirozeně tichý hlas. „Měli bychom jít někam, kde je soukromí,“ navrhl.

Blanc se rovněž rozhlédl a přikývl. „Omlouvám se. Nejsem v takových záležitostech příliš zběhlý.“

Zamířili k řadě pečlivě zastřižených stromů. Swain osobně neměl francouzské zahrady příliš v oblibě. Dával

přednost přirozenějším parkům, tady však byly rozeseté kamenné lavičky a Swainovi připadalo, že v takovém klidném dni tu může být příjemné posezení. Stejný nápad však měla zřejmě i spousta dalších lidí, což se mu zamlouvalo méně.

Přesto se jim podařilo najít jednu volnou lavičku trochu stranou a Blanc pokynul Lily, aby si sedla. Potom postavil aktovku vedle ní.

Swain najednou poplašeně postoupil kupředu, popadl aktovku, odtáhl ji od Lily a vrazil ji Blankovi do ruky. „Otevřete to!“ houkl ostře. V aktovce by klidně mohla být bomba.

Lily vyskočila a Swain se postavil tak, aby ji kryl tělem. Zároveň mu ruka zajela do sportovního saka. Pokud by tam bomba skutečně byla, snad by se mu podařilo Lily trochu zaštítit, i když pochyboval, že by Blanc nechal vybuchnout nálož ve své blízkosti. Co když ale nemá roznětku u sebe a někdo jiný je sleduje?

Blankovým obličejem přelétl vyděšený výraz. Překvapilo ho, jak rychle Swain zareagoval, i tvrdost jeho pohledu.

„Jsou tam jen papíry,“ hlesl a otevřel aktovku. Zámky odskočily a otevřené víko odhalilo svazek dokumentů. Byla tam i vnitřní kapsa, kterou Blanc rovněž otevřel, aby si ji mohl Swain prohlédnout, a potom vzal papíry do ruky.

„Musíte mi důvěřovat,“ prohlásil a významně se podíval Swainovi do očí. Ten pochopil.

Napětí v jeho ramenou povolilo a jeho ruka opustila zbraň v podpaží. „Omlouvám se,“ vzdychl. „Jak jde o Rodriga Nerviho, musím být opatrný.“

Lily ho šťouchla do zad. „Co to provádíš?“

Je naštvaná, že jsem se ji snažil chránit, pomyslel si. Kdyby věděla, co se mohlo stát, určitě by skočila přede mě, jenže v těchhle záležitostech se vyzná asi stejně jako Blanc. Rozhodně se nebudu omlouvat za něco, co měla udělat ona. Přimhouřil oči a přes rameno prohodil: „Zkus s tím žít.“

Podívala se na něj, obešla ho a znovu si sedla na lavičku. „Posaďte se prosím, monsieur," řekla dokonalou francouzštinou. Muž vrhl na Swaina pobavený pohled a přisedl si. „Zmínil jste se, že nebude možné proniknout dovnitř nenápadně," nadhodila Lily.

„Ano, ztížila to dodatečná bezpečnostní opatření – zvlášť v noci, kdy jsou u každých dveří a v každé chodbě stráže. Během dne je zabezpečení menší, zato je tam víc pracovníků."

Což je logické, pomyslel si Swain.

„Navrhuju tudíž, abyste tam pronikli za dne."

„Jak bychom to měli udělat?" zeptal se Swain.

„Dojednal jsem s mladším Nervim, Damonem, který se vrátil ze Švýcarska pomáhat bratrovi, aby vás tam zaměstnal. Už jste se s ním někdy setkala, mademoiselle?" obrátil se k Lily.

Zavrtěla hlavou. „Ne, byl pořád ve Švýcarsku. Mám dojem, že je to nějaký finanční mág. Ale proč by měl někoho najímat do práce. To snad dělá Rodrigo, ne?"

„Jak jsem řekl, je tady, aby převzal nějaké administrativní záležitosti. Chce mít dokonalý přehled o bezpečnostním zařízení a rád by se postaral o to, aby bylo natolik neproniknutelné, jak se dá zajistit. Protože se jedná o ochranu laboratoře, Rodrigo souhlasí."

„Ten ale ví, jak vypadám," upozornila ho Lily. „Stejně jako všichni jeho zaměstnanci."

„Ale monsieur Swaina nezná, že? To se nám hodí. A vy se – předpokládám – trochu vyznáte v přestrojení."

„Do jisté míry," přisvědčila, překvapená, kolik toho o ní ví.

„Takže ten Damone nás zaměstná?" zeptal se Swain pochybovačně.

Blanc se pousmál. „Dostal jsem za úkol někoho pro něj najít. Důvěřuje mi a můj výběr nezpochybní. Osobně vás dovede až do laboratoře." Rozhodil rukama. „Co víc můžeme chtít?"

29

„Nebude to snadné,“ poznamenal Swain. Kvůli většímu soukromí se všichni tři přesunuli do malé kavárny, kde se usadili s kávou k tomu nejodlehlejšímu stolku a ponořili se do obsahu aktovky.

Mluvili anglicky i francouzsky, protože zjistili, že to tak bude nejlepší. Blanc se přesněji vyjadřoval v rodné řeči a Swain tomu rozuměl. A naopak. Lily používala oba jazyky, aniž o tom přemýšlela – podle toho, s kým právě mluvila.

„Zabere to nejmíň týden, než dám všechno dohromady,“ dodal Swain.

Vzápětí ho rozladilo, že Blanc pohlédl na Lily, jako by čekal potvrzení. Ta pokrčila rameny. „O výbušninách a demolicích nic nevím. Swain je expert.“

Neřekl jí, že je expert, ale ocenil její důvěru. S roznětkami náhodou zacházet umí.

„Historka, kterou jste si připravil, je dobrá,“ obrátil se k Blankovi, „ale musíme ji dokonale propracovat. Jak jste říkal, ten Damone není hloupej…“

„To rozhodně není,“ zamumlal Blanc.

„… a můžete se vsadit, že Rodrigo bude chtít naši důvěryhodnost prověřit.“

„To přinejmenším,“ ušklíbla se Lily. „Jestli bude mít dost času, provede důkladné pátrání…“

„Musíme se postarat o to, aby ho neměl. Jakmile se dostaneme dovnitř, musíme rozmístit výbušniny, protože nemusíme dostat druhou šanci. Vy myslíte, že Damone vám důvěřuje natolik, že nás vezme do laboratoře dřív, než bude mít Rodrigo možnost nás prověřit?“

„Ovšem,“ přisvědčil Blanc bez zaváhání. „Povím mu, že jsem vás prověřil sám.“

Swain se chtěl podivit, že Damone neví, že Interpol pátrání neprovádí, ale hned tu poznámku spolkl, protože by Lily těžko vysvětloval, odkud ví, že Blanc je z Interpolu. Blanc nebyl jediný, kdo musel v téhle konverzaci našlapovat zlehka.

„Budeme potřebovat malou dodávku, vizitky, všechny podklady ohledně zaměstnání… Dodávkou odvezeme, co bude nutné. Tyhle plánky komplexu mi aspoň poskytnou představu oblasti, o kterou se musíme postarat. Předpokládám, že nevíte, kde je přesně umístěná ta laboratoř?“ spustil.

Blanc zavrtěl hlavou. „Bohužel ani nevím, jestli je pohromadě všechno, co se k tomu vztahuje. Záznamy můžou být roztroušené po celém komplexu, i když by to asi bylo nesmyslné, ne?“

„Nebo vychytralé, vzhledem k tomu, že veškerá bezpečnostní opatření posílili. Kdyby došlo k zničení některých záznamů, měli by v záloze další,“ prohodila Lily. „To musíme zjistit, až tam budeme. Může Damone rozhodnout o tom, že nás doktor Giordano provede po budově? Vzhledem k tomu, že se jedná o jeho práci, mohl by nás seznámit s některými z těch opatření, abychom se ujistili, že jsou v pořádku.“

Měli před sebou spoustu nezodpovězených otázek, ale Swain si vzpomněl, že Lily je známá tím, že vidí do lidí. Proto taky – kromě jedné věci – se v její společnosti choval naprosto přirozeně. Nechtěl, aby z něj cítila jakoukoli přetvářku.

Lily se s doktorem Giordanem setkala a udělala si na něj nějaký názor. Tvrdila, že je hrdý na svou práci a profesně je naprostý génius. Takže by jim mohl bezpečnostní systém na svém pracovišti předvést. Už jednou bylo poničeno a určitě nebude chtít, aby se to opakovalo.

V Blankových očích se objevil ustaraný výraz. „Vyhodíte to do povětří s tolika lidmi, nebo počkáte, až jich tam bude v noci méně?“

„Nemůžeme riskovat, že si někdo balíčků všimne – kdybychom je tam nechali do večera. Bude to muset explodovat co nejdřív.“

„Mohli bychom zorganizovat cvičný poplach,“ navrhla Lily. „Zařídit, aby se v určitý okamžik spustil alarm a všichni museli rychle odejít. Kdyby si někdo všiml něčeho podezřelého, může si myslet, že je to součást cvičení. Mohli bychom jim dokonce tvrdit, že jsou po budově rozmístěné fingované výbušniny, a vyhlásit soutěž, kdo je objeví, zatímco budou pokračovat v běžné činnosti. Nebudou po nich pátrat, jen se chovat opatrněji a tak. A pro každého, kdo výbušninu zahlédne, navrhnout odměnu. Nesmějí se jí dotýkat, jen ohlásit umístění.“

„Chceš z nich udělat spolupachatele?“

Swain přimhouřil oči a zvažoval tu možnost. Tím by se jim v mnoha směrech ulevilo, protože v takovém případě by se od něho a Lily očekávalo, že budou pobíhat po objektu a rozmisťovat zlověstně vyhlížející balíčky.

Doktor Giordano by jim dokonce mohl ukázat některá dobře skrytá místa pro výbušniny. Plán je tak vychytralý a zároveň ztřeštěný, že nikomu nebude připadat podezřelý. Největším problémem nejspíš bude zamaskovat Lily natolik, aby ji doktor Giordano nepoznal.

„Je to šílenství. Líbí se mi to,“ uculoval se Swain. „Budeme mít dokonce výmluvu pro přinesení výbušnin – kdyby je někdo objevil. Můžeme přitom pracovníkům laboratoře ukázat, jak vypadá semtex nebo C-4, aby je příště poznali.“

„Chcete použít plastické trhaviny?“ zeptal se Blanc.

„Jsou při manipulaci nejbezpečnější a nejstabilnější.“ Ještě nevěděl, které se mu podaří sehnat, jestli semtex nebo C4, i když v zacházení s nimi není velký rozdíl. Obě trhaviny jsou stabilní, účinné a potřebují roznětky. Semtex by mohl být spíš k dostání, protože se vyrábí v České republice, ale jeho nová verze ztrácí po třech letech vláčnost, takže pokud získá semtex, musí zjistit, jestli není příliš starý.

„Vyjednejte nám schůzku s Damonem ode dneška za týden,“ obrátil se k Blankovi. „Pokud bychom měli nějaké zpoždění, ozvu se vám.“

„Chcete se s ním sejít v sobotu?“

„Pokud je v ten den v komplexu míň lidí, bylo by to lepší.“

„Chápu. Pokusím se to zařídit.“

„Ještě něco,“ ozvala se Lily. „Ano, mademoiselle?“

„Ten milion dolarů. Chci ho mít na svém účtu ještě předtím, než se do toho pustíme. Potřebujeme peníze, abychom nakoupili, co je třeba.“

Blanc se zatvářil vyplašeně.

„Amerických dolarů,“ upřesnila. „Tak zněla nabídka.“

„Samozřejmě. Já… postarám se o to.“

„Dám vám číslo mého konta a banku.“ Napsala to na kus papíru a předala mu ho. „V pondělí odpoledne si to ověřím.“

Blanc pořád vypadal strnule a Swaina napadlo, že asi nemůže uvěřit, že Lily chce peníze, místo aby jednala z dobroty srdce. Předpokládal, že by to udělala, i kdyby za to měla zaplatit, ale protože Blanc nabídl, že jí zaplatí, nebyla tak bláhová, aby to odmítala.

Zaplatil kávu, zatímco Lily pečlivě ukládala podklady zpátky do aktovky. Podala Blankovi ruku, aby se s ním rozloučila, Francouz ji však zvedl k ústům a políbil. Swain mu její ruku podrážděně vytrhl.

„Nechte toho! Je zadaná!“

„To já taky, monsieur“ zamumlal Blanc. „Nicméně dokážu být pozorný.“

„To jsem rád. Teď běžte prokazovat pozornosti někam jinam.“

„Chápu,“ řekl Blanc a opět se zatvářil významně. Lily se při odchodu uculovala. „Francouzi líbají ruce běžně. Nic tím nemyslí.“

„Nesmysl. Je to chlap, ne? Něco tím myslí.“

„Znáš to z vlastní zkušenosti?“

„Jasně.“ Vzal ji za ruku. „Zatracení Francouzi líbají všechno, co se dá. Kdoví, čeho všeho se jeho rty dotýkaly,“ zabručel.

„Mám tomu rozumět tak, že bych si měla ruku vyvařit, abych se zbavila mikrobů?“ zakřenila se.

„Ne, ale jestli tě ještě políbí, spálím mu rty.“

Lily se tiše uchichtla a opřela se o jeho paži. Měla jemně zrůžovělé tváře, které mu naznačily, že ji jeho nedůtklivost těší. Vzal ji kolem ramen a přitáhl k sobě.

Týden! Přestože budou mít celou dobu napilno, měl pocit, jako by dostal milost. Přinejmenším bude mít Lily dalších sedm nocí pro sebe. A za týden se může Frank zotavit natolik, aby se s ním dalo promluvit telefonicky – pokud nedojde k zhoršení jeho stavu.

„Nechtěla jsem tě obrat o peníze,“ poznamenala Lily náhle a vrátila ho do přítomnosti. „Polovinu ti nechám převést.“

„Na peníze jsem ani nepomyslel,“ přiznal upřímně. Zatím pracoval na náklady strýčka Sama. „Jen si je nech. Mám peněz dost a ty si potřebuješ vylepšit rozpočet.“ I to byla pravda. A jestli vůbec bude mít příležitost ty peníze užít, bylo ve hvězdách.

Musí ji mít. Jinou možnost nepřipouštěl. Frank to jistě pochopí.

Večer k němu Lily přišla, když si u stolku v hotelovém pokoji prohlížel nákresy a schémata z aktovky. Blanc velmi užitečně vyznačil funkci každé místnosti, takže Swain mohl zúžit oblasti, které budou muset pokrýt. Nebude nutné zlikvidovat celý komplex, stačí vybrané části.

Například by bylo zbytečné vyhazovat do povětří sociální zařízení či jednací sály. Šlo by o plýtvání trhavinou.

Lily se nad ním sklonila, zlehka ho zezadu objala a políbila ho vedle ucha. „Já tě taky miluju," řekla slavnostně. „Aspoň myslím. Nejsem si tím jistá. Je to děsný, viď?"

„Strašný."

Odložil propisku, kterou si propočítával plochu místností, a otočil se v křesle tak, aby si ji mohl posadit na klín.

Vzala ho kolem krku a pohodlně se uhnízdila. Má cenu starat se o budoucnost, když nemají jistotu, že vůbec nějaká bude?

„Zůstaň…," žádal ji Swain naléhavě.

„Vůbec o tom nezačínej!" přerušila ho. „V žádném případě tady nezůstanu."

„Bude to pro tebe bezpečnější," zdůraznil svou dokonalou logikou.

„Ale pro tebe ne," vrátila mu stejně logicky. Zamračil se na ni. Vadilo mu, že má stejné argumenty. Lily rovněž svraštila čelo a zatvářila se podrážděně, aby po pozlobila. „Nepotřebuju, aby mě někdo kryl!" namítl.

„Fajn. V tom případě to můžu udělat, když nehrozí žádné nebezpečí."

„Sakra!" Přejel si rukou po obličeji a potom neklidně poklepal prsty na volant. Aspoň že ten volant patřil skutečnému vozu, černému mercedesu, který vyměnil za fiat. Byla to pro něho v tu chvíli jediná útěcha.

Byl nervózní jako kočka v místnosti plné houpacích křesel. Chloupky na šíji se mu ježily a všechny jeho instinkty křičely, že tohle nemusí dopadnout dobře. Kdyby v tom byl namočený jen sám, zvládal by to lépe. Bral by to spíš jako zkoušku svých schopností, ale byla tu Lily, což měnilo všechno.

Trvalo tři dny, než našel dodavatele takového množství plastické trhaviny, kolik potřebovali, a ten chlápek trval na tom, že se setkají v jedné ze zapadlejších částí Paříže, kde výbušniny a peníze můžou snadněji měnit majitele. Pokud šlo o tu čtvrť, Swainovi připomínala silážní jámu. Slamy znal, protože jich řadu navštívil, ale tady to páchlo tak, až ho to dráždilo.

Prodejce se měl jmenovat Bernard, což bylo poměrně běžné jméno, tak snad mluvil pravdu. Swain o tom sice pochyboval, ale v podstatě na tom nezáleželo. Důležité pro něj bylo, aby se plastická trhavina dala použít, aby dohodli platbu a vypadli živí.

Některé zvrácené povahy si totiž dokážou zařídit velmi slušné živobytí tím, že prodávají stejné ilegální zboží pořád dokola. Prostě kupce zabijí a nechají si zboží i peníze.

Velmi pravděpodobně se takové nápady líhnou i v hlavách některých kupujících, což znamená, že tenhle Bernard by mohl být stejně nervózní jako Swain. A to není dobré.

„Nemůžu ti krýt záda z auta," opakovala Lily a prohlédla se ve zpětném zrcátku. Tentokrát použila převlek. Byla černá od hlavy k patě, to všechno pod černým koženým kabátem, který měl hranatá ramena a naprosto zakryl její štíhlou ženskou postavu.

Místo obvyklých elegantních kozaček si vzala těžké boty se silnou podrážkou, které ji o něco zvýšily a byly zároveň dostatečně neforemné, aby se nedala odhadnout velikost jejích nohou.

Ve specializovaném obchodě si koupila latex tělové barvy a naučila se, jak si s jeho pomocí změnit čelo či obočí, aby vypadaly jako mužské. Měla také hnědé kontaktní čočky a černou pletenou čapku staženou k načerněnému obočí, jež odpovídalo středně velkému falešnému kníru, který si nalepila pod nos.

Když ji Swain uviděl, vyprskl, ale teď, ve světle z přístrojové desky, působila mnohem přesvědčivěji. Mužně a

odvážně. Chtěla si přistřihnout i řasy, aby nevypadaly ženský, až si je načerní, ale Swain ji zarazil. Pokud by si ji někdo prohlížel tak zblízka, aby poznal, že jde o ženské řasy, budou už v pěkném průšvihu.

Lily držela na klíně pistoli. Pokud ji bude muset použít, zbytečně by zdržovalo, kdyby ji vytahovala z boty nebo z kapsy.

Swaina zneklidňovala její snaha vystoupit z auta. Kdyby bylo po jeho, navlékl by ji do brnění a sám by si nejspíš vzal aspoň neprůstřelnou vestu. Bohužel ji nedokázal přesvědčit, aby zůstal v hotelu, a teď neměl žádný pádný argument pro to, aby ji přiměl setrvat v autě.

Připadalo mu, že poslední dobou v kontaktu s ní prostě ztrácí argumenty, a nevěděl, co s tím. Uvažoval o tom, že ji v hotelu přiváže k posteli, ale nakonec by ji stejně musel pustit. Neměl tušení, co by udělala potom, ale byl si jistý, že by ho to bolelo.

Během dne přišla studená fronta a to, co bylo předtím chladné, ale příjemné, se změnilo v podmračené a po západu slunce mrazivé. Swain nicméně nechal okno částečně stažené, aby slyšeli, kdyby se někdo přibližoval, a nastavil boční zrcátka tak, aby zahlédli každého, kdo by šel příliš potichu. Hlavně museli být s Lily trvale ve střehu.

Jediný směr, odkud neočekával útok, byl zepředu, ale jen proto, že zaparkoval natolik daleko od opuštěných budov, že by nikdo tu vzdálenost nepřeskočil.

Vypnul osvětlení přístrojové desky, takže se ocitli v naprosté tmě, a vzal Lily za ruku. Měla rukavice, protože ruce byly dalším poznávacím znamením, které by mohlo prozradit, že je žena. Ten problém musí vyřešit i před vstupem do laboratoře – kam přijde jako muž.

Stiskl jí prsty. Byla klidná jako skála. Nedala najevo ani náznak nervozity. Když na to přijde, bude mít radši v zádech Lily než kohokoli jiného.

Zpoza rohu vyjelo auto a pomalu se blížilo k nim. Mělo rozsvícené reflektory a vydávalo důvěrně známý kňouravý zvuk. Bernard řídil fiat.

Swain okamžitě nastartoval a také rozsvítil. Jestliže Bernard nechce, aby viděli, kolik lidí je s ním v autě, udělají totéž.

Vzhledem k tomu, že uvnitř vozu se nesvítilo, nic neprozradilo, že Lily otevřela dveře natolik, aby mohla vyklouznout ven. Protože Swain na okamžik osádku fiatu oslepil, nemohli vidět, že auto opustila a přikrčená se přesunula dozadu.

Swain sklouzl co nejníž pod volant, tak aby si tím zastínil oči, což mu umožnilo zahlédnout v protijedoucím autě obrysy tří hlav.

Fiat se zvolna blížil. Když je dělilo asi šest metrů, zastavil. Swain chtěl zjistit, jestli přiměje Bernarda, aby ho následoval, a vypnul dálková světla. Záře reflektorů sehrála svou roli, ale teď už skončila. O pár vteřin později se ztlumila i světla fiatu.

Díkybohu. Aspoň že všichni neoslepnou. Swain chvatně překontroloval zpětná zrcátka, ale Lily nikde neviděl.

Dveře fiatu vedle řidiče se otevřely a vystoupil vysoký podsaditý muž s krátkými tmavými vousy. „Kdo jste?“ křikl.

Swain rovněž vystoupil, aktovku v levé ruce. Vadilo mu, že ztrácí ochranu přístrojové desky, ale utěšoval se tím, že toho druhého taky dělí od kulky jen dveře – což není moc. Střela jimi prolétne jako horký nůž máslem. Jediná část auta, jež může poskytnout jistou ochranu, je motor.

„Swain,“ představil se. „A vy?“

„Bernard.“

„Mám peníze,“ řekl Swain. „Já zboží,“ odvětil Bernard.

Ježíši. Swain se musel držet, aby neprotočil panenky. Chovají se jako ve špatném filmu.

Pod koženým kabátem měl v podpaží revolver v pouzdru, proto musel mít pravou ruku volnou. Velmi silně přitom vnímal oba další muže sedící ve fiatu. Bernard neměl

zbraň v ruce, Swain si však byl zatraceně jistý, že muži v autě je mají.

Bernard neměl v ruce nic.

„Kde je to zboží?“ zeptal se Swain.

„V autě.“

„Ukažte mi ho.“

Bernard se otočil, otevřel dveře a vytáhl malý oblý látkový pytel. Dokud se Swain osobně nepřesvědčí, neuvěří, že je plný plastické trhaviny.

„Otevřete to!“ nařídil.

Bernard něco zabručel, položil pytel na zem a rozvázal ho. Tlumená světla obou vozů odhalila cosi ve tvaru cihly, zabalené v celofánu.

„Jednu vyndejte,“ požádal Swain. „Zespodu, prosím. A potom ji rozbalte.“

Bernard nespokojeně zavrčel, ale sáhl do pytle, zašátral v něm, vyndal jednu cihlu a roztrhl celofán.“

„Teď uštípněte roh a uválejte ho mezi prsty,“ chtěl po něm Swain.

„Je to nový,“ brblal Bernard.

„Ale já to nevím, že?“

Další netrpělivé zvuky. Bernard utrhl z plastové cihly růžek a udělal z té hmoty kuličku. „Vidíte? Je tvárná.“

„Fajn. Oceňuju vaši poctivost,“ utrousil Swain ironicky. Otevřel aktovku, aby ukázal peníze. Americké dolary, jak požadovali. Osmdesát tisíc. Proč nikdo nechce platbu v eurech?

Zavřel aktovku a zacvakl zámky. Bernard přilepil kuličku k cihle, kterou vrátil do pytle. Na jeho obličeji se objevil vláčný úsměv. „Díky, monsieur. Teď si vezmu peníze, a když budete hodně opatrnej, všechno půjde…“

„Monsieur!“

Ten hlas patřil Lily. Byl tak tichý, že ho slyšeli jen Swain a Bernard. „Podívejte se dolů.“

Bernard nad tím nečekaným zásahem dalšího člověka strnul. Pohlédl na zem, ale nic neviděl. Bránila tomu tlumená světla mercedesu.

„Nevidíte mě, že?“ Lily mluvila tak tiše, že kdyby Swain nevěděl, že jde o ženu, nepoznal by to. „Ale já vás vidím. A obávám se, že v tomhle úhlu zasáhnu přinejlepším váš rozkrok. Kulka samozřejmě poletí výš, roztrhne vám močovej měchýř a tlustý střevo. Možná přežijete, ale je otázkou, jestli o budete stát.“

„Co chcete?“ zachraptěl Bernard, i když to samozřejmě věděl.

„Jen zboží,“ vložil se do hovoru Swain. Cítil, že sám má stažené hrdlo a tuhne mu krev v žilách. „Tady máte prachy. Nejsme podrazáci a nemáme zájem, aby někdo podrazil nás. Velmi klidně teď provedeme výměnu. Potom požádáte svýho šoféra, aby vycouval, a přitom půjdete vedle auta. Nenasednete dřív, dokud auto nezatočí za roh. Jasný?“

Než Bernard nasedne, bude snadným terčem a zároveň zárukou, že protivníci nenajedou do mercedesu. Ten je sice těžší, ale silná rána by ho mohla odrazit dost daleko.

Bernard se opatrně přiblížil. „Nic nedělejte!“ zavolal hlasitěji, aby ho slyšeli ve fiatu.

Swain zvedl levou rukou aktovku a Bernard stejnou rukou pytel s výbušninou. Swain pustil aktovku a jeho protějšek na zlomek vteřiny držel obě věci. Potom však Swainovy prsty sevřely popruh pytle, který tak převzal do své péče. Pravou ruku měl přitom stále uvnitř kabátu.

Bernard začal couvat. „Dohodu jsme dodrželi,“ blekotal. „Není žádnej důvod zmatkovat.“

„Já nezmatkuju,“ prohlásil Swain klidně. „Ale vaše auto necouvá, takže brzy možná začnu.“

„Idiote!“ křikl Bernard a nebylo jasné, zda to patří šoférovi nebo Swainovi. „Couvej za roh! Pomalu. Nestřílet!“ Zřejmě si dokázal živě představit kulku ve svém rozkroku.

„Lily!“ sykl Swain. „Vylez zpod toho auta. Hned!“

„Už jsem venku,“ ozvalo se z druhé strany vozu, kde Lily právě otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Sakra, nepočkala, jestli Bernard udělá, co mu bylo řečeno. Jenže kolik lidí by ignorovalo takovouhle hrozbu?

Swain jí položil pytel do klína, rychle nasedl, nastartoval, zařadil zpátečku, prudkým zatočením volantu vůz obrátil, přeřadil a dupl na plyn. Za nimi se ozvalo bouchnutí dveří a zakňoural motor fiatu, jak se roztočil, aby je začal pronásledovat. Swainovi to opět připomnělo šicí stroj.

Potom se vzadu ozvalo ostré prásknutí. „Ti mizerové po nás střílejí,“ zabručel Swain zachmuřeně. Jestli zase bude muset měnit auto, hodně se naštve.

„To je dobrý,“ řekla Lily. Stáhla okno a klekla si na sedadlo. „Oplatím jim to.“

Střílet z jedoucího auta na pohyblivý terč je z velké části spíš žádost o zázrak než umění, Lily se však co nejvíc vyklonila a pečlivě zamířila. Fiat za nimi na okamžik vybočil z cesty, ale vzápětí se opět srovnal, což znamenalo, že přinejmenším zasáhla přední sklo.

Swain sešlápl plynový pedál až k podlaze a nechal koně běžet. Fiat rychle zaostával a Swain se spokojeně zubil při představě, jak jejich pronásledovatelé zuřivě přidávají plyn a kolena jim přitom komíhají nahoru a dolů.

„Co ti připadá tak legrační?“ zajímalo Lily.

„Kdybych ještě řídil ten šicí stroj, nikdy bychom to nedokázali.“

30

„Parádně jsi mě vyděsila!“ vzdychl Swain nazlobeně. Svlékl sportovní kožený kabát, hodil ho na postel a odložil i pouzdro na pistoli.

„Proč?“ zeptala se mírně a podlehla nutkání, které se jí zmocnilo pokaždé, když viděla ten kabát. Zvedla ho, pohladila jeho jemnou kůži a vklouzla do něj. Byl jí samozřejmě velký, rukávy byly delší než její ruce, ale podržel si ještě teplo Swainova těla a vůně kůže byla tak skvělá, že Lily slastí málem předla.

„Co to děláš?“ podivil se Swain.

„Zkouším si tvůj kabát,“ zatvářila se nechápavě. Vypadá to snad nějak jinak?

„Přece je jasný, že ti nemůže padnout.“

„Nevadí. Chci ho prostě jen cítit.“ Přitáhla přední okraje k sobě a přešla k zrcadlu. Při pohledu na svůj odraz se musela rozesmát. Měla ještě pořád knír, černé oblečení a čepici staženou do čela. Vypadala jako kříženec pankáče a Charlieho Chaplina.

Opatrně odloupla knír i latex, stáhla čapku a prsty si prohrábla vlasy. Pořád připomínala klauna, svlékla tedy kabát, položila ho na postel, posadila se a začala si stahovat boty.

„Čím jsem tě vyděsila?“ vrátila se k jeho povzdechu.

„Tys mě nevyděsila. Bál jsem se o tebe. Ježíši, Lily, co kdyby se ten fiat rozjel a narazil do mercedesu, dokud jsi byla pod ním? Umíš si představit… Co to děláš?“

„Svlékám se,“ pokrčila rameny, opět s tím nechápavým výrazem. Byla už ve spodním prádle a zrovna si rozepla podprsenku a pustila ji na lůžko. Vzápětí vyklouzla z kalhotek. Úplně nahá znovu zvedla jeho kabát, oblékla si ho vrátila se před zrcadlo.

Ano, takhle to bylo lepší. Byla v něm sice i nadále utopená, ale teď vypadala sexy – s rozcuchanými vlasy a holýma nohama. Vrazila ruce do kapes, narovnala se a pootočila, aby se viděla i zezadu.

„Tenhle kabát miluju,“ zavrněla a povytáhla ho natolik, aby odhalila začínající křivku svých hýždí. Najednou ji polilo horko, jako by někdo v místnosti prudce zvýšil teplotu. Vytáhla okraj kabátu ještě výš.

„Můžeš si ho nechat,“ zachraptěl Swain. Oči se mu leskly. Přistoupil k ní a sevřel její hýždě oběma rukama. „Ale nesmíš ho nosit, pokud budeš mít na sobě ještě něco jiného.“

„To je hrozně omezující.“ Měla co dělat, aby nezačala lapat po dechu. Bradavky ji pálily, a to se jich ještě ani nedotkl. Kde se v ní tak náhle vzala taková silná sexuální žádostivost? Netušila, ale bylo jí jasné, že jestli se se Swainem okamžitě nepomilují, umře.

„Ber, nebo nech být.“ Swain jí horkými dlaněmi hnětl obě půlky.

„Dobrá, dobrá, beru.“ Vytáhla ruce z kapes a uhladila rukávy. „Vedeš tvrdé obchodní jednání.“

„To není všechno, co mám tvrdý,“ zamumlal a rozepnul si kalhoty. „Ohni se.“

Lily stiskla vnitřní svaly, aby zvládla spalující touhu, která ji svírala, předklonila se a opřela dlaněmi o stěnu. Jakmile do ní Swain vnikl, zatajila dech.

Sevřel jí boky a poté co se odtáhl a znovu do ní prudce narazil, udeřila hlavou do zdi.

Swain zaklel, objal ji jednou rukou kolem pasu, přitáhl k sobě a zamířil i s ní k posteli. Přitom nezměnil původní pozici, jen ji přehnul přes okraj lůžka a pokračoval.

Lily normálně potřebovala stimulaci, aby dosáhla vyvrcholení, ale tentokrát byla natolik roztoužená, že jí ty dlouhé tahy stačily. Byla v tom jakási kombinace adrenalinu, smyslné kůže kabátu na holém těle, vědomí, že je pod ním nahá, zatímco Swain je úplně oblečený, i té primitivní polohy.

Když se dostavily uvolňující stahy, které rozechvěly všechny svaly jejího těla, přidusila výkřik, zabořila obličej do přehozu a prsty sevřela jeho látku.

Swain se o ni opřel, přejížděl jí dlaněmi po ramenou a vydával hrdelní zvuky. Nakonec vyhrbil záda, pevně jí sevřel boky a přitiskl se k ní.

O pět minut později se zavrtěla. „Nehýbej se," hlesl Swain, odklonil horní část těla a vyhrnul jí kožený kabát, aby si ji mohl prohlédnout. Se zasténáním se zachvěl. „Jo, myslím, že jsem objevil fetiš."

„Můj nebo tvůj?" vypravila ze sebe. Ještě stále ji tělem probíhaly drobné blesky a předpokládala, že totéž se děje i Swainovi.

„Bože, co na tom záleží?"

„Dneska po nás stříleli," zamumlala ospale. „Měli bychom být nervózní, ne sexuálně vzrušení."

„Adrenalin dělá divy a nějak se musí spálit. Ale jestli reaguješ takhle, začnu na tebe střílet sám."

Otřásla se smíchem, až se zamručením vyklouzl. Vstal a začal se svlékat. „Pojď, dáme si rychlou sprchu."

Vyklepala se z jeho koženého kabátu a následovala ho do koupelny. Dala by přednost dlouhé uvolňující koupeli, ale padla na ni únava, takže se spokojila se sprchou. Po osvěžení si vzala čisté spodní prádlo, jednu ze Swainových košil a teplé ponožky, aby ji nezábly nohy.

V místnosti byl nepořádek, všude poházené oblečení, ale neměla náladu na uklízení. Byla schopná jen pověsit Swainův kabát – musí se o něj pečovat.

Swain si oblékl čisté slipy, rozvázal pytel s plastickou trhavinou a začal si prohlížet kusy semtexu. Ty dobré odkládal na jednu stranu, špatné na druhou. Nakonec bylo jen pět kousků starých natolik, že se nedaly použít.

„Je to dobrý," pokýval hlavou. „Máme jich dost." Začal ty dobré vracet do pytle.

Lily šťouchla do těch špatných palcem u nohy. „Co uděláme s tímhle?"

„Myslím, že hodit je do koše by nebylo moc chytrý. Pokud vím, nejlepší způsob, jak zlikvidovat plastickou trhavinu, je spálit ji nebo vyhodit do povětří, takže je nejspíš vezmeme s sebou do laboratoře a zkusíme je odpálit s ostatními. I kdyby neexplodovaly, shoří v ohni."

Vzal soupravu nářadí, kterou si předtím pořídil a v níž byly kleště, pinzeta, nůž, miniaturní pilka a ještě kdovíjaké nástroje, jež zabavují na každém letišti, a staré kusy trhaviny označil tak, aby se nepletly s ostatními. Pak je rovněž vrátil do pytle, který uklidil na nejvyšší polici ve skříni.

„Doufám, že tenhle hotel je taková třída, že nemá hlučné pokojské," zívl. „Docela bych si schrupnul. Co ty?"

Na Lily už zase padala ospalost a jeho zívnutí ji jen zesílilo. „Rychle uvadám. Jaký bude další krok?"

„Roznětky ovládané vysílačem. Musíme být v bezpečné vzdálenosti, až to odpálím, a stovky metrů drátu taženého skrz laboratoře by mohly vyvolat podezření. Jakmile budeme mít technické vybavení, zapracujeme na dalších detailech: vizitkách a kombinézách. A dodávce. To všechno se sežene snadno a nápisy na stěnách dodávky se postarají o označení podle našich potřeb."

„Takže dneska už nic dalšího nezvládneme." Znovu zívla. „V tom případě hlasuju pro postel."

Když přival adrenalinu odplynul a živočišný sex jí přinesl uvolnění, cítila, že má celé tělo vláčné, jako by měla

kosti z gumy. Otočila se k lůžku a starost o světla nechala Swainovi. Byla tak unavená, že jen stačila stáhnout ponožky a padla do postele.

Mlhavě pak vnímala, že jí Swain svléká košili i kalhotky. Mohla v nich klidně spát, ale líbilo se jí ležet v jeho náruči nahá. Když vklouzl vedle ní a přitulil se, vzdychla a přejela mu dlaní po hrudi.

„Miluju tě," zamumlala.

Pevně ji objal. „Já tebe taky."

Cítila, jak jí rty přejel po spánku, a pak už byla všude tma. Swain ji dlouho do noci tiskl k sobě a zíral do tmy.

V sobotu, v den D, si Lily dala před zrcadlem načas. Její přestrojení muselo být tentokrát dokonalé, jinak neuspěje. Kdyby ji doktor Giordano poznal, bylo by po všem.

Měla na vybranou: buď ostříhat vlasy a obarvit je, nebo použít další paruku. Barvení vlasů jí nevadilo, ale nechtělo se jí do stříhání – pokud bylo možné jiné řešení.

V Paříži byly naštěstí k dostání velmi kvalitní paruky. Ta, kterou si vybrala, byla sice na muže trochu delší, ale nijak přehnaně. Zároveň se chtěla vyhnout hnědé, protože ji využila už coby Denise Morelová, i vlastní světle plavé barvě. Takže zbývala černá nebo rezavá.

Rozhodla se pro černou, neboť je mnohem běžnější. Když se to tak vezme, většina populace má černé vlasy. Přes paruku si nasadila kšiltovku s iniciálami jejich fiktivní bezpečnostní agentury. Swain pro ni vymyslel zkratku SBA – Swainova bezpečnostní agentura. Použil anglický název, protože by těžko někoho přesvědčil, že není Američan.

Lily znovu použila latex, jakým se líčí filmoví herci. Nebyla v tom sice nijak zběhlá, ale nemohla si dopřát luxus letité praxe, aby svou techniku zdokonalila. Trochu si rozšířila bradu a zarovnala nos tak, aby získala klasický římský profil – na rozdíl od vlastního nosu, který byl stejně snadno rozpoznatelný jako barva jejích očí.

Nabarvila si obočí a řasy a opět doplnila knírek, aby zakryla plný horní ret. Tentokrát upustila od nalepení hustšího obočí, protože ho nikdy netrefila pořádně a pak připomínala neandrtálce.

Tmavohnědé kontaktní čočky, tmavší než ty oříškové Denise Morelové, a změnu obličeje doplnily brýle s drátěnými obroučkami. Hlavně musela zručně sladit barvu latexu s odstínem vlastní pleti, protože nechtěla, aby si někdo všiml, že je nalíčená.

Latexem si dokonce zalepila i dírky po náušnicích. Muži sice můžou mít propíchnuté ucho, dokonce třeba nosí do práce náušnici, ale obvykle nemívají propíchnuté obě uši. Někteří snad ano, ale radši nechtěla vzbuzovat pozornost.

Chladné období z počátku prosince setrvávalo, což se jim hodilo. Aby zakryla ženské tvary, stáhla si ňadra širokým pružným obvazem, a tmavomodrá firemní kombinéza, kterou si oba pořídili, byla naštěstí dostatečně volná. Navíc byla zima, takže mohla přidat lehkou zateplenou vestu, čímž svou postavu naprosto zdeformovala. Pracovní boty s vysokými podešvemi jí pak přidaly na výšce.

Největší problém byl ale s rukama. Krátce ostříhané nehty sice neměla nalakované, ale její prsty byly štíhlé, růžové a nepopiratelně ženské. Vzhledem k počasí se venku daly použít rukavice, ale co uvnitř? Nemohla přece rozmisťovat nálože v rukavicích, nebo mít přitom ruce v kapsách.

Maximálně mohla šedomodrým očním stínem zvýraznit žíly a dva prsty zalepit náplastí, aby vzbudila dojem, že se pořezala.

Kromě toho bude většinu času mlčet. Mluvčím bude Swain, ona bude pracovat. Pokusí se nasadit hlubší tón, jenže to se nedá vydržet příliš dlouho. K tomu, aby její hlas zněl drsněji (pokud bude muset promluvit), přinutí se ke kašli, aby podráždila hlasivky.

Swainovi samozřejmě připadal její chraplavý hlas sexy. Začínala si myslet, že stačí, aby kýchla, a on to zase shledá přitažlivým. Vzhledem k tomu, jak často se za poslední týden a půl milovali, začala ho podezřívat, že ohledně svého věku lhal a je mu teprve dvaadvacet – jen mu předčasně prošedivěly vlasy.

Ne že by jí jeho zájem nelichotil. Ve skutečnosti ho nasávala jako schnoucí rostlina, jež hladoví po dešti. Neprobíhalo to ale tak, že by nedělali nic jiného, než že by hupli na věc jako králíci.

Swain měl buď talent na lokalizování zdrojů potřebného vybavení ve městě, nebo opravdu pochybné známosti. Zatímco Lily – pokaždé v převleku – zařizovala méně důležité záležitosti, jako bylo obstarání dodávky, která by odpovídala jejich představám, zhotovení dvou magnetických firemních znaků na stěny auta, vytištění vizitek a velmi oficiálně vyhlížejícího katalogu jejich služeb se značkou SBA v záhlaví, nákup psacích desek se sponou, rozmanitého nářadí, kombinéz a bot, Swain se stýkal s velmi drsnými existencemi, od nichž se snažil získat roznětky.

Dálkové ovládání si chtěl připravit sám. Tvrdil, že nálože se dají snadno odpálit vysílačem od jakékoli rádiově ovládané hračky (třeba auta nebo letadla), který se dostane v každém obchodě s elektronikou, ale nakonec usoudil, že bude působit profesionálněji, když si ho nechá vyrobit na zakázku, a tak vysolil požadované peníze a celé dny kvůli té drahotě brblal.

Potom podle plánku určil, kam se umístí nálože a jak budou silné. Lily nikdy nepřemýšlela o demolicích z matematického hlediska, i když Averill se pyšnil tím, že dokázal vypočítat sílu náloží přesně tak, aby odvedly jen práci, kterou potřeboval, a nic víc.

Swain jí všechno vysvětloval a chrlil přitom cifry, jako by šlo o všeobecné znalosti. Tolik semtexu způsobí takové škody… Střídavě používal výrazy plastické trhaviny a semtex, ale pak jí objasnil, že to není přesně totéž. Patří sice

do stejné skupiny výbušnin, ale termín plastické trhaviny se používá nesprávně.

Lily nesnášela nesrovnalosti v detailech. Její život příliš často závisel na drobnostech, trvala tedy na tom, aby pro semtex používal jen správný termín. Swain jen protočil panenky, ale přizpůsobil se.

Celé hodiny jí předváděl, jak a kam umístit nálož a nastavit roznětku. Ta patřila k těm jednodušším záležitostem, ale velmi důležité bylo, kam přijdou nálože. Každou označil nálepkou s číslem odpovídajícím označení v plánku. Pečlivě se naučili každé číslo a jeho umístění, aby ho dokázali bez zaváhání odříkat, potom odjeli do přírody, kde si procvičovali vzdálenosti v prostoru a odhadovali, jak dlouho jim to může trvat.

Měli sice šanci vstoupit do komplexu bez problémů, jenže bez ohledu na to, co tam objeví, rozmístění náloží zabere několik hodin. Čím déle tam budou, tím větší hrozí nebezpečí, že je někdo odhalí.

U Swaina ani tak ne, ale u Lily, zvlášť pokud by se z nějakého důvodu objevil Rodrigo. Mohl by se od Damona dozvědět, že po objektu putují „bezpečnostní experti“ a bude zvědavý. Pokud k tomu dojde, pozdraví se s ním Swain, zatímco Lily se bude věnovat práci někde jinde a přitom doufat, že Rodrigo nebude trvat na seznámení i s druhým „expertem“.

Druhou hrozbou byl doktor Giordano – pokud šlo o prozrazení Lily. Samozřejmě že se mu bude rovněž snažit vyhnout, i když u něj mnohem obtížněji. Je koneckonců ředitelem komplexu a práce je jeho pýchou a radostí. Jistě bude mít zájem o Swainův názor na místní bezpečnostní opatření.

Protože majitelem agentury bude Swain, soustředí se na něj větší pozornost než na Lily, ale nemůže doufat, že si jí nikdo nevšimne.

Nezapomínali ani na to, že to má být doktorův poslední den. Lily si sice pamatovala, že na ni byl během nemoci

velmi milý, ale zároveň věděla, že je srdcem celého toho děsivého záměru. Dokud bude naživu, pořád hrozí, že zneužije svou schopnost zmutovat virus tak, aby přecházel z člověka na člověka, k vyvolání pandemie.

I kdyby nešlo o ptačí chřipku, najde se něco jiného. Viry jsou smrtelné i bez jeho zásahu. K pandemii může dojít stejně kdykoli, ale oni nedovolí, aby ji někdo záměrně načasoval jen kvůli tomu, aby získal spoustu peněz.

Měli v plánu, že hned po rozmístění náloží spustí cvičný poplach, aby vyzkoušeli, jak rychle se objekt vyprázdní. Až budou všichni venku, Swain odpálí nálože a ve stejném okamžiku Lily popraví doktora Giordana.

Výstřel a exploze jistě vyvolají paniku, možná způsobí i nějaká zranění. Oni sami si před výbuchem dají ucpávky do uší a postarají se o to, aby se za něčím skryli. V nastalém zmatku nasednou do dodávky a odjedou – aspoň doufali. Nic nebylo jisté.

Luxusní hotel není ideální místo k přípravě výbušných náloží. Všechno je třeba perfektně uklidit před příchodem pokojské a v dodávce nechtěli nálože nechávat, dokud nebudou kompletní – pro případ, že by se do ní někdo vloupal. Rozhodně nestáli o to, aby se takového množství semtexu zmocnil nějaký terorista.

„Jak jseš na tom, Charlesi?“ zeptal se Swain. Charles Foumier bylo jméno, které jí vybral. Pokaždé, když ji tak oslovil, pobavilo ho to.

„Myslím, že lepší už to nebude,“ prohlásila, vstala od toaletního stolku a zatočila se před ním, jak nejlépe to v těch těžkých pracovních botách šlo. „Vypadám dobře?“

„Záleží na tom, co myslíš tím dobře. Na rande bych tě nepozval, jestli jde o tohle.“

„To stačí,“ pokývala spokojeně hlavou.

Swain se zakřenil. „Dokonce ani nemám chuť tě políbit. Z toho kníru mi jde mráz po zádech.“

Právě zabalil nálože – část do pytle a část do krabice. Roznětky uložil zvlášť a pro jistotu vyndal z dálkového ovladače baterie.

Byl oblečený do stejné kombinézy jako Lily, s vyšitým znakem SBA na levé náprsní kapse, pod ní však měl bílou košili a kravatu, aby dal najevo, že je šéf. Kombinézu si nechal rozepnutou, aby byla kravata vidět, přitom byla dostatečně volná, aby zakryla pouzdro s pistolí.

Lily zůstala u obvyklého pouzdra u kotníku, i když v těch botách bylo mnohem obtížnější se ke zbrani dostat. Doufala, že je snad nečeká přestřelka, kde by bylo nutné rychle tasit. Až přijde čas vystřelit, bude mít spoustu času pistoli vytáhnout.

Swain nesl pytel a krabici s náložemi a Lily vzala roznětky. Měli výtah jen pro sebe, ale už se o tom, co je čeká, nebavili. Oba věděli, co dělat.

„Budeš řídit," řekl Swain, když došli k dodávce. Vylovil z kapsy klíče a hodil jí je.

Povytáhla obočí. „To mi tolik důvěřuješ?"

„Jednak jsem šéf a nechávám se vozit a navíc řídit dodávku není právě legrace."

„Myslela jsem si to," zabručela. Dodávka je zřejmě pohyblivá jako velryba na suchu, když jí dobrovolně přenechal klíče.

S Damonem Nervim se měli setkat v komplexu ve tři odpoledne. Swain ten čas vybral proto, že tou dobou jsou už lidé unavenější a méně ostražití než ráno. Když dojeli k objektu, Lily se neubránila pohledu na parčík, kde došlo k přestřelce – před pouhými dvěma týdny.

Byla o tom dokonce zmínka v novinách, ale protože nenásledovaly další vzrušující informace, jako třeba že někdo zemřel, příští den celá událost upadla v zapomnění.

Lily potěšilo, že navzdory víkendu odradilo chladné počasí většinu lidí od procházky. Park byl téměř opuštěný, až na pár vytrvalců se psy. Čím méně lidí tam bude, tím lépe.

Jak se blížili k bráně s dvěma strážci, několikrát zakašlala, aby měla drsnější hlas. Jeden ze strážců zvedl ruku, Lily poslušně zastavila a stáhla okno. Při závanu mrazivého vzduchu byla ráda, že má vestu.

„Lucas Swain jde za panem Nervim," zachraptěla a než o to stačil strážce požádat, Swain mu podal ke kontrole mezinárodní řidičský průkaz a Lily vylovila novou falešnou občanku a rovněž ji předložila.

„Fournier," četl strážce v jejím průkazu. Obě jména pak porovnal se seznamem, na němž byly jen dva řádky, takže splnit úkol netrvalo moc dlouho.

„Zajeďte k hlavní bráně nalevo," mávl rukou a vrátil jim průkazy. „Zaparkujte na místě pro návštěvy. Zavolám panu Nervimu, že jste tady. U dveří je bzučák. Někdo vás pustí dovnitř."

Lily přikývla, pustila průkaz do kapsy a vytáhla okno, aby zastavila přísun studeného vzduchu. Znovu několikrát zakašlala, protože se obávala, že její hlas nezněl dost chraplavě. Čím víc kašlala, tím hůř to znělo, jako by se její krk chtěl taky zapojit. Už to začínalo trochu bolet, takže si musí dát pozor, aby to nepřehnala.

Z domu vyšli dva muži. Jedním byl doktor Giordano. „Vlevo je doktor," sykla Lily. „Ten druhý bude Damone."

Byli si s Rodrigem hodně podobní, jenže zatímco Rodrigo byl velmi pohledný, Damone byl pravděpodobně nejhezčí muž, jakého kdy viděla, i když v žádném případě zženštilý. Měl klasický vzhled – od hustých černých vlasů po hladkou snědou pleť. Byl vysoký, upravený a elegantně oblečený do dvouřadého tmavošedého obleku, který mu seděl tak, jak obleky padnou jen Italům.

Doktor Giordano se usmíval, Damone se však tvářil rezervovaně, téměř přísně.

„Něco tady nesedí," zamumlala Lily.

„Proč myslíš?"

„Vzhledem k tomu, že nás sem vzali na základě Damonova naléhání, neměl by koukat, jako bychom přinášeli mor.“

„Vhodnej příměr,“ přitakal Swain. „Jo, už vím, co myslíš. Doktor se usmívá a Damone ne. Třeba není usměvavej typ.“

Nejjednodušší vysvětlení bývá občas nejlepší, ale Lily se nedokázala zbavit nejasného znepokojení. Zaparkovala na vyznačeném místě a snažila se oba muže nenápadně pozorovat.

Swain nečekal. Vystoupil a sebejistě zamířil ke vchodu do objektu, kde oběma mužům rázně potřásl rukou. Lily si uvědomila, jak se jeho chování změnilo. Jeho obvyklou nedbalou chůzi nahradil krok, jenž každému říkal: Jdi mi z cesty! Vypadal teď jako průbojný, seriózní podnikatel.

Lily podle plánu přešla k zadní části dodávky, kde otevřela dveře a vytáhla dvě podložky se sponou a připevněnými štůsky tiskopisů a dvě zkoušečky obvodů, které byly pro jejich práci naprosto neužitečné, ale Swain chtěl udělat dojem. Můžou jeden nebo dva obvody přezkoušet, aby to vypadalo, že něco dělají.

Obtížená těmi věcmi se vydala ke třem mužům, přičemž dávala pozor, aby je nesla jako muž, místo aby je tiskla k hrudi, což by udělala žena.

„Můj společník Charles Fournier,“ ukázal na ni Swain. „Damone Nervi, doktor Giordano,“ představil přítomné. „Doktor souhlasil, že nás provede objektem a ukáže nám veškeré bezpečnostní zařízení, abychom ušetřili čas.“

Lily měla plné ruce, aby si s nimi nemusela potřásat, a tak se všichni spokojili kývnutím. Doktor Giordano byl pořád uvolněný a přívětivý, zato Damone se tvářil ještě odtažitěji. Úměrně tomu vzrůstal Lilyin neklid.

Proč se chová, jako by tahle „inspekce“ nebyla jeho nápad?

Sakra! Ze by to všechno nastražili jen kvůli tomu, aby ji dostali do soukromého objektu, kde se může stát cokoli a

nikdo o tom nebude vědět? Je snad Rodrigo prohnanější, než čekala? V takovém případě by napodobil její postup, kdy neskočí po první příležitosti. Kdyby ji sebrali nebo zabili na ulici, vyvolali by rozruch, a přestože Rodrigo má dostatečný kapitál, aby cokoli ututlal, proč zbytečně utrácet, když může trpělivě počkat a vlákat ji na místo, kde si nikdo ničeho nevšimne?

Laboratorní komplex byl totiž skoro prázdný a těch pár aut na parkovišti mohla být zástěrka. Pokud šlápla vedle, zapříčiní tak nejen svou, ale i Swainovu smrt. Představila si, že by ten životní elán a smích měl zhasnout, a srdce jí sevřela ledová ruka. Bez Lucase Swaina bude svět mnohem tmavší. Jestli se mu kvůli ní něco stane…

Damone se otočil a doktor Giordano omlouval jeho špatnou náladu tím, že mu snoubenka odřekla plánovanou návštěvu. „Třeba byste mohl jet vy za ní!“ poškádlil Damona a poplácal ho po zádech. „Ženy mají rády, když muži dolézají.“

„Snad zítra,“ pokrčil Damone rameny a zatvářil se ostýchavě.

Lily si oddechla. Zbytečně pustila fantazii na špacír. Damone je prostě jen zklamaný.

Doktor Giordano vyťukal kód na číselnici vedle dveří a ty se vzápětí se zabzučením otevřely.

„Mívali jsme pro každého kartu, která se protáhla skenerem, ale lidi je pořád ztráceli a bezpečnostní agentura usoudila, že číselník bude lepší,“ vysvětloval. Vešel dovnitř a ostatní ho následovali.

„Máte pravdu – pokud někdo nedá vstupní kód neoprávněné osobě,“ poznamenal Swain. „Musím vás upozornit, že jsem tady dvě minuty a už vím, že kód je šest-devět-osm-tři-jedna-pět. Když jste číslo vyťukával, nezastínil jste klávesnici tělem. A co je horší, je tónová. Mohl jsem to slyšet.“

Vytáhl z kapsy malý diktafon. „Když jste začal zadávat čísla, spustil jsem to – pro případ.“ Zmáčkl tlačítko Play a

ozvalo se šest různých pípnutí. „S tímhle bych to dokázal otevřít, i kdybych kód neznal.“

Doktor Giordano se zatvářil rozpačitě. „Ujišťuju vás, že normálně takhle ledabylý nejsem. Jen mě nenapadlo, že si mám dávat pozor i na vás.“

„Měl byste si dávat pozor na každého.“ Swain se do své role přímo vžil. „A číselník nechte vyměnit, aby nebyly slyšet zvuky. To je opravdu slabina.“

„Ano, rozumím.“ Doktor vytáhl z kapsy bílého pláště zápisník a udělal si poznámku. „Hned se o to postarám.“

„Fajn. Po prohlídce bych rád provedl dvě cvičení – jestli můžu. Se svým společníkem rozmístíme po různých částech komplexu fingované nálože a zjistíme, za jak dlouho si někdo ze zaměstnanců všimne něčeho podezřelého. Pokud nikdo nic nenajde, chtěl bych je vyzvat, aby se rozhlíželi a cokoli neobvyklého oznámili. To zvýší jejich ostražitost.

Nakonec bych vyhlásil cvičnou evakuaci kvůli hrozící explozi, přičemž si ověříme, jak dlouho trvá vyklizení objektu a jakým způsobem k němu dochází. Případně budeme hledat alternativní cesty, což se sice nejlépe provádí v době, kdy je přítomný maximální počet zaměstnanců, ale dnes je jediný vhodný den, takže musíme pracovat s tím, co máme.“

Lily žasla. Swain odváděl dokonalou práci. A nejen to. Vůbec netušila, že má nějaký malý diktafon. Musel si ho pořídit v době, kdy sháněl ostatní potřebnou elektroniku.

„Samozřejmě, to je skvělé!“ přikyvoval doktor Giordano. „Teď prosím pojďte za mnou.“

Lily se vyděsila, protože Damone šel vedle ní, zatímco Swain kráčel s doktorem Giordanem. Poslední, o co stála, byla konverzace s kýmkoli. Protože měla plné ruce, nemohla si zakrýt ústa, ale sklonila hlavu k rameni a dvakrát zakašlala.

Swain se ohlédl. „Charlesi, ten kašel se mi nelíbí. Měl by sis na to něco vzít.“

„Až potom,“ zachraptěla a pro jistotu znovu zakašlala. „Jste nemocný?“ zeptal se Damone zdvořile. „Jen kašel, monsieur.“

„Asi byste si měl vzít masku. Doktor Giordano pracuje s chřipkovým virem a člověk, který je už oslabený nemocí, je ještě zranitelnější.“

Doktor otočil hlavu a starostlivě poznamenal: „Ne, ne, do laboratoře nepůjdeme.“

„Stává se často, že vaši zaměstnanci onemocní viry a bakteriemi, které zpracováváte?“ zeptal se Swain.

„Dojde k tomu, samozřejmě, i když ne tak často, aby se o tom vedly záznamy. Snažím se ale vyvinout očkovací látku na obzvlášť nebezpečný druh, takže do laboratoře nesmí vstoupit nikdo s příznaky onemocnění. Navíc přísně vyžaduju masku a rukavice.“

Je dobré vědět, že doktor dbá na to, aby se virus nerozšířil dřív, než bude hotová vakcína, která jim má vydělat miliony dolarů, pomyslela si Lily. Zírala doktorovi na záda a pěkně tvarovanou hlavu. Vypadal tak sympaticky, jenže to všechno zavinil. Kvůli němu zemřela Zia.

Poslední dobou – co se znala se Swainem – už občas dokázala myslet na Ziu bez svíravé bolesti a žalu, ale spíš s láskyplným smutkem. Při pohledu na doktora Giordana si znovu ostře uvědomila, že je příčinou toho, že už Ziu nemá, a všechno se v ní probudilo plnou silou.

Musela zatnout zuby, aby nezačala hlasitě sténat, a bojovala se slzami. Pro „Charlese“ se totiž nehodilo, aby se rozplakal.

Zia chytila každý virus, který letěl kolem, a všichni tři – ona, Averill i Tina – si kvůli tomu pořád dělali starosti. V deseti letech měla dívenka za sebou dvakrát zápal plic. Možná se její imunitní systém oslabil následkem strádání v prvních týdnech života, nebo měla prostě smůlu. Každou zimu byla několikrát nemocná a v létě aspoň jednou nastydla, což nevyhnutelně přešlo v zánět průdušek.

Chřipku, kterou doktor Giordano chystal pro svět, by zaručeně dostala, a jaké by asi měla vyhlídky, že nebude mezi prvními nešťastníky, kteří na ni zemřou?

Averill s Tinou ve snaze takové věci zabránit spustili do pohybu události, které nakonec skončily jejich smrtí. Jaká ironie osudu!

Hned za bolestí zaplavila Lily žhavá vlna nenávisti, tak silná, až se otřásla. Chvatně se snažila veškeré pocity potlačit, než provede nějakou hloupost a všechno prozradí.

Damone se na ni zvědavě podíval, takže opět odvrátila hlavu a zakašlala. Hlavně doufala, že jí latex na bradě drží a Damone si nevšimne, že má sice knírek, ale na obličeji ani náznak odpoledního strniště.

Prošli dlouhou chodbou a zabočili doprava. „Tady je moje kancelář," oznámil doktor hrdě a ukázal na dveře se svým jménem vyrytým do zlaté destičky. „A vedle je hlavní laboratoř, kterou bych vám rád ukázal. Tam dělám nejdůležitější práci. Pane Fourniere, vy byste měl asi zůstat venku."

Lily přikývla. Swain od ní převzal jednu desku s klipsem a zkoušečku a prohodil: „Nebudeme tam dlouho." Opřela se o stěnu, jak to viděla u mužů – jako ztělesněná trpělivost – a ostatní vešli do laboratoře. Byla Damonovi vděčná, že nezůstal s ní.

Za deset minut byli zpátky a Swain si dělal poznámky. Lily doufala, že zároveň použil svůj malý diktafon a nahrál tónové kódy číselnice, když doktor Giordano vyťukával číslo, protože tentokrát ji velmi pečlivě zastínil. Potřebují se dostat do kanceláře i laboratoře, aby umístili nálože.

„Charlesi!" oslovil ji Swain nenuceně, „prověř GF modulátor na 365 BS detektoru v doktorově kanceláři."

„Ano, pane," zakrákala a zapsala si ten blábol. Neměla tušení, co je GF modulátor, ani jestli něco takového vůbec existuje, a o BS detektoru slyšela rovněž poprvé. Nicméně to znělo působivě a poskytlo jí to záminku k tomu, aby se dostala do kanceláře doktora Giordana.

A tak pokračovali během celé prohlídky. Kdykoli „kontrolovali“ oblast, kterou označili v seznamu, Swain vychrlil několik instrukcí, které tam zavedly jeho nebo Lily. Ani jednou se neopakoval, nejspíš proto, že si veškerá čísla a zkratky, které jmenoval, nemohl zapamatovat.

Na doktora Giordana svými zevrubnými znalostmi udělal očividně dojem, Damone se však pořád tvářil nevyzpytatelně. Lily pochybovala, že by byl naivní nebo nezkušený, takže zřejmě musel Blankovi mimořádně důvěřovat, když dal na jeho doporučení.

Konečně prošli celým objektem a Swain se pousmál. „To by myslím stačilo. Teď nás, pánové, omluvte, protože ještě jednou prověříme všechny položky, které jsem uvedl Charlesovi, a potom rozmístíme naše překvapení. Zabere to asi… hodinu, možná o něco déle. Pak trochu pobavíme vaše zaměstnance a doufám, že je to dostatečně ovlivní v tom, aby byli ostražití. Hned nato bude následovat nácvik evakuace.“

„Ovšem,“ přitakal Damone a mírně sklonil hlavu. „Díky, že jste přišli. Jestli vám to nevadí, nezůstanu tady. Doktor Giordano ví o celém zařízení mnohem víc než já a je srdcem celého výzkumu. Rád jsem vás poznal.“

Potřásl si rukou se Swainem, pak ji napřáhl k Lily a ta neměla jinou možnost, než ji přijmout. Snažila se o pevný stisk, krátce Damoneovi s rukou zalomcovala a okamžitě vrazila ruce do kapes.

Damone jí věnoval dlouhý nečitelný pohled a beze slova odešel. Lily se trochu ulevilo. Damone se choval zdvořile, cítila však často jeho pohled, jako by vytušil, že s ní není něco v pořádku, a nevěděl co.

Jakmile byl z dohledu, Lily se Swainem se vrátili k dodávce a začali rozdělovat nálože. Swain jí pak předvedl, jak se připevňují roznětky. Nic to nebylo. Destrukce je vždycky mnohem snazší než budování.

„Skoro hotovo,“ prohlásil. „Jsi v pořádku? Na začátku jsi to téměř nezvládla.“

Takže si všiml, že ji emoce málem přemohly. „Ano," přikývla. Oči měla suché a ruce klidné. „Jsem připravená."

„Tak jdem na to. Dal bych ti pusu pro štěstí, ale máš ten knír…"

„Proto si ho vezmu i večer do postele."

Vtipkování jí v tu chvíli připadalo trochu divné – vzhledem k tomu, co je čekalo, ale humor jí svým způsobem poskytoval uvolnění. Hlavně doufala, že večer budou ještě naživu a spolu.

„To je děsivá představa." Swain zahýbal rameny, jako by se snažil setřást napětí. Jeho modré oči byly smrtelně vážné. „Buď opatrná. Dávej na sebe pozor."

„Nápodobně."

Mrkl na hodinky. „Měli bychom si pospíšit. Chtěl bych to všechno rozmístit během půlhodiny."

Vstoupili do budovy a poté co se rozloučili dlouhým pohledem, zamířili každý jiným směrem. Ani se neohlédli.

31

Vzhledem k tomu, že Swain všechny místnosti na plánku očísloval a stejně označil i nálože, bylo jejich rozmístění snadné. Swain Lily vysvětlil, kam je dát, aby se dosáhlo maximálního efektu a zároveň aby zůstaly dobře ukryté až do evakuace.

Je skoro po všem, táhlo Lily hlavou, když procházela chodbami komplexu, aniž se snažila nějak schovávat. Téměř nikdo si jí nevšímal, ani se na nic neptal. Jako by prostě tím, že je uvnitř, měla právo tam být.

Nerviové i doktor Giordano byli po prvním incidentu mnohem opatrnější a uvědomovali si, že je nutné zvýšit bezpečnostní opatření, všichni ostatní se ale tvářili, že pracují jako obvykle. A protože byl víkend, bylo jich tam mnohem méně než jindy.

Ti, co zůstali, byli pravděpodobně natolik horliví, že nic jiného nevnímali, nebo unavení či znechucení tím, že musí pracovat, zatímco jiní mají volno. Blížil se však konec pracovní doby a řada lidí už jen zabíjela čas.

Je skoro po všem. Dlouhé čtyři měsíce měla jediný cíl – pomstu. Ta teď ale přerostla v něco důležitějšího, než je osobní nevraživost vůči Nerviům. Dokončí to, co začali Averill s Tinou, na počest dívky, jež zemřela na rozhraní dětství a dospívání.

Její vlastní osud nabral v osmnácti zvláštní směr, ale Zie přála normální, šťastný život. Doufala, že se vdá a bude mít

děti, prostě bude držet krok s většinou světové populace. Ti, kteří jdou s davem, si často ani neuvědomují, jaké mají štěstí. Někam patří. Chtěla, aby Zia taky někam patřila, aby měla to, co ona sama nikdy neměla, nebo se toho musela vzdát.

Zia byla opravdu neobyčejné dítě! Jako by vytušila, že bude mít krátký život, prožívala ho naplno. O všechno se zajímala a všechno pro ni bylo zdrojem radosti. A navíc byla neskutečná štěbetalka. Snažila se co nejrychleji vyslovit veškeré myšlenky a brebentila takovým tempem, že všechny rychle rozesmála.

Příprava demolice byla skoro u konce. Lily umístila jednu z posledních nálož ke stěně za registrační skříňku, v níž byly uložené záznamy doktora Giordana týkající se experimentů a jejich výsledků, a do hrudky semtexu zastrčila roznětku. Zanedlouho se to tu všechno promění v popel.

Je skoro po všem, táhlo Lily hlavou, když ukládala výbušniny do kanceláře, kde byly archivované veškeré výzkumy na discích a v počítačích. Malá nálož pod každý počítač a větší pod skříňku s disky. Všechno musí zmizet. Po bádání doktora Giordana nesmí zůstat ani stopy.

Swain si vzal na starost doktorovu kancelář a dvě laboratoře, kde se pracovalo s virem. Bohužel se tam připravovala i vakcína.

Lily mrzelo, že se očkovací látka nedá nějakým způsobem zachránit, protože za rok ji možná budou akutně potřebovat, ale nemohli v tom nic udělat. Doufala jen, že do té doby, než k takové kritické situaci dojde, nějaká jiná laboratoř, která se zabývá stejným problémem, už bude mít kladné výsledky.

Sestupovala po dlouhých příkrých schodech do sklepa a největší nálož dala pod nosnou zeď, aby měli jistotu, že destrukce bude dokonalá. Když znovu vyšplhala nahoru, byla zadýchaná a srdce jí prudce bušilo.

Nemohla tvrdit, že se úplně zotavila. Ještě pořád při každém namáhavějším pohybu lapala po dechu. Nepoznala,

jestli se to zhoršuje, ale rozhodla se, že si, jen co to bude možné, najde dobrého kardiologa a zjistí, jak to s tou chlopní vypadá.

Co bude dál, závisí na Rodrigovi Nervim. Francii bude muset opustit, o tom není pochyb. Nejspíš i Evropu. Se Swainem zatím o budoucnosti nemluvili. Záleží totiž na tom, zda vůbec nějaká bude. Když si představovala budoucnost, vždycky tam byl i Swain.

Kde by pro něj mohlo být bezpečno? V Jižní Americe asi ne a ani pro jednoho z nich ve Státech. Snad v Mexiku či v Kanadě? Byli by blízko domova. V úvahu by mohla přijít i Jamajka. Swain nemá rád chladné podnebí, takže by se mu Kanada pravděpodobně nezamlouvala, i když ona by ji brala nejradši. Třeba by mohli trávit léto v Kanadě a zimu někde jižněji.

Kolem chvatně prošel jakýsi muž v bílém plášti a pozdravil ji kývnutím. Vyhlédla z okna a zjistila, že slunce se sklání k západu. Krátký prosincový den končil. Načasovali to dobře. V tuhle denní dobu už všichni myslí na domov.

Nálože byly rozmístěné, aniž do toho někdo zasahoval. Proběhlo to tak snadno, že to až děsilo.

Zamířila do kanceláře doktora Giordana. Swain už tam seděl v pohodlné pohovce a upíjel kávu. Doktor ukázal na konvici. „Poslužte si prosím. Káva vám udělá dobře na krk.“

„Merci,“ zachraptěla. Kašlala tolik, že si skutečně podráždila hlasivky. První lok horké tekutiny působil tak blahodárně, až málem slastně vzdychla.

„Máte tu rozhodně problém,“ obrátil se Swain k doktorovi. „Rozmístili jsme nálože, aniž se kdokoli na cokoli ptal nebo se choval znepokojeně. Ostražitost je první fáze obrany a vaši lidé jsou natolik ponoření do práce, že nic jiného nevnímají.“

„Vědci jsou takoví,“ namítl doktor Giordano a typickým italským gestem rozhodil rukama. „Co můžu dělat? Nařídit jim, aby nemysleli na práci?“

Swain zavrtěl hlavou. „Nejspíš byste měli mít uvnitř lidi, kteří nejsou vědci – vycvičený bezpečnostní personál – než tak plně spoléhat na elektroniku. Měli byste si pořídit oboje. Překvapuje mě, že vaše bezpečnostní agentura nic takového nenavrhla.“

„Ale navrhla, jenže naše práce je tak choulostivá, že nechci mít v objektu osoby, které nechápou, jak opatrně musíme s viry zacházet,“ bránil se doktor.

„To jste neudělal dobře. Ve vašem bezpečnostním systému tak zeje díra… Ale jestli si to uvědomujete…“ Swain pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že se nedá nic dělat. „Dám svá doporučení do zprávy. Použijte, co se vám bude hodit. Co kdybychom teď zkusili zjistit, jestli někdo z vašich lidí objeví nálože?“

Doktor Giordano pohlédl na hodinky. „Už se jim to krátí. Obávám se, že to nebude moc dlouhé cvičení.“

„Jistě.“

Došli k zařízení pro vnitřní spojení a doktor Giordano stiskl tlačítko mikrofonu. Odkašlal si a začal vysvětlovat, co bude ve zbývajícím čase probíhat. Lily si představovala, jak se zaměstnanci překvapeně dívají jeden na druhého a potom rozpačitě prozkoumávají nejbližší okolí.

Doktor znovu ověřil čas. „Máte pět minut, během nichž můžete objevit některou z těch falešných náloží,“ dodal. „Nedotýkejte se jich, jen mi zavolejte a oznamte to.“

Vypnul mikrofon a zeptal se Swaina: „Kolik je těch náloží?“

„Patnáct.“

Čekali a sledovali hodiny. Během vymezených pěti minut se ozvali čtyři lidé. Doktor Giordano vzdychl a se smutným výrazem oznámil výsledek do mikrofonu. Potom se otočil ke Swainovi s výrazem: Co můžu dělat?

Lily se posadila a promasírovala si pravou nohu, jako by ji bolela. Najednou ji zaplavil nevysvětlitelný smutek. Když vzala v úvahu předchozí nenávist a vztek, nerozuměla tomu.

Zabíjení už ji začalo unavovat. Napadlo ji, jestli to vůbec někdy skončí. Rodrigo po ní bude pátrat až do konce svých dnů a ona bude na každého neznámého člověka pohlížet jako na možné ohrožení. Nikdy se nebude na veřejnosti cítit volně.

Swain vstal. „Neřekl jste jim o tom cvičném poplachu. To je dobře. Vaši lidé jsou pozoruhodně nevšímaví, a tak se je pokusíme trochu rozhýbat. Můžu?“ ukázal na zařízení pro vnitřní spojení a doktor s úsměvem pokynul rukou.

Swain znovu stiskl vysílání a svou nedokonalou francouzštinou zvolal: „Výbušniny jsou skutečné! Došlo k chybě! Všichni ven! Všichni ven!“

Pak se otočil a rychle tlačil doktora Giordana z místnosti, zatímco Lily si za nimi začala vytahovat pistoli z boty. Swain se však ohlédl přes rameno a prudce zavrtěl hlavou. Odvez dodávku! naznačil nehlasně.

Nechápala, že na to nevzpomněli dřív. Auto bylo zaparkované příliš blízko budovy. Kdyby ho neodvezla do bezpečné vzdálenosti, neměli by čím odjet. Swain to nemohl udělat, protože klíče měla u sebe ona, a navíc měl práci s tím, aby vložil do dálkového ovladače baterie.

Z různých dveří vybíhali lidé se zmatenými obličeji. „Co se děje?“ zeptala se jakási žena. „To je žert?“

„Není!“ odtušila Lily stroze. „Pospěšte si!“

Jakmile vyšli z kanceláře, prohodila k doktoru Giordanovi: „Musím ještě něco přinést z auta!“ a odkvačila.

Zaměstnanci, kteří přijeli vozem, to zřejmě považovali za pokyn k následování a rozběhli se na parkoviště. Strážci u brány při pohledu na tu nezvyklou aktivitu vyšli ze strážního domku s rukama na revolverových pouzdrech u boků. Lily nastartovala a chvatně vycouvala. Doktor se po ní poplašeně podíval, ale Swain něco poznamenal a odvedl jeho pozornost tím, že ukazoval na ostatní zaměstnance. Zároveň rychle kráčel do bezpečnějších prostor a táhl doktora s sebou.

Lily zajela mezi Swaina a strážce, aby jim zakryla výhled, ale zároveň se postavila tak, aby je trochu ochránila

před následky výbuchu. Když vystoupila, slyšela, jak se Swain ptá: „Myslíte, že už jsou všichni?“

„Nevím,“ zamumlal doktor. „Dnes jich tady moc nebylo, ale kolik jich přišlo…?“ Pokrčil rameny.

„Vždycky byste to měl vědět,“ řekl Swain a k Lilyinu překvapení se otočil a podal jí dálkový ovladač.

„Ujmi se té cti!“

Ještě jednou zařízení překontroloval a vysvětlil jí, jak funguje, ale proč změnil plán? Neměla čas to zjišťovat, protože doktor Giordano se tvářil zmateně a vyděšeně.

Než se stačil zeptat, aktivovala zařízení. Světlezelené světlo ukázalo, že je zapnuto, a tak vzápětí stiskla tlačítko, které vyslalo radiový signál k náložím. Následovala série temného, tlumeného dunění a pak se rozpoutalo peklo.

Část komplexu vyletěla do vzduchu a hned nato do nich narazila tlaková vlna. Za ní se šířil černý dým a plameny a na všechny strany létaly trosky. Lidé ječeli, krčili se a chránili navzájem. Několik z nich pořezaly skleněné střepy. Jeden muž klesl pod velkým kusem trosek, jež na ně pršely jako kameny, kterými vrhá nějaký obr.

Doktor Giordano se šokovaně podíval na Swaina. Lily sáhla po zbrani, ale Swain už měl tu svou připravenou uvnitř kombinézy. Vytáhl ji, přiložil doktoru Giordanovi k hrudi a dvakrát stiskl. Doktor se okamžitě zhroutil mrtvý k zemi.

Swain rychle postrčil Lily k dodávce. Vyšplhala se za volant, ale sunul ji dál, až na vedlejší sedadlo. Motor stále běžel. Swain zabouchl dveře, zařadil a rozjel se. Jeden ze strážců proběhl kolem nich, druhý telefonoval v domku a něco zuřivě křičel. Když vyjeli z brány, ještě mluvil.

V okamžiku, kdy telefon zazvonil, byl Damone v Rodrigově kanceláři. Rodrigo zvedl sluchátko a jeho olivová pleť získala po chvíli podivně popelavou barvu.

Damone vstal. „Co se děje?“ zeptal se, když Rodrigo zavěsil. Bratr měl skloněnou hlavu a svěšená ramena.

„Laboratoř je zničená,“ zachraptěl. „Výbušninou. Vincenzo je mrtvý.“ Pomalu zvedl hlavu s hrůzou v očích. „Zabili ho členové bezpečnostní agentury, kterou jsi tam poslal.“

Damone se zhluboka nadechl. Potom tiše řekl: „Nemohl jsem připustit, abys ten virus poslal do světa.“

„Nemohls…?“ Rodrigo několikrát rychle zamrkal, jak se snažil změnit smysl těch slov, ale zůstával stejný a Damone tam stál s velmi klidným výrazem. „Ty… tys věděl, co udělají?“

„Zaplatil jsem jim za to.“

Rodrigo měl pocit, že svět vybočil ze své osy. V náhlém okamžiku osvícení to najednou pochopil. „Tys byl i za tou první explozí? To ty jsi najal Joubranovy?“

„Vincenzo byl bohužel schopný svou práci zopakovat, a tak jsem musel přistoupit k takhle drastickému opatření.“

„Kvůli tobě umřel papa!“ zaječel Rodrigo, vyskočil a sáhl po zbrani, kterou měl vždy v zásuvce psacího stolu.

Damone však byl rychlejší a revolver měl po ruce. Nezaváhal. Třikrát vystřelil, z toho dvě rány Rodrigovi do prsou a jednu do hlavy. Bratr padl na stůl a potom se sesunul na podlahu, přičemž převrhl koš.

Damone spustil ruku a po tváři se mu kutálela slza. Takhle daleko to došlo na základě akce, kterou spustil v srpnu. Dlouze vzdychl a otřel si oči. Cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly. Jediné, co chtěl, bylo zničit virus. Nemohl otci dovolit, aby realizoval své plány.

Giselle, jeho nádherná, statečná, křehká Giselle, by nikdy takovou chřipku nepřežila. Před rokem prodělala transplantaci ledviny a musí brát léky, které snižují obranyschopnost organismu, takže by ji nezachránila ani vakcína. Zdráhala se přijmout jeho nabídku, protože mu nemůže dát děti a ví, jak je pro Italy rodina důležitá, ale nakonec ji přesvědčil. Miluje ji víc, než je schopný vyjádřit, víc, než dokáže sám pochopit. Pro ni se rozhodl virus zničit.

Nenapadlo ho, že by otec mohl zjistit, kdo tu explozi provedl, a když se dozvěděl, že Joubranovi i jejich dcerka

byli zastřeleni pro výstrahu všem, kdo by si dovolili zkřížit Salvatorovi Nervimu cestu, zabolelo ho srdce.

Joubranovi však měli přítelkyni, Lily Mansfieldovou. Jejich smrt ji vyburcovala k pomstě, jež poslala otce do hrobu.

Právě ona byla ideální osoba k dokončení mise Joubranových. S pomocí Georgese Blanka – Damone téměř propadl panice, když trvala na setkání, ale podařilo se mu Blanka přemluvit, aby zaujal jeho místo – vymyslel plán, jak ji i jejího přítele dostat do laboratorního komplexu.

Nebyl ale připravený na to, co bude cítit, až se s ní setká – s ženou, jež zavraždila jeho otce. Na okamžik měl chuť ji zabít, potrestat ji za trýzeň, kterou si sám zapříčinil. Byl si jistý, že „Charles Fournier“ je právě ona, i když měla tak dokonalý převlek, že v první chvíli myslel, že zapojili ještě někoho třetího. Záměrně ji tedy přiměl, aby si s ním potřásla rukou, a dotek štíhlé ženské ruky ho uklidnil.

Tak. Dokončila práci a přinutila ho, aby jí vyplatil milion dolarů. Původně neměl v úmyslu slib splnit, ale přechytračila ho tím, že chtěla platbu předem.

Přál si, aby při té explozi zahynula. Třeba se to stalo, ještě nevěděl, jestli zemřel někdo jiný kromě Vincenza. Pokud přežila, vyhlásí příměří. Od Nerviho organizace jí už nebude hrozit žádné nebezpečí. Reagovala na situaci, kterou vyvolal, a stejně jako se ze sněhové koule může stát lavina, záležitost dospěla až sem.

Zabil vlastního bratra. Jeho nesmrtelná duše asi bude kvůli tomu prokletá, ale doufal, že by to životy, které zničením viru zachránil, mohly vyrovnat. A hlavně zachránil Giselle.

Přešel ke dveřím. Zvuk výstřelů byl pochopitelně slyšet ven, přesto nikdo nevstoupil. Otevřel dveře a za nimi stálo několik nervózních mužů s nejistými výrazy v obličeji. Přelétl je pohledem a vybral si Tadea, Rodrigova šoféra.

„Rodrigo je mrtvý,“ řekl tiše. „Přebírám vedení všech operací. Tadeo, mohl byste se prosím postarat o to, aby se s

bratrovým tělem zacházelo s patřičnou úctou? Odvezu ho domů a pohřbím vedle otce.“

Bledý Tadeo přikývl. Věděl, jak to chodí. Buď se stane Damonovým mužem, nebo zemře. Vybral si život. Zamumlal cosi k ostatním mužům a společně vstoupili do Rodrigovy kanceláře, aby se postarali o jeho tělo.

Damone se přesunul jinam a vyťukal na svém telefonu číslo. „Pane Blanku, je po všem. Vaše služba u mě skončila.“

32

„Proč právě Řecko?“ podivila se Lily, zatímco si chvatně balila věci ve Swainově pokoji.

„Protože je tam teplo a taky je to první letadlo, které nás může odvézt. Máš pas?“

„Několik.“

Swain se zarazil a podivně něžně se usmál. „Myslím ten na tvé skutečné jméno. Na které jsem ti objednal letenku.“

Lily sebou trhla. „To by mohl být problém.“ Nezapomněla, že musí být ve střehu před CIA, i když se zatím zdálo, že ji neobjevili. Bylo však otázkou, zůstane-li to tak i nadále.

„Zapni televizi. Podíváme se, jestli nehlásí něco o té explozi,“ požádala.

Buďto policie držela v tajnosti, nebo už tu zprávu propásli a neměli čas čekat na další opakování. Místo aby si zavolali nosiče, Swain se radši postaral o zavazadla sám.

„Musíme se zastavit v mém bytě,“ prohlásila Lily v mercedesu. Dodávku nechali zaparkovanou o několik bloků dál, takže od ní museli dojít do hotelu pěšky.

Swain na ni nechápavě pohlédl. „Víš, jak dlouho to bude trvat?“

„Musím si vzít Ziiny fotky. Nevím, kdy – a jestli vůbec – se sem vrátím, a nehodlám je tady nechat. Kdybych měla dojem, že to letadlo nestihneme, zavolám tam, zruším rezervaci a zamluvím další let.“

„Třeba to zvládneme," uculil se Swain a Lily se připravila na životní jízdu.

K domu dorazili rychle, Lily však měla většinu cesty zavřené oči a neotvírala je ani ve chvíli, kdy kolem skřípaly pneumatiky a troubily klaksony.

„Jsem tu hned!" řekla, když Swain zastavil před domem.

„Jdu s tebou." Vystoupil a zamkl auto.

Nedůvěřivě se na něj podívala. „Ale blokuješ ulici. Co když bude chtít někdo projet?"

„Tak sakra počká!"

Vyšplhal se s ní po schodech, přičemž ji levou rukou zlehka držel kolem pasu a pravou měl položenou na rukojeti pistole. Odemkla a rozsvítila, Swain však vešel první. Se zbraní v ruce rychle prohlédl celou místnost, dokud neměl jistotu, že tam nikdo nečeká.

Lily pak vstoupila dovnitř a zavřela. „Zbraně tady můžeme nechat." Vytáhla z komory malý trezorek. „Je to pronajaté na rok, takže zbývá ještě osm měsíců."

Odložili pistole do skříňky, Lily ji zamkla a vrátila do komory. Mohli zbraně dát do kufru, rozebrat je a přihlásit na letišti a pravděpodobně by neměli problémy, ale Lily pochybovala, že by všechno proběhlo snadno. Vždycky bylo jednodušší pořídit si zbraň na místě, kam cestovali, než ji vozit s sebou. A navíc neměli zájem, aby jim personál letiště věnoval mimořádnou pozornost.

Vzala si Ziiny fotografie a zasunula je do kabelky. Cestou po schodech se Swain zakřenil. „To byla postel, kterou sis koupila od jeptišky?"

Lily se zahihňala. „Ne, ta už tady byla,"

„Taky jsem ti tu historku ani na okamžik nezbaštil."

Přestože jel jako šílenec, vypadalo to, že na letiště včas nedorazí. Změnili tedy rezervaci na pozdější letadlo, Swain mohl konečně zpomalit a Lily se odvážila nechat oči otevřené.

„Proč jsi zastřelil Giordana?“ zeptala se s pohledem upřeným na semafor, protože ji zajímalo, z jakého důvodu změnil plán. Dostal strach, že to nezvládne?

„Čekal jsem, kdy s tím přijdeš,“ zamumlal a vzdychl. „Udělal jsem to kvůli tomu, že pro tebe to byla osobní záležitost a navíc bys potom měla pocity provinilosti.“

„Salvatore Nervi byl taky osobní záležitost,“ namítla. „A necítím ani špetku výčitek svědomí.“

„To bylo něco jiného. Ale doktor Giordano ti byl sympatický – než jsi zjistila, co připravuje. Kdybys ho zabila, mohlo by tě to mrzet.“

Asi má pravdu, pomyslela si a opřela si hlavu. Když připravovala Salvatorovu vraždu, poháněla ji bolest, která přehlušila všechno ostatní. Od té doby však znovu objevila slunce a vražda doktora Giordana by ho mohla svým způsobem zastínit.

Nechápala to. Giordanova smrt byla oprávněná, možná mnohem oprávněnější než smrt kohokoli jiného, ale byla ráda, že to nemusela udělat. A to ji mátlo a znervózňovalo. Ztrácí snad energii a Swain si toho všiml? Proto to udělal?

Vzal ji za ruku. „Přestaň se tím užírat. Je to pryč.“

Je to pryč. Konec.

Připadalo jí, jako by se za ní zavřely dveře a oddělily ji od minulosti. Nebýt cesty do Řecka se Swainem, netušila, čím by se teď zabývala. Poprvé v životě se cítila vydaná napospas osudu.

Dojeli na letiště, vrátili mercedes do půjčovny a vyzvedli si letenky. Měli před sebou několik hodin času a byli vyhládlí, a tak zašli do restaurace. Vybrali si místo na kraji, aby mohli pozorovat vchod, i když všechno zatím probíhalo bez komplikací. Nikdo se je nesnažil zadržet, ani nikoho nezaujalo Lilyino jméno.

V restauraci byla na stěně připevněná řada televizorů, aby zákazníci mohli při jídle sledovat zprávy, sport a počasí. Když se ozvalo jméno „Nervi“, Lily se Swainem zvedli hlavu.

Damone Nervi dnes oznámil šokující zprávu, že pozdě odpoledne zničil výbuch jeden z objektů jejich společnosti, který zároveň zapříčinil smrt jeho staršího bratra Rodriga Nerviho. Bratři před necelým měsícem ztratili otce, Salvatora Nerviho, a Damone Nervi se ujal vedení veškerých rodinných firem. Explozi, jež zabila Rodriga Nerviho, pravděpodobně způsobila porucha plynového vedení. Záležitost vyšetřuje policie.

Lily se Swainem na sebe pohlédli. „Rodrigo tam přece nebyl," sykla Lily.

„Já vím." Swain se tvářil zamyšleně. „Ten mizera," zavrtěl hlavou po chvíli. „Myslím, že to byl bravurní kousek."

Lily musela souhlasit. Damone evidentně využil situace k tomu, aby zabil Rodriga, a provedl to tak, že vražda vypadala jako nehoda. Asi jednal impulzivně. Rozhodl se po zničení laboratoře.

Jenže Damone byl známý jako rozumný člověk, dokázal by se chovat impulzivně, když tím mohl snadno ohrozit i vlastní život?

Další možností bylo, že Rodrigova smrt nebyla vůbec náhodná. A k tomu by mohlo dojít jen tehdy… „Ach bože!" vyhrkla Lily. „To celé byl jeho plán!"

Tři týdny nato se probudila po krátkém odpoledním zdřímnutí a zaslechla, jak se Swain s někým telefonicky dohaduje na terase.

„Sakra, Franku!" zavrčel rozzlobeně. „Ne! V žádném případě! … Dobrá. Řekl jsem dobrá, ale vůbec se mi to nelíbí." Vztekle zaklapl mobil a došel k zídce terasy, kde se s rukama v bok zahleděl na modré Egejské moře.

Lily vyklouzla z postele, prošla prosklenými dvoukřídlými dveřmi na terasu a zezadu ho objala kolem pasu. Položila mu hlavu na obnažená záda a políbila jeho teplé rameno.

„Konečně ses domluvil s Frankem?“

Před čtrnácti dny ho přemístili z jednotky intenzivní péče do normálního nemocničního pokoje, zřejmě ho ale hlídali, aby ho nikdo nerušil. Včera přešel na rehabilitační oddělení, ale soudě podle Swainova rozladění neprobíhal jejich první rozhovor tak, jak si představoval.

„Ten tvrdohlavej mezek!“ zabručel Swain, vzal ji za ruku a přitiskl si ji k hrudi. „Co se děje?“

„Chce, abych udělal něco, s čím nesouhlasím.“

„A to?“

„Abych vzal práci, která se mi nelíbí.“

To nebyla právě vítaná novinka. Během tří týdnu, které strávili v Řecku na jednom z ostrůvků v Egejském moři, si navykli na rutinní styl života a připadali si jako v ráji. Bylo sice většinou pod mrakem, ale rozhodně tepleji než v Paříži. V noci se ochladilo, ale o to příjemněji se pak cítili v posteli.

Dnes se vyčasilo, celý den svítilo slunce a bylo natolik teplo, že Swain chodil bez košile. Teď se blížil večer a teplota začne klesat, ale těch pár zbývajících minut jim bylo příjemně.

Milovali se, vyspávali, jedli, co je napadlo, a potulovali se po městečku. Ubytovali se v domě na svahu nad přístavem Karystos s nádherným výhledem na moře a Lily se do toho domku okamžitě zamilovala. Byla to jednoduchá bílá budova se světlemodrými okenicemi a poklidnou atmosférou. Se Swainem by tam klidně zůstala navždy, i když věděla, že jejich idylka musí jednou skončit.

Což evidentně přijde dřív, než čekala. Pokud Swain vezme práci, o kterou nestojí – a Frank ho do toho zřejmě tlačí – bude muset ostrov opustit. Samozřejmě by tam mohla zůstat bez něho, ale otázkou je, jestli o to stojí. Nemohla by ho doprovázet?

Zatím spolu nemluvili o budoucnosti. Přítomnost byla tak příjemná a Lily si na ni příliš navykla. „Jestli tu práci vezmeš, kam budeš muset jet?“ zeptala se.

„Ještě nevím.“

„Jak tedy můžeš vědět, že o to nestojíš?“

„Protože nebudu tady.“ Otočil se k ní a políbil ji na čelo. „Nechci odjet.“

„Tak nejezdi.“

„Frank na mě používá jednu ze svých oblíbených fint: Udělej to pro mě!“

„Asi to nemůže udělat sám. Jak dlouho zůstane na rehabilitaci?“

„Nejmíň měsíc a bůhví jak dlouho bude trvat, než se vrátí do normálního života.“

„Kdybys tu práci vzal, jak dlouho bys byl pryč?“

Neodpovídal a Lily zesmutněla. Zřejmě dlouho. „Mohla bych jet s tebou,“ navrhla, i když to původně neměla v úmyslu. Pokud by ji chtěl s sebou, nabídl by to sám. Určitě by chtěl, ne? Říkal „Miluju tě!“ několikrát denně. A dával to najevo radostí z její společnosti, pozorností, kterou jí věnoval, i způsobem, jakým se k ní choval.

„Nemohla,“ vzdychl nakonec. „Jestli to vezmu, nebude to možné.“

Je to tak. „Dokdy se musíš rozhodnout?“

„Během několika dní. Ne hned.“

Pozvedl její obličej k sobě a v rostoucím soumraku si ji prohlížel, jako by si chtěl její rysy vtisknout do paměti. Jeho modré oči byly potemnělé.

„Nevím, jestli to mám udělat,“ zamumlal. „Nechci to tady opustit.“

„Tak to nedělej,“ pokrčila rameny a Swain se zasmál. „Kéž by to bylo tak snadný. Frank… hmm, se nedá jen tak přesvědčit.“

„Má na tebe něco?“

Znovu se zasmál, i když tentokrát to znělo spíš zahořkle než vesele. „Tak to není. Prostě patří mezi lidi, kteří dokážou dobře přesvědčovat. A i když to nerad přiznávám, věřím mu víc než komukoli jinému.“ Najednou se zachvěl, jako by konečně ucítil, že se ochladilo. „Pojďme dovnitř. Napadá mě

spousta jiných věcí, co bych dělal radši, než abych přemýšlel o práci, kterou možná nevezmu.“

Už o tom nemluvil a Lily taky ne. Dali si jednoduchou večeři složenou z nových brambor vařených s koprem a kapary, sýr v olivovém oleji, chleba a víno.

Ve vsi najali ženu jménem Chrisoula, která jim chodila vařit. Nejdřív chtěla připravovat velká večerní jídla podle řecké tradice, ale dali jí najevo, že na noc mají radši něco lehčího.

Nelíbilo se jí to, ale přizpůsobila se. Koneckonců se tak dostala dřív domů, kde si mohla pochutnat na pořádné večeři v kruhu své rodiny.

V domě nebyla televize, ale vůbec ji nepostrádali. Během těch tří týdnů koupil Swain noviny jen dvakrát. Žádné zásahy zvenčí – právě to Lily potřebovala. Šanci prostě jen existovat. Žádnou tíseň a ohlížení se přes rameno.

Pokud bylo tepleji, sedávala na terase, nasávala sluneční paprsky a léčila svou duši. V ložnici si vystavila Ziinu fotografii a Swain k ní druhý den připojil snímky svých dětí.

Chrisoula se domnívala, že jsou to všechno jejich děti, a oni jí to nerozmlouvali, což by stejně bylo obtížné, neboť ani jeden z nich neuměl tak dobře řecky a její angličtina nebyla o moc lepší. O většině věcí se sice dohodli, ale dost namáhavě.

Ten večer, kdy Lily věděla, že Swain možná brzy odjede, myslela na Ziu mnohem intenzivněji. V některých dnech na ni vzpomínky číhaly na každém kroku, i když v poslední době se již obešly bez pláče. A protože tolik přemýšlela o Zie, zajímalo ji, jestli mívá Swain dny, kdy má na mysli jen své děti.

„Stýská se ti po nich?“ zeptala se. „Po Chrissy a Samovi?“

„Moc. Až to bolí,“ přiznal. „Ale zasloužím si to.“

Věděla, že se kvůli nim cítí provinile, ale neuvědomila si, že tu vinu přijímá.

„Proč se tedy nesnažíš k nim víc přiblížit, místo aby sis hrál na kajícníka?“ vyhrkla. „Propásl jsi sice většinu jejich dětství, ale to neznamená, že máš prošvihnout i jejich dospělost. Každou chvíli z tebe může být dědeček, nebudeš se stýkat ani s vnoučaty?“

Otáčel sklenkou vína v ruce a zamyšleně na ni zíral. „Rád bych je viděl častěji, ale nevím, jestli o to vůbec stojí. Když se sejdeme, chovají se přátelsky, láskyplně, ale třeba jen proto, že se v jejich životě objevuju nárazově. Kdybych jim do něj začal zasahovat… Kdoví?“

„Tak se jich zeptej.“

„Prostá odpověď na prostou otázku, co?“ udělal obličej. „Pro malé děti není nic důležitějšího, než aby byli rodiče s nimi. A to jsem nesplnil.“

„Máš pravdu. A necháš to tak až do konce života?“

Dlouze se na ni zadíval, potom dopil víno a postavil sklenku na stůl. „Snad ne. Doufám, že jednou se dopracuju k tomu, abych se jich zeptal.“

„Kdyby Zia zůstala naživu, nic by mi nezabránilo být s ní,“ prohlásila rázně. Byla to další tvrdá skutečnost a v jejím podtextu stálo: Ona nežije, ale tvoje děti ano.

Lily nevěděla, proč na Swaina kvůli tomu tak útočí. Možná proto, že musela tolik myslet na Ziu, a Swain už s ní nezůstane moc dlouho, aby s ním o tom mohla mluvit.

„Fajn,“ potřásl Swain hlavou se zahořklým úsměvem. „Budu o tom uvažovat.“

„Uvažuješ už léta. Kdy začneš něco dělat?“

Úsměv přešel ve smích. „Dobrá, slibuju, že dětem zavolám.“

„A…?“

„Povím jim, že si uvědomuju, že jsem byl mizernej táta, ale rád bych se s nimi vídal častěji.“ Řekl to nejistě, jako by se domníval, že to třeba není správná odpověď, ale jeho modré oči přitom vesele tančily.

Lily spráskla ruce, jako by chtěla zatleskat dítěti, které něco předvedlo.

Swain se znovu zasmál, vstal a přitáhl si ji do náruče. Přitiskla mu obličej k rameni. Milovala ho tolik, že chtěla vychutnat každou minutu, kterou s ním ještě stráví, a nehodlala si dělat starosti s tím, jestli vezme, nebo nevezme práci, kterou po něm chce jeho přítel Frank.

Nebude přemýšlet o tom, jakou má smůlu, protože se do něho zamilovala a teď ho ztratí. Radši se bude považovat za šťastnou, neboť ho poznala v období, kdy ho potřebovala.

Následující den bylo opět nezvykle pěkně a slunečno. Teplota stoupala stejně rychle, jako se v noci ochlazovalo. Na začátek ledna bylo opravdu příjemně, i když občas deštivo, zvlášť ve srovnání s Paříží v téhle době.

Chrisoula připravila k obědu masové placičky okořeněné bylinkami a opečené na olivovém oleji a naservírovala je se šafránovou rýží. Jedli na terase a užívali si hezkého počasí.

Vzhledem k tomu, že kamenná dlažba na terase vyzařovala teplo, měla Lily na sobě lehké volné bílé šaty, které koupila ve městě, i když měla připravený šál pro případ, že by se ochladilo.

Těšilo ji, že tady na ostrově nemusí mít na kotníku pouzdro s revolverem, a nadšeně nosila ostrovní módu. Místní lidé ji nejspíš považovali za ztřeštěnou, že v lednu chodí v letním oblečení, ale to jí nevadilo.

Koupila si sandály a stříbrný řetízek na kotník, díky němuž se cítila ženský a bezstarostně, a dokonce začala uvažovat o tom, že by na ostrově zůstala i po Swainově odjezdu. Zamilovala si to tam.

„Jak se jmenoval ten chlap, co tě naverboval?“ zeptal se náhle Swain, čímž jí naznačil, že se jeho myšlenky ubírají jiným směrem než její líně požitkářské úvahy.

„Rogers,“ usmála se ironicky.

Swain se málem zakuckal vínem.

„Nikdy mi neřekl křestní jméno, ale můžeš se vsadit, že to nebyl Fred. Ale na tom nesejde, pochybuju, že se tak opravdu jmenoval. Proč se ptáš?“

„Když se na tebe dívám a vidím, jak vypadáš mladě, napadlo mě, co to muselo být za mizeru, že takovýmu dítěti nabídne takovou práci.“

„To dítě tu práci odvedlo,“ pokrčila rameny.

Po obědě si zdřímla na jedné z pohovek na terase a probudila se slastným pocitem, který vyvolal Swainův polibek a jeho laskání.

„Chrisoula nás může vidět,“ namítla rozespale.

„Odešla před pár minutami,“ zamumlal Swain a začal ji hladit po celém těle. Zároveň si uvolnil opasek a pak ji zakryl svým tělem. Dovnitř pronikl zvolna a hladce. Díky tolikerému milování během posledního měsíce se už dokonale sladili.

Swain byl něžný a pozorný a držel se, dokud nevyvrcholila.

Takovéhle milování je báječné, táhlo Lily hlavou, když byla znovu úplně oblečená. Vzduch ji chladil na pokožce jako hedvábí a zesiloval její citlivost.

Uvolněně se natáhla a usmála na Swaina, který přinesl sklenky s vínem. Vzala si jednu, Swain se posadil na pohovku k jejím nohám a teplou rukou jí vklouzl pod sukni, aby ji pohladil po stehně.

„Proč Chrisoula odešla tak brzy?“ zeptala se a usrkla voňavého vína. Nezdálo se jí, že by spala tak dlouho. Chrisoula přece nemohla stačit připravit večeři.

„Myslím, že chtěla dojít pro něco na trh,“ usmál se Swain. Jeho ruka se zvolna přesouvala k jejímu kotníku. Chvíli si pohrával s řetízkem, potom nohu zvedl a vtiskl jí na kotník polibek.

„Co budeme dělat odpoledne?“ zeptala se Lily. Dopila víno a postavila sklenku na stolek. Měla pocit, že se nemůže pohnout. Po orgasmu měla kosti jako z másla. Nerada by ale promarnila tak nádherný den, takže pokud chce dojít do města, měla by sebou hodit.

Swain zavrtěl hlavou. „Nic. Můžeme si třeba chvíli číst. Sedět tady a dívat se na přístav. Počítat mraky.“

Poplácal ji po kotníku, vstal a došel k zídce, kde zůstal stát a občas upil ze sklenky. Pozorovala ho a oceňovala jeho široká ramena a úzké boky, ale obzvlášť tu línou, sexy chůzi, jež naznačovala, že jde o muže, který má na všechno dost času.

Reagovala na něj dokonce i Chrisoula. Flirtovala s ním a smála se, a to byla o dobrých dvacet let starší. Nemluvě o tom, že obvykle neměl tušení, co Chrisoula říká, což mu nebránilo odpovídat na to, co předpokládal, že povídá. Ani Lily jí nerozuměla, ale podle mluvy jejího těla a toho, jak se červenala, bylo víc než jasné, že se Swainem koketuje.

Lily se najednou cítila hrozně unavená. Byla tak ospalá, uvolněná… Zavřela oči. Tu poslední sklenku vína neměla pít…

Přinutila se otevřít oči a zjistila, že ji Swain pozoruje s výrazem, který u něho neznala. Ostražitě a napjatě. Nebyl v něm ani náznak humoru.

Ty bláhová! ozval se její vnitřní hlas. Nechala ses chytit stejně, jako jsi chytila Salvatora Nerviho.

Cítila, jak jí celým tělem postupuje otupělost. Pokusila se vstát, ale stěží se nadzvedla a hned zase padla zpátky na pohovku. Co by mohla vůbec dělat? Tomu, co má v sobě, neuteče.

Swain si k ní přidřepl. „Nebojuj s tím,“ řekl jemně.

„Co jsi zač?“ vypravila ze sebe, i když byla dosud schopná uvažovat natolik jasně, aby to pochopila. Od Nerviho není, takže zbývá jediná možnost. Je od CIA. Buď přímo některý ze zaměstnanců, nebo taky smluvní agent. Vyjde to nastejno.

Ať jí se zničením laboratoře pomáhal z jakéhokoli důvodu, teď musí dokončit vlastní úkol. Dokonale jeho hře podlehla, přestože si hned na začátku všimla, že je výborný herec, což ji mělo varovat. Jenže v té době už stejně byla do něho zamilovaná.

„Myslím, že to víš.“

„Ano.“ Měla těžká víčka a dělalo jí problém pohnout rty. „Co se stane teď?“

Něžně jí odhrnul pramen vlasů z čela. „Klidně spi,“ zašeptal. Nikdy ho neslyšela mluvit tak jemně.

Takže žádná bolest. To je dobré. Nebude trpět. „Bylo to skutečné?“ hlesla. Nebo to všechno, každý dotek a polibek, byla lež?

Jeho pohled potemněl, nebo jí to tak aspoň připadalo. Možná jí už slábne zrak. „Bylo to skutečné,“ přitakal.

„Takže…“ Trhaly se jí myšlenky, musela je násilím sbírat dohromady. Co jsem to…? Ano, už vím. „Políbíš mě…“ Každá hláska jí dělala ohromné potíže a už ho neviděla. Ztěžka polkla. „… až usnu?“

Nebyla si tím jistá, ale měla dojem, že ho slyšela odpovědět: „Určitě.“

Pokusila se k němu vztáhnout ruku a v duchu to udělala. Její poslední myšlenkou bylo, že se ho chce dotknout.

Swain ji konečky prstů pohladil po tváři a díval se, jak si lehký vánek pohrává s jejími vlasy. Světlé pramínky se pohybovaly, jako by byly živé. Sklonil se, políbil ji na vlahé rty a pak tam dlouho seděl a držel ji za ruku.

V očích ho pálily slzy. Zatracenej Frank. Nechtěl poslouchat. Odmítal ustoupit od původního plánu, a kdyby tu práci neodvedl Swain, poslal by někoho jiného.

Jo, dobře. Kdyby nebylo té záležitosti se špiclem, kterého je třeba odhalit, Swain by mu naprosto upřímně sdělil, co si může s takovou mizernou prací udělat. Ale měl u sebe nahrávku, kterou mu Blanc předal během týdne, kdy se připravovali na útok, a až se vrátí do Washingtonu, musí se pustit do pátrání.

Když včera telefonoval s Frankem, slyšel, že se Lily v ložnici vrtí, a tak nemohli probrat všechno. Stačil Frankovi vylíčit jen hlavní důvod likvidace doktora Giordana a protestovat proti jeho záměru s Lily.

Odpoledne poslal Chrisoulu pryč, protože chtěl být s Lily ještě chvíli o samotě, přitisknout ji k sobě a zadívat se do těch pozoruhodných očí.

Teď je po všem.

Naposledy ji políbil a pak vytáhl telefon.

Zanedlouho se nad svahem ozval nezaměnitelný zvuk helikoptéry, která se posadila na volný prostor těsně u terasy a vystoupili z ní tři muži a žena. Pracovali mlčky a zručně. Zabalili Lily a připravili ji k převozu. Když ale jeden z mužů prohodil k ženě: „Vem ty nohy!“ Swain se na něj rozhořčeně obořil.

„Snad její nohy, ne? Je to žena, ne věc. A zatracená vlastenka. Jestli s ní nebudete zacházet s úctou, rozpářu vám břicho!“

Muž na něj užasle civěl. „Jasně, nic jsem tím nemyslel.“

Swain sevřel ruce v pěsti. „Já vím. Jen… Pokračujte.“

O pár minut později se helikoptéra opět vznesla. Swain se za ní díval s prázdným výrazem, dokud z ní nezbyla černá tečka, a potom se vrátil do domu.

Epilog

O půl roku později

Lily kráčela chodbou k ordinaci doktorky Shayové a doufala, že tam jde naposledy. Po šesti měsících intenzivní psychoterapie a porad už toho měla po krk.

Když se probrala a zjistila, že je ve vazbě, byla po počátečním vzteku vděčná za druhou šanci a ochotně spolupracovala, i když se těšila, až odtud vypadne.

Psychoterapie ale nezabrala celý půlrok. Lily také prodělala operaci, která spravila její poškozenou srdeční chlopeň, a rekonvalescence neproběhla přes noc.

Teď se cítila naprosto fit, pár týdnů po operaci však bylo dost krušných, přestože chirurgové použili co nejohleduplnější postupy. Během operace musela být připojená na náhradní plíce a srdce a ještě teď se při tom pomyšlení cítila nesvá.

Doktorka Shayová příliš neodpovídala jejím představám o psychiatričce. Byl to takový malý, buclatý, veselý diblík s nejlaskavějšíma očima na světě. Lily by pro ni dokázala i zabít, což byl jeden z důvodů, proč ještě na soukromé klinice setrvávala.

Obávala se, jestli ještě někdy dokáže žít běžným životem, protože terapie doktorky Shayové jí odhalily, jak daleko je od normality. Teprve po testech, které prověřovaly její impulzy, si uvědomila, že je připravená zabíjet. Že to byla vždycky – vždycky – její první reakce na konflikt. Během let se kvůli tomu velmi dobře naučila takovým situacím předcházet, aniž si to uvědomovala, a riziko snížila tím, že se stýkala s malým počtem lidí.

S doktorkou Shayovou opakovaně absolvovala cvičení a psychoterapie, dokud se nenaučila svou zlost a bolest lépe ovládat. Žal je hrozná věc, ale osamělost není o nic lepší. A tím, že se izolovala, všechno jen zhoršovala.

Potřebovala rodinu a doktorka Shayová ji už před několika týdny povzbudila k tomu, aby se odhodlala zavolat matce. Obě plakaly, ale Lily při spojení s touhle součástí svého života cítila neuvěřitelnou úlevu.

Jediným problémem, o němž s doktorkou Shayovou nemluvila, byl Swain.

Až do telefonátu s matkou nesměla mít žádné návštěvy ani kontakt s vnějším světem, takže od posledního dne na ostrůvku, kdy se domnívala, že ji Swain zabil, o něm neslyšela, ani se s ním neviděla. Zajímalo ji, jestli si vůbec uvědomil, co si tehdy myslela.

Netušila, jestli neměl kvůli tomu, jak provedl svůj úkol, nějaké potíže, a co všechno vlastně CIA ví, a tak se o něm radši nikomu nezmiňovala.

Zaťukala na dveře ordinace a ozval se neznámý hlas. „Vstupte!“

Otevřela a zírala na muže za stolem. „Pojďte dál!“ usmál se na ni.

Zavřela za sebou a tiše se posadila na obvyklou židli.

„Jsem Frank Vinay,“ představil se muž. Vypadal na nějaký rok po šedesátce a měl vlídný obličej, ale nejostřejší pohled, na jaký kdy narazila. Šokovaně si uvědomila, že jde o samotného provozního ředitele CIA.

Najednou jí to došlo. „Swainův Frank?“ vyhrkla. „Dá se to tak říct,“ přikývl. „Opravdu jste měl nehodu?“

„Ano. Samozřejmě si nic nepamatuju, ale přečetl jsem si všechny záznamy. Trochu se tím Swainovi zkomplikoval život. Zjistil, že na ústředí je špicl, který předává informace Nervimu, jenže nevěděl, o koho jde, a já byl jediný, o kom mohl s jistotou tvrdit, že tím špiclem není, takže neměl komu zavolat.

Byl v té akci odkázaný sám na sebe – až na spolupráci s vámi, pochopitelně. Přijměte prosím vděk své země za to, co jste udělala.“

Očekávala ledacos, ale tohle ne. „Myslela jsem, že jste mě chtěl nechat zabít,“ hlesla.

Laskavý obličej se zachmuřil. „Po všech těch letech vašich kvalitních služeb vlasti? Tak rozhodně nepostupujeme. Četl jsem veškerá hlášení, víte? Všiml jsem si známek vašeho nervového vyčerpání, ale nepodchytil jsem to včas.

Když jste zabila Nerviho, dostal jsem strach, abyste nám nezničila celou síť, ale nikdy jsem neměl v úmyslu připravit vás o život – ledaže byste mi nedala jinou možnost. Vybral jsem vám tohle,“ mávl rukou kolem sebe, „jenže jsem věděl, že byste do toho dobrovolně nešla. Buď byste se snažila prchnout, nebo střílet. Případně oboje.

Museli jsme vás zajmout, a tak jsem za vámi poslal svého nejlepšího člověka. Byl to šťastný výběr, protože žádný jiný detašovaný důstojník by tu situaci za těch okolností nezvládl tak dobře.“

„Když přišel na toho špicla a já na to, co se opravdu chystá v té laboratoři?“ zamumlala.

„Přesně tak. Byla to složitá záležitost. Když Damone Nervi odhalil, co jeho otec a bratr chystají, pokusil se virus zničit s pomocí manželů Joubranových, a tím se všechno rozjelo.“

Muž hezký jako filmový herec. Tak popsala madame Bonnetová návštěvníka jejích přátel. Byl to Damone Nervi.

„Takže celou dobu věděl, kdo jsem. Tam v laboratoři," zavrtěla hlavou. „Věděl, že jsem zabila jeho otce…"

„Ano. Je to obdivuhodný člověk. Nevadilo by mu, kdybyste při té explozi zahynuli nebo kdyby vás či Swaina některý ze strážců zastřelil, ale neudělal nic, aby vám práci nějak ztížil."

Je lepší než já, připustila v duchu. Sama se málem neovládla a předčasně zaútočila na doktora Giordana. Ale nakonec to neudělala. Stejné pocity měl asi i Damone Nervi. Tak přece jen není lepší, oddechla si.

„Problém je v tom, že jsme nakonec nic tak záslužného neudělali," namítla. „Virus ptačí chřipky může kdykoli zmutovat sám o sobě."

„To je pravda a proti tomu nic nezmůžeme, ale Sbor civilní obrany a Světová zdravotnická organizace intenzivně pracují na vývoji vakcíny, a pokud virus zmutuje dřív, než ji vyrobí…," rozhodil rukama, „…aspoň víme, že ho nikdo nevyslal do světa záměrně, aby na smrti milionů lidí vydělal jmění. Což mě přivádí k jiné zdravotní záležitosti: Jak se daří vám?"

„Konečně dobře. Operace nebyla nijak příjemná, ale prospěla mi."

„To rád slyším. Swain byl u toho, víte?" Měla pocit, jako by dostala ránu do hlavy. „Cože?" vydechla slabě.

„U vaší operace. Chtěl tam být. Když vás připojili na umělé plíce a srdce, málem zkolaboval."

„Jak… jak to víte?" Skoro nemohla mluvit, tak ji to šokovalo.

„Byl jsem tam taky, samozřejmě. Měl jsem… starost. Nebyla to jednoduchá operace. Swain zůstal, než jste se probrala, ale já musel odejít dřív."

Nebo chtěl. Nevěděla, co si má o tom všem myslet.

„Teď můžete kdykoli odjet," pokračoval Frank. „Už víte, co byste chtěla dělat?"

„Především zajedu za matkou a sestrou. A potom… nevím. Potřebuju nějakou novou pracovní náplň."

„Pokud je nějaký obor, který by se vám zalíbil… Vždycky můžeme využít někoho zapáleného, pohotového a loajálního.“

„Díky za nabídku, ale musím si to promyslet. Upřímně řečeno zatím nemám nejmenší představu, co bych ráda dělala.“

„Třeba byste uvítala pomoc,“ usmál se a s obtížemi vstal. Všimla si, že má hůl a ztěžka se o ni opírá. „On čeká. Chcete ho vidět?“

Nemusela se ptát, koho. Srdce jí poskočilo a pulz se jí rozběhl. „Ano,“ přikývla bez váhání.

Frank se usmál. „To jsem rád. Nevěděl jsem, jestli jste pochopila, jak to pro něho bylo těžké.“

„Nejdřív ne,“ přiznala. „Strašně mě překvapilo, když jsem si uvědomila, že… Ale pak jsem začala myslet…“

Vinay pracně obešel stůl a poplácal ji po rameni. „Mějte se hezky, Liliane.“

„Budu, díky… pane Rogersi.“

Frank se usmál a opustil ordinaci. O deset vteřin později se znovu otevřely dveře a v nich stál Lucas Swain, stejně hezký jako vždycky, ale tentokrát se nesmál. Výraz v jeho očích byl skoro… bojácný.

„Lily,“ začal, „já…“

„Já vím,“ přerušila ho a se smíchem se k němu rozběhla. Jeho reakce byla dokonalá. Rozevřel náruč a objal ji.